Rättfärdighet från Gud!

-Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet: »Den rättfärdige skall leva av tro.»

Finn Arne Imsen

Rättfärdighet från Gud

Bibelstudier över Romarbrevet

Finn Arne Imsen

Rättfärdighet från Gud

Bibelstudier över Romarbrevet

Finn Arne Imsen

Av Arne Imsen har tidigare utgivits:
Har Lewi Pethrus rätt? (1962)
I världen men icke av världen (1:a uppl. 1964)
Tid att vakna (1:a uppl. 1965)
Fruktad Frihet (1970)
Från död till liv (1970)
Låt dig inte luras av homosexmaffian (1:a utg. 1982)
Kärleksfull aga (1:a utg. 1991)
Bannlyst frihet (1995)
Vedergäll Babylon! (1999)
Guds rike (2000)
Fortsätt kampen! (2002)
Reward Babylon (2002)
Elden får inte slockna (2003)

Rättfärdighet från Gud!
Copyright © 2007 BMC förlag
Sättning och tryck: BMC Tryck, Bromma, 2007
Typsnitt: Times New Roman, Century Schoolbook
Utgiven av BMC Förlag, Bromma

ISBN 978-91-633-0821-5

Innehåll

Förord 6
Paulus – en prästerlig förvaltare 7
En kultur i kaos och sammanbrott möter evangelium ... 24
Under trons lydnad 37
Tron sträcker sig uppåt – moralen utåt 50
Kyrkan förblir den levande kristendomens motståndare 61
Guds uppenbarelse för den vilsna människan 78
Ett chockerande besked 95
Ett nytt folkelement 111
En verksam tro som griper in i nuet 128
En suverän frälsningslära 144
Evangelium – mer än uppbyggelse och lustmoment ... 155

Förord

Under 1970-talet höll maranatapredikanten och opinionsbildaren Arne Imsen flera serier av bibelstudier, som på ett särskilt sätt är vägledande för den kristna församlingen idag. Det gällde viktiga frågor såsom medlemsskap i olika organisationer, och hur man rätt ska förhålla sig i samhällsliv och familjeliv. För många som lyssnade till förkunnelsen, ledde det till uppbrott från organisationer, kyrkosystem och arbetsplatser. De tidigare utgivna böckerna *Guds Rike* och *Vedergäll Babylon* är båda utredigerade från bibelstudier som fick avgörande, praktiska konsekvenser för dem som lyssnade.

Som ett värdefullt komplement ges nu ett antal bibelstudier från Romarbrevet ut i bokform. Undervisningen om *Rättfärdighet från Gud* och upplevelsen av denna dyrbara sanning, är förutsättningen för att rätt kunna förstå och praktisera undervisningen i de övriga skrifterna.

Arne Imsens undervisning ur Romarbrevet om friheten och rikedomen i Kristus, ledde många som trälade under syndens och religionens ok till frälsning, frigörelse och kraft att tjäna Gud. Denna bok är endast en del av en lång följd bibelstudier över Romarbrevet. Kan detta urval förmedla något av trons rättfärdighet, som just Romarbrevet på ett särskilt sätt skildrar och som gett många frimodighet och styrka i kampen – då har den fyllt sitt ändamål.

Bromma april 2007

Stina Fridolfsson

Paulus – en prästerlig förvaltare

Man har gett Romarbrevet väldigt många namn, bland annat ”frälsningens katedral.” Romarbrevet är förmodligen bibelns förnämsta teologiska skrift. Dogmatiskt, pedagogiskt, psykologiskt och andligt. Det stora ämnet som är själva huvudinnehållet, är rättfärdiggörelsen genom tron. Därför kan vi säga att vi i första kapitlet möter nyckelordet till Romarbrevet och för övrigt till hela läran om rättfärdiggörelsen genom tron.

I Romarbrevets första kapitel står det här nyckelordet som egentligen är hämtat ur Gamla Testamentet. Det står att finna i den 17:e versen.

Det är en del intressanta saker som kommer fram då man studerar Romarbrevets tillkomst och varför det skrevs. Det är för övrigt alltid något speciellt att läsa om Paulus. Till exempel hans känsla för de kristna, hans otroliga förmåga att uppleva delaktighet med alla kristna på alla orter. Och dessutom hans förmåga att överbrygga klyftor mellan kategorier. Det är Kristi kärlek som på ett speciellt sätt gestaltas i Paulus' liv och flödar ut ur hans underbara undervisning. Han blev aldrig hätsk på grund av förföljelsen som mötte honom från hans eget folk, utan visade alltid obefläckad kärlek till sin egen nation.

Dessutom finns ju den konflikt som traditionellt rådde mellan judar och greker, eller för att säga det mer begripligt för oss: mellan judar och hedningar. Aposteln hade en oerhörd förmåga att överbrygga de här klyftorna. Han hade beredvillighet att likasom bli allt för alla och möta dem

utifrån deras egna förutsättningar för att kunna förmedla evangelium. För judarna, säger han, har han blivit jude, för greken grek, och så vidare. Man möter Kristi outgrundliga, oändliga kärlek förkroppsligad i aposteln. Det innebar inte att han blev profillös och utslätades, tvärtom. Just däri ligger själva hemligheten att kunna bevara sin evangeliska profil och inte radera ut den. Bevara den och ändå utan teologisk anpassning hävda evangelium med all dess anstöt för judar och greker. Paulus kunde tala till dem alla på ett sådant sätt att de förstod vad han talade om.

Nu ska vi tala om brevet som han sände till Rom. Vi börjar med det nyckelord, som förekommer redan i första kapitlet i den 17:e versen:

> –Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet: »Den rättfärdige skall leva av tro.».

Om vi ser Paulus' brev i den ordningsföljd de finns i Nya Testamentet, så tror jag det ligger en väldig visdom i just att Apostlagärningarna följs av Romarbrevet. Det finns en väldig harmoni i detta. Vad tidsföljden beträffar, är ju inte Romarbrevet det första brev som Paulus författade till någon av församlingarna. Det första brevet var det profetiska brevet till Tessalonikerna. Men det passar bra att Romarbrevet har placerats direkt efter Apostlagärningarna, eftersom Paulus resor och hans missionsarbete i Apostlagärningarna framställs geografiskt. Där möter vi den praktiska sidan av hans verksamhet. Sedan går vi in i Romarbrevet och möter där den läromässiga framställningen. I Apostlagärningarna och Romarbrevet möter vi Paulus i liv och gärning, samt i liv och lära.

Det finns skäl att fråga i vilket förhållande författaren står

till församlingen i Rom? Låt oss läsa några verser i första kapitlet:

> –Jag, Paulus, hälsar alla Guds älskade som bo i Rom, dem som äro kallade och heliga. Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. Först och främst tackar jag min Gud genom Jesus Kristus för eder alla, därför att man i hela världen talar om eder tro.
>
> –Ty Gud, som jag i min ande tjänar såsom förkunnare av evangelium om hans Son, han är mitt vittne, han vet huru oavlåtligt jag tänker på eder och i mina böner alltid beder att jag dock nu omsider må få ett gynnsamt tillfälle att komma till eder, om Gud så vill.
>
> –Ty jag längtar efter att se eder, för att jag må kunna meddela eder någon andlig nådegåva till att styrka eder; jag menar: för att jag i eder krets må tillsammans med eder få hämta hugnad ur vår gemensamma tro, eder och min. Jag vill säga eder, mina bröder, att jag ofta har haft i sinnet att komma till eder för att också bland eder få skörda någon frukt såsom bland övriga hednafolk; dock har jag hittills blivit hindrad.
>
> –Både mot greker och mot andra folk, både mot visa och mot ovisa har jag förpliktelser. Därför är jag villig att förkunna evangelium också för eder som bon i Rom. (Rom 1:7–15)

Paulus hade vid det här tillfället aldrig varit hos församlingen i Rom. Man kan då fråga sig hur församlingen i Rom hade kommit till, och hur den var sammansatt. Det är viktiga frågor, för det lär oss förstå den oerhörda konfliktsituation, som tecknas för oss i första och andra kapitlet. Vem var församlingens grundläggare? Rom var världsrikets huvudstad, och där strålade många intressen samman. Där

fanns flera av österns religioner representerade, och de var ganska livaktigt verksamma. Detta utgjorde en väldig konflikt i staden, förutom det att staden upplevde vad vi skulle kunna kalla för en sekulariseringsprocess – det gällde hela det romerska världsväldet – en process som förmodligen är beskriven i första kapitlets sista del.

Paulus hade under lång tid haft den här församlingen i åtanke, och längtade verkligen att få komma dit, och nu hade han planer på att resa till Rom. Han hade förmodligen två delmotiv. För det första ville han naturligtvis möta och se församlingen. Men det fanns ytterligare ett motiv. Han räknade med att komma till Rom på genomresa, för han trodde att hans uppgift i öst var avklarad, och slutförd. Nu såg han västerut – och tänkte ganska långt. Han ville komma till Italien och Rom, för att kunna resa vidare till Spanien. Han talar alltså om att avsikten med att åka dit var att möta syskonen och hälsa på dem, umgås med dem, lära känna dem, och meddela dem en andlig gåva. Men han hade samtidigt motivet att be församlingen i Rom utrusta honom för fortsatt resa, så att han kunde komma till Spanien.

Paulus hade en princip för sin verksamhet, nämligen denna att aldrig arbeta på någon annans grund. Han var väldigt noga med att börja från början. Hans princip var att gå till platser där Kristus icke hade blivit förkunnad för att grundlägga församlingar.

Vi läser i kapitel 15 om hur Paulus tänkte, hur han reflekterade, hur han planlade sitt arbete, vilka principer han följde och vad som var avgörande för hans hänsynstagande i valet av missionsfält. Det var inte alltid en mäktig uppenbarelse från Gud, utan han hade ibland en vanlig längtan att möta syskonen för att lära känna dem och se vad Gud hade gjort på områden där han själv inte hade haft den grundläggande

funktionen.

–Alltså är det i Kristus Jesus som jag har något att berömma mig av i fråga om min tjänst inför Gud. Ty jag skall icke drista mig att orda om något annat än vad Kristus, för att göra hedningarna lydaktiga, har verkat genom mig, med ord och med gärning, genom kraften i tecken och under, genom Andens kraft. Så har jag, från Jerusalem och runt omkring ända till Illyrien, överallt förkunnat evangelium om Kristus.

–Och jag har härvid satt min ära i att icke förkunna evangelium, där Kristi namn redan var känt, ty jag ville icke bygga på en annans grundval; utan så har skett, som skrivet är: »De för vilka intet har varit förkunnat om honom skola få se, och de som intet hava hört skola förstå.»

–Det är också härigenom som jag så många gånger har blivit förhindrad att komma till eder. Men då jag nu icke mer har något att uträtta i dessa trakter och under ganska många år har längtat efter att komma till eder, vill jag besöka eder, när jag begiver mig till Spanien. Jag hoppas nämligen att på genomresan få se eder och att därefter av eder bliva utrustad för färden dit, sedan jag först i någon mån har fått min längtan efter eder stillad.

–Men nu far jag till Jerusalem med understöd åt de heliga. Macedonien och Akaja hava nämligen känt sig manade att göra ett sammanskott åt dem bland de heliga i Jerusalem, som leva i fattigdom. Ja, därtill hava de känt sig manade; de stå också i skuld hos dem. Ty om hedningarna hava fått del i deras andliga goda, så äro de å sin sida skyldiga att vara dem till tjänst med sitt lekamliga goda.

–När jag så har fullgjort detta och lämnat i deras

händer vad som har blivit insamlat, ämnar jag därifrån begiva mig till Spanien och taga vägen genom eder stad. Och jag vet, att när jag kommer till eder, kommer jag med Kristi välsignelse i fullt mått.
–Och nu uppmanar jag eder, mina bröder, vid vår Herre Jesus Kristus och vid vår kärlek i Anden, att bistå mig i min kamp, genom att bedja för mig till Gud, att jag må bliva frälst undan de ohörsamma i Judeen, och att det understöd som jag för med mig till Jerusalem må bliva väl mottaget av de heliga. Så skall jag, om Gud vill, med glädje komma till eder och vederkvicka mig tillsammans med eder. Fridens Gud vare med eder alla. Amen. (Rom 15:17–33)

Här gör Paulus en sammanfattande utläggning av sitt eget arbete. Han talar om sitt motiv, och han berättar också något om metoderna och det som var typiskt för hans tjänst. Han legitimerar sig som en prästerlig förvaltare av Guds nåds evangelium och alltsammans detta följs av övernaturliga manifestationer. Gud har varit med honom i det här arbetet och han skriver vidare att han nu ser sitt arbete avslutat – i den delen av det romerska världsväldet.

Det här är en fantastisk beskrivning, och typisk för Paulus. Det är någonting fantastiskt med denna oerhörda erövringsvilja. Ständigt nya områden. Att aldrig någon gång slå sig till ro. När en etapp är avslutad, har han ingen känsla av att han ska slå sig till ro, han ska vidare. Då följer han den fantastiska principen, som han ytterligare klargör i andra Korintierbrevet, där han liksom lägger fram hela det oerhörda missionsprogrammet för församlingen i Korint. Paulus såg någonting bortom. Det fanns inga möjligheter att låsa honom fast i ett område. När funktionen han hade inom ett område var avslutad, var det fråga om att dra vidare. Han tillämpar då den här oerhörda dynamiken som

vi ser i 2 Kor 10:

> –Ty vi äro icke nog dristiga att räkna oss till eller jämföra oss med somliga som giva sig själva gott vitsord, men som äro utan förstånd, i det att de mäta sig allenast efter sig själva och jämföra sig allenast med sig själva. (2 Kor. 10:12–13)

Den typiska konkurrensmentaliteten som förekommer här – stor, större, störst – bra, bättre, bäst är någonting som har funnits i alla tider, och det belastade också Guds verk i urkristen tid. Vad det här praktiskt innebar kanske vi inte kan förstå, men vi kan skönja vissa drag i konflikten som uppstod i det som Paulus kallar för ”det falska apostlaämbetet”; konflikten som han hade med alla de judaiserande och helleniserande krafterna. Det fanns en förkunnelse som delvis var uppblandad av judisk gärningslära eller grekisk vishetslära. Den här konflikten stod han mitt i, och resultatet blev alltid detsamma: Släppte man till det ena eller det andra, eller båda delarna, så stympades det sanna evangeliet, och förlorade sin kraft. Paulus förstod att detta uppblandade evangelium var så farligt, eftersom det berövade korset sin kraft. Det blev till slut en vishetslära, jämförbar med andra vishetsläror, och en gärningslära jämförbar med andra gärningsläror. Det vill säga moralfilosofi eller något annat. Men Paulus hävdar med bestämdhet att evangelium är något unikt, något speciellt. Det är Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Det står i särklass och får inte förändras eller filtreras. Man får icke ta någonting bort eller lägga någonting till utan det ska predikas precis som det står. Det är inte vi som ska kritisera ordet, det är Ordet som ska kritisera oss. Det är förmätet att upphöja sig till bibelkritiker, då det är ordet som är det enda verkliga korrektivet som har chansen att få någon ordning på oss. Därför talar aposteln också om trons lydnad. Det gäller att göra hedningarna lydaktiga, de måste komma in under trons herravälde.

Vi läser vidare:

–Vi för vår del vilja icke berömma oss till övermått, utan allenast efter måttet av det område som Gud tillmätte åt oss, när han bestämde att vi skulle nå fram jämväl till eder. Ty vi sträcka oss icke utom vårt område, såsom nådde vi icke rätteligen fram till eder; vi hava ju redan med evangelium om Kristus hunnit fram jämväl till eder. (2 Kor 10:13–14)

Det där är värt att stryka under – suveräniteten inom det av Gud givna området. Vi har ett område, ett ämbete, och inom det ämbetet fungerar vi suveränt, lika suveränt som Kristus själv. Det har vi inte fått av någon människa. Det har inte tilldelats oss ens av någon församling, utan det har vi fått av Gud. Då vi fungerar inom det området är vi i vårt rätta element. Paulus säger att han för sin del gärna vill berömma sig av det Gud har tilldelat honom. Ty inom det området Gud har tilldelat honom har han förblivit trogen. Och därför har han heller aldrig behövt använda armbågarna för att försöka kämpa till sig positioner som Gud aldrig gett honom, och på samma gång försöka att trycka undan andra som han eventuellt avundades för att han tyckte det gick bättre för dem, då de hade större framgång än vad han själv hade. Sådana tankar var helt omöjliga för Paulus. Det handlade inte om någon personlig konkurrensmentalitet, eller karriär eller någonting som över huvud taget skulle kunna ge någon glamour åt någon mänsklig insats. Det som skedde, det skedde genom Guds nåd. Funktionen var helt beroende av Gud som hade tillmätt utrustningen, och den kunde användas uteslutande efter de lagar som finns i Guds eget rike. Hur ska det område som Gud tilldelat oss utvecklas och utvidgas, så att vi inte stagnerar eller hämmas i vår utveckling?.

Vi fortsätter:

–Ty vi sträcka oss icke utom vårt område, såsom

nådde vi icke rätteligen fram till eder; vi hava ju redan med evangelium om Kristus hunnit fram jämväl till eder. När vi säga detta, berömma vi oss icke till övermått, icke av andras arbete. Men väl hava vi det hoppet, att i samma mån som eder tro växer till, vi inom det område som har tillfallit oss skola bland eder vinna framgång, i så överflödande mått, att vi också få förkunna evangelium i trakter som ligga bortom eder–och detta utan att vi, inom ett område som tillhör andra, berömma oss i fråga om det som redan där är uträttat. Men »den som vill berömma sig, han berömme sig av Herren». Ty icke den håller provet, som giver sig själv gott vitsord, utan den som Herren giver sådant vitsord. (v.14–18)

Nu gör aposteln klart för församlingen att han har fått ett område sig tilldelat. Det området har han intagit – och bortom det här ser han nu områden som inte är intagna för evangelium.

Det är stora slagfält som väntar på erövrarens insatser. Men han vet att om han ska komma dit, måste tron växa till i den krets där han redan har förkunnat evangelium. Tron måste växa till så att den församling som har byggts upp blir självbärande och mäktig att fortplanta sig bortom de områden som är intagna.

Paulus upplevde att nu var han färdig i den östra delen av det romerska riket. Själv hade han också varit hårt prövad, både av sjukdom och andra lidanden, som han fick uppleva på grund av att han aldrig kunde tänka sig att kompromissa i sin kamp för evangelium. Han såg det som en helig plikt att i alla lägen och i alla avseenden hålla evangelii segerfana högt och obefläckad. Därför fick han lida oerhört mycket. Men det är otroligt och underbart på samma gång; detta hade icke sänkt ned honom i missmod eller otro. Tvärtom,

han kände att nu var det här området klart, och nu skulle han bortom!

Så vänder sig Paulus till församlingen i Rom. Han har icke grundlagt den församlingen, och han vet att där är Kristus redan predikad. –Jag reser till Rom, men jag stannar inte där. Jag reser dit för att av församlingen som finns där få resurser för att kunna gå vidare till Spanien, till en annan del av världen, för att där som Kristus ännu icke har blivit känd, predika evangelium. Vilket inspiration! Vilken kraft!

Nå, hur kom han då till Rom? Jo, han kom dit som fånge. Och det kan vi läsa om i Apostlagärningarna i det sista kapitlet:

> –Då tre månader voro förlidna, avseglade vi på ett skepp som hade legat vid ön över vintern; det var från Alexandria och bar Tvillinggudarnas bilder. Och vi lade till vid Syrakusa och stannade där i tre dagar. Därifrån foro vi längs kusten och kommo till Regium. Dagen därefter fingo vi sunnanvind, och vi kommo så redan på andra dagen till Puteoli. Där träffade vi på bröder, och hos dem stannade vi, på deras inbjudning, i sju dagar. På detta sätt kommo vi till Rom. (Apg. 28:11–14)

På detta sätt kommo vi till Rom... Det ligger någonting märkligt i detta. Paulus tänkte ju att han skulle komma till Rom för att rekreera sig, och han stannade ju också på platser som var kända som rekreationsorter, turistorter i vår tid. Men inte som turist, utan som fånge. ”Och på detta sätt kommo vi till Rom.”

Vi läser de följande verserna:

> –Så snart bröderna där fingo höra om oss, gingo de oss till mötes ända till Forum Appii och Tres Taberne. När Paulus fick se dem, tackade han Gud och fick nytt mod. Och då vi hade kommit in i Rom, tillstaddes det Paulus att bo för sig själv, med den

krigsman som skulle bevaka honom. (Apg. 28: 15–16)

Det finns någonting ironiskt i det här. *"Den krigsman som skulle bevaka honom."* Det är verkligen tragikomiskt; en krigsman som bevakade honom. Men han säger att när han träffade bröderna, då tackade han Gud och fick nytt mod. Halleluja! Mitt i vidrigheten fanns en outtömlig inspirationskälla, och den öppnades i det ögonblicket då han mötte nådessyskonen. Så blev också den här förnedrande resan och förödmjukelsen faktiskt ett triumftåg. Han träffade bröderna och lovade Gud. Alltså kom han till Rom på ett helt annat sätt än han hade tänkt sig. Istället för att komma till Rom på genomresa en kort period, blev han där ganska länge.

> –I två hela år bodde han sedan kvar i en bostad som han själv hade hyrt. Och alla som kommo till honom tog han emot; och han predikade om Guds rike och undervisade om Herren Jesus Kristus med all frimodighet, utan att någon hindrade honom däri. (Apg.28:30–31)

Hur gick det för Paulus? Kom han över huvud taget till Spanien? Vi har en situation tecknad i andra Timoteusbrevet, ett av dem som kallas för pastoralbreven, och som är skrivet under hans fångenskap. Vi vet med bestämdhet att Paulus satt fängslad åtminstone vid ett tillfälle under en längre period. Det är så gripande att studera det här, därför att på samma gång som det finns en okuvlig, och fullständigt omutlig vilja att nå framåt, så finns det också en total undergivenhet under Guds vilja. Nu ser vi honom i den här situationen – han är fängslad. Han skriver i Timotierbrevet, som ju är mer personligt färgat än någon av hans andra skrifter. Han skriver till en personlig vän, och skriver mycket om sig själv och sina besvikelser, sina svårigheter och sina

plågor. Men mitt i alltsammans finns en underton av triumf och glädje. Vilken märklig bekännelse av en apostel, som ser ointagna områden som han kämpar för att erövra med evangelium:

> –Ty själv är jag nu på väg att offras, och tiden är inne, då jag skall bryta upp. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på »den dagen», och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat hans tillkommelse. (2 Tim. 4:6–8)

Blev fängelsevistelsen i Rom slutstationen för Paulus, så att han verkligen blev dödsdömd och avrättad – som illgärningsman? Kom han till Spanien? Kan vi få veta någonting om det? En sak är i alla fall säker: Han bevarades i denna otroliga själavinnande nöd, vånda och kärlek mitt under fängelsevistelsen. Under lidanden som drabbade honom, hade han glädjen i Gud och förmådde förmedla evangelii välsignade budskap också till dem som fanns i den miljön.

Traditionen påstår att man icke kunde ha någon krigsman hos honom mera än en timme, då den som stannade hos Paulus en längre tid blev frälst! Så de bytte, påstås det, bevakning varje timme. Det finns vissa saker i skriften som antyder att han på det här sättet nådde ända upp till kejsarens hus med evangelium. Krigsmän och officerare stöp som segerbyten för frälsningens tveeggade svärd. I fängelset bevarade han visionen levande och frisk, och såg i alla lägen möjligheter och tillfällen att kanalisera ut och fortplanta detta gudomliga liv.

Vi ser alltså hur otroligt olika omständigheterna gestaltade sig för denne gudsman.

Vi ska inte gå in på frågan om Paulus kom till Spanien eller stannade i fängelset. Vi vet i alla fall att han led martyrdöden. Om det nu var här, vid detta tillfälle, eller om det finns en ytterligare fängelsevistelse som han fick genomlida, ska vi inte gå in på.

Måtte Gud få utrusta oss med denna obrutna, omutliga vilja att nå människor med evangelium! Och denna tro på Guds eget ord. När Paulus sitter som fånge i en romersk fängelsehåla – fastkedjad – och när han säger: jag skulle önska att ni alla vore som jag, dock utan denna kedja.

Vilken uppståndelse det måste ha blivit i domstolen hos domarna när fången kommer in och säger: jag skulle önska att ni vore som jag, dock utan denna boja. När han ställs fram inför konung Agrippa säger han: Jag skattar mig lycklig! Vilken bekännelse! Det fanns inte en ton av nedstämdhet. Jag skattar mig lycklig! För honom var varje situation en chans att nå människor med evangelium. I det där sammanhanget handlade det om att nå konungens hjärta med evangelium, det var lycka nog för Paulus. Sen om detta skedde med bojor eller utan bojor hade ingen som helst betydelse, han nådde konungen med budskapet, och därför säger han: jag sitter fångad, och är inlåst, men Guds ord, det bär icke bojor. Det kan de inte låsa in, det kommer att gå vidare! Halleluja! Man kan inte låsa in Guds ord i en cell, för Guds ord har uppståndelsekraft. Sanningen kan man begrava på långfredagen, men med mäktig kraft står den upp på påskdagen! Evangelium fortplantar sig genom friska och underbara vittnesbörd.

Vi ska läsa några verser som antyder var Paulus befann sig då han skrev det här brevet. Han hade gjort en insamling för syskonen uppe i Jerusalem. Det var den församling som mött honom med misstänksamhet, och som knappast vågade

ha några relationer till honom, den församling som aldrig hade intervenerat till hans fördel. Vi ser aldrig att Jakob, Johannes eller Petrus ställde upp på hans sida. Han klagade vid ett tillfälle: vid mitt första försvar, säger han, var det ingen som ställde upp. Det var ingen som intervenerade till hans fördel. Ingen av pelarna uppe i Jerusalem. Varför? Man var rädd för att dela Pauli öde. Man var rädd för att bryta så hundraprocentigt radikalt med judendomen, som Paulus hade gjort. Ty då visste man att man skulle få möta samma öde. Att ställa upp med Paulus, det var farligt. Men det heter: *"Herren stod mig bi!"* och *"Må Herren icke tillräkna dem det."* Herren står sina vittnen bi i dessa väldiga uppgörelser på olika nivåer och i olika situationer.

Nu var Paulus tydligen i Korint. Till den församling som hade ställt sig passiv och reserverad mot honom, kände han skuld. Därför gjorde han en väldig insamling till de heliga i Jerusalem. Han skickade bröderna att samla in medel till moderförsamlingen i Jerusalem. Så besvarade Paulus deras skepticism, reservation och fruktan. Deras små utfrysnings-försök besvarade han med Kristi kärlek. Genom att läsa i Apostlagärningarna förstår vi att han befann sig i Korint, på sin tredje missionsresa.

> –Och när han hade färdats genom det landet och jämväl där talat många förmaningens ord, kom han till Grekland. Där uppehöll han sig i tre månader. När han sedan tänkte avsegla därifrån till Syrien, beslöt han, eftersom judarna förehade något anslag mot honom, att göra återfärden genom Macedonien. (Apg. 20:2–3)

Vi går till Romarbrevet igen, och läser i det 16:e kapitlet.

> –Jag anbefaller åt eder vår syster Febe, som är församlingstjänarinna i Kenkrea. Så mottagen då henne i Herren, såsom det höves de heliga, och bi-

stån henne i allt vari hon kan behöva eder; ty hon har själv varit ett stöd för många och jämväl för mig. Hälsen Priska och Akvila, mina medarbetare i Kristus Jesus. De hava ju vågat sitt liv för mig; och icke allenast jag tackar dem därför, utan också alla hednaförsamlingar. (Rom. 16:1–3)

Vilket tacksägelseämne! De tackar Gud för två trossyskon som har vågat sitt liv för Paulus. Jag skulle tro att hade de här två levat i vår tid, hade de blivit dömda som mycket dumdristiga. Vad hade de egentligen gjort de här två? Vågat livet för mig, säger han, men vad innebar det? Lägg märke till att de hade vågat livet så att Paulus hade blivit räddad. Och därigenom att Paulus blev räddad, så hade detta gagnat alla hednaförsamlingar. Han kunde säga: Hade mitt liv röjts ur vägen, så hade de här församlingarna aldrig funnits.

Paulus säger att han varje dag prisgav sitt eget liv. Och han talar om att han var beredd att ge sitt liv som ett drickoffer. Det innebär ett offer för ett speciellt högt syfte. Nu är det uppenbarligen så att de här människorna hade deltagit med honom på ett så direkt konkret sätt att det hade inneburit en stor risk för deras eget liv. Det är ett fantastiskt skeende. Halleluja! Där människor överlämnar sig åt varandra, och samtidigt gemensamt överlämnar sig åt Gud för att nå ett högre mål: Evangelii segertåg.

Vi läser vidare:

–De hava ju vågat sitt liv för mig; och icke allenast jag tackar dem därför, utan också alla hednaförsamlingar. Hälsen ock den församling som kommer tillhopa i deras hus. Hälsen Epenetus, min älskade broder, som är förstlingen av dem som i provinsen Asien hava kommit till Kristus. (Rom 16:4–5)

Sannerligen, det här är ingen doktorsavhandling! Bibelns underbaraste och härligaste teologiska avhandling har en frisk fläkt av närgående beskrivning av Guds trofasthet i

enskilda personers liv.

> –Hälsen Maria, som har arbetat så mycket för eder. Hälsen Andronikus och Junias, mina landsmän och medfångar, som hava ett så gott anseende bland apostlarna, och som längre än jag hava varit i Kristus. Hälsen Ampliatus, min älskade broder i Herren. Hälsen Urbanus, vår medarbetare i Kristus, och Stakys, min älskade broder. Hälsen Apelles, den i Kristus beprövade. Hälsen dem som höra till Aristobulus' hus. Hälsen Herodion, min landsman. Hälsen dem av Narcissus' hus, som äro i Herren. Hälsen Tryfena och Tryfosa, som arbeta i Herren. Hälsen Persis, den älskade systern, som har så mycket arbetat i Herren. Hälsen Rufus, den i Herren utvalde, och hans moder, som också för mig har varit en moder. v. 6–13

Hälsen! Hälsen, hälsen, hälsen – alla de heliga! Här finns syskonskaran. Och var sitter Paulus och skriver dessa hälsningar?

> –Timoteus, min medarbetare, hälsar eder: så göra ock Lucius och Jason och Sosipater, mina landsmän. Jag, Tertius, som har nedskrivit detta brev, hälsar eder i Herren. Gajus, min och hela församlingens värd, hälsar eder. Erastus, stadens kamrerare, och brodern Kvartus hälsar eder. (v. 21–23)

Av dessa hälsningar förstår vi att han är i Korint, eftersom detta var syskon i församlingen där.

> –Men honom som förmår styrka eder, enligt det evangelium jag förkunnar och min predikan om Jesus Kristus, ja, enligt den nu avslöjade hemlighet som förut under evärdliga tider har varit outtalad, men som nu har blivit uppenbarad och, enligt den eviga Gudens befallning, blivit, med stöd av profetiska skrifter, kungjord bland alla hedningar, för

att bland dem upprätta trons lydnad– honom, den
ende vise Guden, tillhör äran, genom Jesus Kristus,
i evigheternas evigheter. Amen. (v. 25–27)

Jag har en känsla av att det är en tidlös fridshälsning till alla heliga i alla tider! Han begynner, men får liksom inget slut på det hela. När han börjar tänka på den ene, så kopplar han till den andre, och den tredje och den fjärde och den femte. Det är arbetare och tjänstemän, det är fattiga och rika. Det är gränslöst och oändligt. Hälsen! Det är bröder och systrar. Hälsen! Hälsen till syskon, till syskonen i Maranata-församlingen! Hälsen till Arne Imsen! Amen! Förenade i Kristus Jesus! Sammansvetsade i honom!

En kultur i kaos och sammanbrott möter evangelium

Det finns knappast något brev av Paulus som är så laddat och späckat med citat och uttryck från Gamla Testamentet som just Romarbrevet. Gamla Testamentet kommer på det här sättet att bli grunden eller förutsättningen för nya testamentets, det nya förbundets frälsningsuppenbarelse.

Vi ska läsa ett underbart ord, som på samma gång markerar gräns, inte bara mellan tidsåldrar, utan också mellan människor. Det skiljer människor åt, och det blir en gränsbildande proklamation. *"Den rättfärdige skall leva av tro"*.

På tal om gränser vet vi att Nya Testamentet i frälsningsavgörande frågor över huvud taget inte erkänner några andra gränser än tre, som vi kan kalla grupper eller territorier. I 1 Kor 10 talar Paulus om dem: judar, hedningar och Guds församling. Det är dessa tre grupper som finns i frälsningshistoriskt avseende.

Jag nämnde något om Paulus önskan att nå fram till Rom. Han hade tänkt sig att han skulle komma till Rom för att rekreera sig under en period. Han såg nämligen att bortom världsrikets huvudstad, fanns ett annat område som stod opåverkat av evangelium. Han ansåg sig vara färdig med sitt evangelisationsuppdrag i öst, och såg nu mot väst. Han räknade med att så småningom via Rom få komma till Spanien, för att evangelisera.

Katolska kyrkan menar att Petrus var Romförsamlingens förste föreståndare, och därigenom skulle han alltså vara

kristenhetens förste påve. Om Petrus hade varit i Rom och grundlagt församlingen i Rom, hade han säkerligen varit omnämnd i Romarbrevet. Icke ens i den väldiga katalog som vi har i det 16:e kapitlet, där alla kära vänner, systrar och bröder räknas upp finns han med. Förmodligen har han aldrig varit i Rom, i varje fall inte grundlagt församlingen där. Påståendet att den katolska succesionen har sina rötter i Petrus, är ett falsarium, som så mycket annat i den katolska läran. Men nu ska vi inte tala om katolska kyrkan, utan nu ska vi tala om församlingen i Rom och ta reda på hur den här församlingen har kommit till. Vi har en hel del att lära av dessa rent sakliga fakta. Det är mer än historia, det är profetia. Vem tror man exempelvis grundlade församlingen i Kolosse? Vi ska ta reda på det, även om det inte hör till ämnet här. Var det Paulus? Vi läser ur första kapitlet i Kolosserbrevet.

> –Det var ju en sådan undervisning I mottogen av Epafras, vår älskade medtjänare, som i vårt ställe är eder en trogen Kristi tjänare; det är också han som för oss har omtalat eder kärlek i Anden.
> (Kol 1:7–8)

Härav kan man dra slutsatsen att Epafras var Kolosserförsamlingens grundläggare. Vem var Efesusförsamlingens och Korintierförsamlingens grundläggare? Det var Paulus.

Och nu är frågan: Vem var grundläggare av församlingen i Rom? Församlingen fanns ju där redan när Paulus skriver Romarbrevet och han säger att han aldrig varit där. Vi går till Romarbrevet till det femtonde kapitlet:

> –Ty jag skall icke drista mig att orda om något annat än vad Kristus, för att göra hedningarna lydaktiga, har verkat genom mig, med ord och med gärning, genom kraften i tecken och under, genom Andens kraft.
> –Så har jag, från Jerusalem och runt omkring ända

till Illyrien, överallt förkunnat evangelium om Kristus. Och jag har härvid satt min ära i att icke förkunna evangelium, där Kristi namn redan var känt, ty jag ville icke bygga på en annans grundval; utan så har skett, som skrivet är: »De för vilka intet har varit förkunnat om honom skola få se, och de som intet hava hört skola förstå.» Det är också härigenom som jag så många gånger har blivit förhindrad att komma till eder.

–Men då jag nu icke mer har något att uträtta i dessa trakter och under ganska många år har längtat efter att komma till eder, vill jag besöka eder, när jag begiver mig till Spanien. Jag hoppas nämligen att på genomresan få se eder och att därefter av eder bliva utrustad för färden dit, sedan jag först i någon mån har fått min längtan efter eder stillad.

(Rom 15:18–24)

Här har vi alltså för det första Paulus program, och det var att förkunna evangelium. Han hade en princip, och det var att icke predika evangelium där det redan var känt och mottaget. Anledningen var att han icke ville bygga på någon annans grund. Men nu såg han en möjlighet att få komma till Rom, eftersom han menade att hans uppgift i de områden som han hade erövrat för evangelium var slutförd. Det heter i nittonde versen: *"...så har jag från Jerusalem och runt omkring, ända till Illyrien överallt förkunnat evangelium om Kristus."* Den uppgiften var fullbordad och avslutad, och han ansåg att han icke hade mer att uträtta i de trakterna. Eftersom han en lång tid, ja i flera år, haft en längtan att få komma till Rom, där olika religioner sammanströmlade, så såg han nu en möjlighet att få komma dit för en kort viloperiod. Då han kom dit, skulle syskonen utrusta honom för hans vidare färd till Spanien. Han kom till Rom, men som fånge. Och i Rom blev det inte en kort period för rekreation, utan

där tvingades han stanna under en period på över två år. Under den tiden arbetade han på sitt mycket originella sätt. Han predikade och övertygade judarna att Jesus var Messias – fastkedjad vid en fångknekt. Som jag sade tidigare finns en tradition som berättar att man kom underfund med hans iver att vinna själar, och hans ambitioner så kolossala så man kunde inte ha fångvaktarna hos honom mer än en timme. Blev de kvar mer än en timme, blev de frälsta. Han övertygade fångvaktarna, la händerna på dem, och bad för dem till frälsning. Evangelium kom icke till världsrikets alla delar genom frivilliga operationer eller missionsaktiviteter. Många gånger kom evangelium genom fångar och slavar. Vi behöver veta hur den miljö var, som evangeliet föddes i och där kristendomen besegrade ett helt världsrike. O vilken makt det är i evangelium! En kultur i sammanbrott och kaos mötte hoppets evangelium! Gud vare evigt lov! Tänk vilken kraft det är i evangelium!

I Apostlagärningarna 28 kan vi läsa om under vilka omständigheter Herrens tjänare Paulus kom till Rom, och hur han utan att han själv hade möjlighet att påverka sin situation speciellt, tvingades in i ett helt nytt evangelisationsarbete. Han predikade i fängelset, och budet om evangelium nådde in i kejsarens hus. Officerare och krigsmän kom till tro på Kristus, och ställdes i en konflikt av dubbla lojaliteter – dels till världsmakten, kejsaren dels till församlingens absoluta anspråk. När krisgmän kom till tro, ställdes de inför det här valet. För det första: *Nej till kejsarkulten!* Det var ett absolut krav: konsekvent avståndstagande från kejsarkult. För det andra: *Nej till våld i alla dess former!* En troende krigsman fick icke våldföra sig på någon. För det tredje: *En till tro kommen krigsman fick under inga förhållanden döda eller mörda någon.* Och för det fjärde: *En troende krigsman predikade i direkt opposition mot kejsarens krav på tillbedjan.* Odiplomatiskt och klart vittnade han: Jesus

är Herre! Han är herre över kejsare och myndigheter. Han är den ende som har rätt till vår tillbedjan. Detta innebar att en sådan krigsman var oduglig för den romerska armén. Han hade inga som helst möjligheter att fungera. Men för att han icke skulle dö som förrädare, begärde han icke att bli fri från tjänsten, som han hade bundit sig till genom sitt eget liv – genom att svära vid kejsarens fana. Han var absolut bunden vid denna, och kunde icke lämna sin tjänst. Han var livegen. Det innebar i verkligheten: Den troende krigsmannens väg till befrielse var martyriet! Han dog vanligtvis inte vid fronten, och han dog icke med spjut eller svärd – men han dog med korset som segersymbol. Han dog utslängd som ett hjälplöst offer åt vilda djur.

De troende som på ett eller annat sätt engagerade sig i det vi skulle kunna kalla för politiska eller militära aktiviteter, de ansågs vara avfällingar – konsekvent. Och de förbjöds att delta i Herrens måltid. De utestängde sig själva från gemenskapen. Ty för en kristen var det omöjligt att ta kejsarens svärd, eller gå in under hans fälttecken, för att slå ner världsrikets förmenta fiender. Jesus har lidit döden för hela släktet! Försoningen är internationell, ja universell, då Jesus har lidit döden för alla! Gud har placerat ett vapen i våra händer. Icke döda, men bedja för dem som förföljer. Bedja för dem, och älska dem som betraktar oss som sina fiender, eller som vi betraktar som våra fiender.

Det är i den andan, i den tanken och atmosfären som Romarbrevets 13:e kapitel har kommit till. Det var inget annat än ett förkroppsligande av Jesu bergspredikan. Bedja för dem som förföljer, älska sina fiender. Den som älskar sin fiende kan aldrig möta honom med en kulkärve, eller stål i bröstet eller hjärtat. Uteslutet! Den som älskar sin fiende kan aldrig halshugga eller på annat sätt skada. Ty Jesus har lidit döden för våra fiender. Han har lidit döden för hela världen.

Vår uppgift är att följa Jesus. Det innebär att gå in under den verklighet som det handlar om att låta sig föras bort. Det heter om Jesus *"Såsom ett lamm fördes han bort för att slaktas."* Det såg ju nesligt, förödmjukande och förnedrande ut, men det var Guds väg till seger! Kristendomens kraft består icke i våld och hat, tvärtom – den består i svaghet. Styrkan är vår svaghet – eller svagheten är vår styrka, och korset är vår kraft. Det är mer än en dekoration. Korset reser man över de dödas gravar. Res ett kors över mitt liv redan nu, för jag är död redan nu! På korset står det: Arne Imsen – är död! Och detta har manifesterats i en historisk händelse – en begravning i vattenmassorna! Den gamla människan är begravd, och jag har uppstått för att leva ett nytt liv, som inte längre är det gamla livet, utan Gudslivet, uppståndelselivet, härlighetslivet. Där ligger hemligheten, människa! Korset är rest över mitt liv. På kyrkogården har en del stenar, andra har kors. Över *mitt* liv finns det ett kors. Det är inget dekorativt och vackert kors, men det står ett kors där som bär mitt namn. Arne Imsen – där står data när jag dog. Men jag blev inte kvar i döden. I det ögonblick jag stod upp ur dopgraven, skrevs mitt namn in i den himmelska världen. Men det är inte Arne Imsen – där står ett nytt namn, som jag ännu inte vet hur det lyder. Men jag vet att i det ögonblick som namnet ropas upp, ska min ande säga *"Ja!"* och så flyttar jag hem. Där finns det inskrivet, icke i datorer, men i Lammets livsbok. Och det är inskrivet av Jesus, av Lammet. Och i de himmelska böckerna är det ingen som klottrar. Man kan radera ut oss ur alla matriklar som existerar på jorden, men det kommer inga myndiga människor till de himmelska böckerna och raderar!

Det är detta som är det stora, härliga och underbara – att jag har fått denna rätt, denna medborgarrätt.

För en kristen är det följaktligen fullständigt omöjligt att låta sig involveras eller skrivas in i rullor som kräver

sådan lydnad att det står i strid med kristendomens eget väsen. Detta är samvetsfrågor. Därför vill jag säga: Det enda alternativet för en kristen i vår tid; det är totalvägran. Det är det enda tänkbara alternativet. Det är urkristet, det är rätt, det är ädelt, det är konsekvent och det är framför allt ett sant lärjungaskap. Den enda armé som vi kan tänka oss ställa in oss i, det är Nasaréens. Den enda befälhavare som vi kan tänka oss, är Konungarnas Konung – härhövitsmannen från Golgata.

Det är några ord och några uttryck i Paulus egen självbiografiska framställning som andas vemod och sorg – inte bitterhet, men kanske besvikelser. Besvikelser emot bröder som hade lämnat honom, som inte ställde upp och intervenerade till hans försvar. Besvikelser över dem som lät honom stå ensam i olika sammanhang, då han försvarade och befäste evangelium.

I ”pastoralbreven”, de själavårdande breven, skriver han till sin unge vän och medarbetare Timoteus. Där skriver han i det andra brevet, som tydligen har kommit till under fängelsevistelsen i Rom, några saker som är så skakande. Hur är hans kamp analog med vår? Vad var det som gjorde att han hamnade i så många olika konflikter på så många sätt och på så många områden? Det finns några ord som kastar ett oerhört ljus över hans situation. Bakom just de här orden måste ligga kolossalt mycket av självrannsakan. De har tydligen kommit till under ohyggliga anklagelser från människor och andemakter. Det var åklagare, som bombarderade hans sinnen, ifrågasatte hans uppriktighet, hans motiv, hans oförvitlighet och ville göra honom till något annat än vad han var. Låt oss ta med de där orden, för de säger en hel del:

> –Tänk på Jesus Kristus, som är uppstånden från de döda, av Davids säd, enligt det evangelium som

> jag förkunnar, och i vars tjänst jag jämväl utstår lidande, ja, till och med måste bära bojor såsom en ogärningsman. Men Guds ord bär icke bojor. (2 Tim. 2:8–9)

Hur är det möjligt att en man av denna kaliber som Paulus, kunde hamna i en sådan, mänskligt sett, tragisk belägenhet? Vilken tragisk inramning! Ett fängelse, fastkedjad vid en fångknekt. Förkunnande konungarnas Konungs budskap om evig frälsning och härlighet. Det finns ingen hjältegloria här, och det finns inte en demokratisk press som mobiliseras till hans försvar. Det fanns heller inga opinioner som över huvud taget uttalade sympatier eller förståelse för honom och hans uppgift eller förkunnelse.

Han konstaterar sig själv som en fastkedjad fånge men måste också, just på grund av sin belägenhet, försöka ingjuta moraliskt mod i sina fria medarbetares hjärtan. Han vädjar till dem att de inte ska blygas för hans bojor. Nu sitter han där i Rom, efter ett intensivt missionsarbete som har sträckt sig över tre årtionden. Från plats till plats, från stad till stad har han rest omkring. Blivit misshandlad, slagen, plågad, lidit hunger, köld, törst. Stundtals jagad som ett villebråd. I konflikt med strukturer, individer och sammanhang, med politiska och religiösa grupper. Med profitörer, exploatörer, makthavare på alla nivåer och i alla sammanhang. I konflikt med en personifierad demoni i Filippi, i Efesus. I konflikt med kultursamhället i Aten och Korint. Man konstaterade: *"Här kommer han som uppviglar hela världen."* Det fanns icke ett enda område där det inte blev konflikt. Filosofi, vetenskap, religion – alltsammans. En våldsam konflikt för en rättfärdig sak.

Paulus – är du en misantrop, oförbätterlig och oanpassbar? Nej, nej – han är ingen fatalist, som tror på ett blint öde. Han var samtida med den store filosofen Senesa i den grekiska

världen – och ändå så olik honom. Senesa analyserade, såg, led och plågades med samtidens ångest och förtvivlan. Men utan någon lösning. Paulus, däremot, såg en evighet. Halleluja! Han såg ett ljus som lyste klart i allt det svarta! Och, kan du tänka dig, själva fängelset blev himmelens förgård. Det är som om de fruktansvärda kedjorna omkring hans händer förvandlas till guld. Jo, det är sant att jag sitter här fastkedjad och fångad. Men en sak står kvar och är klar och säker – nämligen denna: den sak jag företräder kan inte bindas inom fyra väggar. Apostlar, profeter och evangelister kan bindas, men Guds ord bär icke bojor. Ära vare Gud. Det ser faktiskt ut som om Gud själv hade placerat denne oerhört ambitiöse, intensive, verksamme, visionäre missionär i fängelset, för att han skulle skriva. Hade han inte suttit i fängelset, hade vi förmodligen inte haft breven. Så nådde han då inte bara i sin samtid ut över alla världsrikets länder och sammanhang. Han nådde rakt över alla nationer, till alla kristna i alla tider. Han nådde också till oss. I sanning – Guds ord bär icke bojor!

Här kan vi nu umgås med Paulus, därför att det som meddelades genom honom var inte grekisk filosofi eller judisk moral, eller romersk lagstiftning. Det var evangelium. Det var icke mördande bokstav – det var ande. Evig ande. Halleluja! Ära vare Gud och Lammet. Nu har vi detta väldiga budskap att förmedla till varandra: den rättfärdige skall leva av tro! Älskar du Jesus? Den Jesus som mötte Paulus, han mötte oss!

Då Paulus satt i Rom skrev han alltså en del av sina så kallade fångenskapsbrev. Vi har hämtat några citat från dessa brev. Nu ska vi läsa ett till, som också är skrivet till Timoteus, en av dem som stod utanför som åskådare till hela det här dramat. De måste naturligtvis fundera och påverkas av alla de olika opinionsyttringar de mötte. Tänk så många olika uppfattningar man hade om denne Paulus!

En del sa att han var en komplett idiot. Han var inte klok. Andra sa: han är förryckt på grund av sin myckna lärdom. Eller förläst. Några sa: han är en pratmakare. Och det är klart att människor som levde i hans samtid måste ju hört det här. Ingen kan stå neutral, eller befinna sig i en neutral zon – man påverkas ju. En del sa att han var feg. När han var långt borta, skrev han skarpa brev, men när han kom, då var han from som ett lamm. En del sa att han var en notorisk bråkmakare. Överallt dit han kom, blev det bråk. Och människor måste ju påverkas och undra: vad är det här för någonting?

Men så var det några som hade fått syn på insidan och som inte hade fastnat i det vi skulle kunna kalla för yttre omständigheter. Omständigheter som spontant eller dramatiskt frigjordes i uppploppsstämningar eller veritabla utrotningsförsök. Det fanns sådana som gråtit med den gråtande och lidande Paulus, då han bar hela sitt folk, hela sin samtid, på förbönens armar i våldsam bönekamp. De visste hur han satte sin själ i pant. Paulus sa: Skulle det gagna mina bröder, så må jag vara bortkastad från Kristus! Han var villig att betala deras frälsning med det högsta pris. Och när han satte sin själ i pant, var det för honom ett omätligt värde. Ty för honom betydde himlen och Kristus allt, och det närvarande ingenting. Men om, säger han, om det kunde gagna mina bröder och fränder efter köttet, att jag vore bortkastad från Kristus – då må det ske. Det vill säga – om jag är ett hinder, är i vägen, så är jag redo att träda åt sidan, göra vad som helst, bara mina fränder efter köttet kan vinnas för Kristus. Ty, säger han och klagar bittert, de har ju lagstiftningen, helgedomen, prästerskapet, traditionen, de har ju fäderna, och från dem har Kristus kommit efter köttet. Men vad hjälper det om man har traditionerna och historien, men saknar livet? De hade Kristus kommen efter köttet – men de hade inte den uppståndne Kristus. Därför

blev hela deras tro en tro utan liv. De hade lagen, men lagen förmår icke ge liv. Vilket budskap! Vilken kärlek! Vilken beredskap! Vilken härlighet!

Människorna omkring Paulus måste ha påverkats i den ena eller andra riktningen. Rykten kom och rykten gick. Än var det si, och än var det så. Ibland sa man att han var ute efter pengar, eller att han var ute efter makt och inte var något annat än en despot. Likgiltigheten inför hans fångenskap, passiviteten inför hans lidanden vittnar om att man mer eller mindre var påverkad av vad man ansåg.

Som en ogärningsman sitter han nu i fängelset. Han vädjar till en man som också hade varit fängslad för tron på Jesus Kristus och som säkerligen hade konflikter, och svårigheter att klara upp sin situation. Han säger bedjande i det första kapitlet:

> –Blygs därför icke för vittnesbördet om vår Herre, ej heller för mig, hans fånge, utan bär också du ditt lidande för evangelium, genom den kraft som Gud giver. (2 Tim 1:8)

Han måste säga till sin medarbetare att han inte skulle blygas för honom. Förmodligen var det ganska vanligt att man skämdes för Paulus.

> –Han som har frälst oss och kallat oss med en helig kallelse, icke på grund av våra gärningar, utan efter sitt eget rådslut och sin nåd, den nåd som redan för evärdliga tider sedan gavs oss i Kristus Jesus, men som nu har blivit uppenbar genom vår Frälsares, Kristi Jesu, uppenbarelse. Ty han har gjort dödens makt om intet och fört liv och oförgänglighet fram i ljuset genom evangelium. (v. 9–10)

Låter det här som det kommer från en fängelsehåla? Tycker du att det sitter trångt? Är det perspektivlöst? Märker du hur väggarna slås ut och taket lyfter sig? Vi känner igen anden ifrån Patmos. Det är oändligheten, det är Herren

själv som uppenbarar sig på detta sätt! Gud vare lov. Och lyssna till den här oerhörda lovsången, tacksägelsen. Lyssna till denna väldiga triumf!

> –Ty han har gjort dödens makt om intet och fört liv och oförgänglighet fram i ljuset genom evangelium, till vars förkunnare och apostel och lärare jag har blivit satt. Fördenskull lider jag också detta, men jag blyges dock icke därför. Ty jag vet på vem jag tror, och jag är viss om att han är mäktig att för »den dagen» bevara vad som har blivit mig betrott. Såsom förebild i fråga om sunda ord må du, i tron och kärleken i Kristus Jesus, hava de ord som du har hört av mig.
>
> –Bevara genom den helige Ande, vilken bor i oss, det goda som har blivit dig betrott. Det vet du, att alla i provinsen Asien hava vänt sig ifrån mig, bland dem också Fygelus och Hermogenes. (v. 9–15)

Alla har vänt sig emot Paulus – men han vänder blicken mot himmelen. Och så ser han att ogärningsmannen, illgärningsmannen, den fastkedjade fången skall byta ut fängelsecellen mot segerpallen. Och han ser sig själv på pallen med segerkransen. Han ska möta den uppståndne. Och nu säger han: blygs inte Timoteus, snart är vi hemma, snart är vi framme, snart har evangelii segertåg nått den sista perrongen. Huvudstaden, hemmet, Jerusalem. Och vi skall gå in i den härlighet som väntar varje trogen Jesu Kristi medtjänare. Blygs inte! Skäms inte för evangelium. Blygs inte för mig. Skäms inte heller för Jesus Kristus, utan håll ut. Snart är vi framme. Du ser att det blir trängre och trängre, och det ser ut som om det skulle bli färre och färre. Men Timoteus: Jesus lever! Han skall föra sitt verk fram till slutseger! I triumf ska han föra oss hem! Inte är det trångt i fängelset. Himmelen är där. Jesus är där.

Han har gjort dödens makt om intet och fört liv och

oförgänglighet fram i ljuset igenom evangelium. Där är segern, där är hemligheten. O, mina vänner – vår tro är inte förankrad i ett filosofiskt eller moraliskt system. Det är icke förankrat i något mönster. Vår tro är förankrad i Jesus – ja, vår tro är Jesus. Han är vår tro. Han är vår rättfärdighet, helighet och frid. Och det är denne Jesus som erbjuder sig åt oss.

Under trons lydnad

Vi läser nu i Romarbrevet den vers som betraktas som nyckelversen. Det är den vers som öppnar för oss ett oerhört perspektiv. Frälsningshistorien blir mer än en skildring och mer än en samling av historiska fakta. Den blir ett profetiskt, verksamt ord, som är aktuellt också nu. De föregående versarna klargör att frälsningen inte kan reduceras till ett intellektuellt problem, utan det är fråga om tro.

> –Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet: »Den rättfärdige skall leva av tro.» (Rom 1:17)

Innan vi går in på själva ämnet, låt oss med detsamma göra klart för oss att det finns inga möjligheter att intellektuellt fatta detta ämne, eller logiskt bevisa det så att det skulle kunna tillgodose vårt krav på inre klarhet. Vi läser tredje versen:

> –evangelium om hans Son, vilken såsom människa i köttet är född av Davids säd och såsom helig andevarelse är med kraft bevisad vara Guds Son, allt ifrån uppståndelsen från de döda, ja, evangelium om Jesus Kristus, vår Herre. (Rom 1:3–4)

Här måste det alltså till helt andra element för att evangelium ska bevisa sin tillförlitlighet. En helt annan dimension än det vi förfogar över. Genom tron tillägnas vi möjligheten att komma in i denna ställning av förvissning, vila och tillförsikt.

För tydlighetens skull ska vi indela det här brevet i lämpliga avsnitt och sammanhang. Det finns flera enheter i brevet

som behandlar olika områden av frälsningen. Den första delen omfattar de första kapitlen, fram till kapitel åtta. Sedan kapitlen nio till elva, och därefter kapitlen tolv till sexton. Det kan vara värdefullt att ha en rubricering för de olika bibeldelarna. Kapitlen nio till elva talar exempelvis om judafolket, och judafolkets upprättelse som ska ske under en viss epok. Paulus talar i de här kapitlen om judarnas förkastelse och hedningarnas upprättelse men vänder också på det, och vi får veta något om hedningarnas förkastelse och judafolkets upprättelse.

Vi brukar tala om en epok som är speciellt dramatisk och spännande och vi använder oss av två begrepp: ”Den yttersta tiden” och ”De yttersta dagarna”. Där har vi två tidsbegrepp. Vad är skillnaden mellan den yttersta tiden och de yttersta dagarna? Vi går till första Johannes brev.

> –Mina barn, nu är den yttersta tiden. I haven ju hört att en antikrist skall komma, och redan hava många antikrister uppstått; därav förstå vi att den yttersta tiden är inne. (1 Joh 2:18)

Den yttersta tiden handlar om församlingens period. Frälsningshistorien kan indelas i olika epoker, och vanligtvis brukar man indela den i sju epoker. Den första är paradiset, oskuldens tid. Den räcker fram till utdrivandet ur lustgården. Sedan kommer samvetets period som varade fram till Noa, men bröt samman i den domskatastrof som bibeln beskriver. Nästa period, som har sin början i Noas familj, framskred till Babels språkförbistring. Sedan kom tiden fram till Sinai, då lagen blev given och därefter epoken från Sinai till Golgata. Det finns möjligheter att historiskt urskilja de här epokerna då de klart avgränsas från varandra. En av epokerna – den näst sista – kallar vi för ”yttersta tiden” eller ”nådens tidshushållning” eller ”församlingens tid”. Den varar fram till Jesu tillkommelse. Efter detta talar vi om ytterligare en

period. Den brukar kallas jordens sabbatsvila. Det är den sjunde dagen i mänskligheten historia, och den årsdagen kallas tusenårsriket.

1 Joh 2:18 handlar det om den tid som redan är inne; den yttersta tiden. I andra Timotierbrevet läser vi:

–Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma. (2 Tim 3:1)

Här märker vi att det talas om framtida dagar och framtida händelser. Det handlar om en mycket kort och dramatisk period, som kallas för de yttersta dagarna.Till detta fogar vi ytterligare något ord, från Jesu egen undervisning, han talar om ”dagar” och ”dag” – i Lukas evangelium.

> –Och han sade till lärjungarna: »Den tid skall komma, då I gärna skullen vilja se en av Människosonens dagar, men I skolen icke få det. (Luk 17:22)

Här nämns också en tidsperiod. ”Människosonens dagar”. Vad är det Jesus menar när han säger så? Den yttersta tiden, de yttersta dagarna – och nu Människosonens dagar. Vi läser vidare i kapitlets 24:e vers:

> –Ty såsom ljungelden, när den ljungar fram, lyser från himmelens ena ända till den andra, så skall det vara med Människosonen på hans dag. (Luk 17:24)

Människosonens dagar – och Människosonens dag. Så går vi till den 26.e versen:

> –Och såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i Människosonens dagar. (Luk 17:26)

Det talas nu igen om dagar och det handlar alltså om en tidsperiod. Noas tid står mot Människosonens dagar. Vi räknar med att Noa verkade 120 år. Förutom arkens färdigställande hade han både förkunnat och proklamerat sitt budskap, och slutresultatet var den skara som blev frälst under hans över 100–åriga verksamhet – endast åtta personer. Men,

som det var på Noas tid, så ska det ske i Människosonens dagar. Vi observerar pluralformen.

> –alldeles på samma sätt skall det ske den dag då Människosonen uppenbaras. (Luk 17:30)

Vad är skillnaden mellan Männisosonens dag och Människosonens dagar? Det heter att lärjungarna skulle vilja mana fram en av Människosonens dagar, men icke kunna det. Vad är det Jesus menar med detta?

Handlar detta sammanhang om Jesu tillkommelse för att hämta sin församling? Han skall uppenbaras på en speciell dag. Nu är frågan fortfarande den: Vad kan Människosonens dagar vara? Alltså, det är frågan om det som ska ske under de yttersta dagarna. Kan Människosonens dagar handla om den yttersta tiden eller är det de yttersta dagarna? Är begreppet ”Människosonens dag” ett tredje begrepp? Dagen till skillnad från dagarna, då det sker en sådan punktaktion; ett ögonblicks inbrytning, då Jesus Kristus intervenerar. Han kommer för att göra någonting speciellt.

I den andra delen av Romarbrevet, talar Paulus om något som ska vederfaras judafolket under den tid som kallas ”de yttersta dagarna”. Det är alltså en del av det eskatalogiska perspektivet, just med avseende på judafolket, som Paulus avhandlar i kapitel nio till elva av Romarbrevet. Frågan är: Ska judarna och Israel upprättas? Ska judarna enligt det eskatologiska perspektivet som apostlarna gett oss få tillbaka Jerusalem? Ska de bygga ett tempel där? Ska de upprätta den gammaltestamentliga gudstjänsten där? Ska de börja offra i Jerusalem? Ska Israel förtrampas av hedningarna till dess att hedningarnas tid är ute? Finns det två epoker i Israels uppvaknande? En nationell, politisk och en andlig, religiös? Har det nationella uppvaknandet ägt rum? Har benen börjat komma tillsammans? Ligger de fortfarande som benskrammel ute i dalen, eller har de

kommit tillhopa? Håller det på att komma kött på benen? Väntar vi på att Anden ska komma och blåsa liv i den döda kroppen?

Det är bibelns lära, så säger skriften och så kommer att ske. Men vi måste göra klart för oss hur och i vilken ordning allt det här kommer att ske. Det handlar om det eskatologiska perspektivet med avseende på Israel.

Den tredje delen av Romarbrevet, från kapitel 12 till 16 är fylld med praktiska råd och förmaningar. Det är förmaningsdelen.

I det första kapitlet finns det några uttryck som återkommer. Det är uttrycket om Guds vrede. Det låter ohyggligt otäckt – och det är otäckt. Guds vrede. Det står att Guds vrede uppenbaras över all ogudaktighet och all orättfärdighet. Varför nöjer sig inte aposteln här med att nämna orättfärdighet? Varför förstärker han det ena med det andra? Det står vidare om människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen.

> –Vad man kan känna om Gud är ju uppenbart ibland dem, Gud har ju uppenbarat det för dem.
> (Rom 1:19)

Det är parallelliteten vi ska observera. Det börjar med *ogudaktighet* och *orättfärdighet*. Men vad slutar det med? Jo, ett rättfärdigt liv! På vägen fram till den här delen har aposteln öppnat frälsningens perspektiv för oss.

Vi gör en liten parentes här. För just de här begreppen står icke staplade på varandra av en tillfällighet. Det är inte så att Paulus helt plötsligt blev så oerhört inspirerad, så han hittade inte ord som var tillräckligt starka, utan det är så att varje ord berör olika områden, olika dimensioner. *Ogudaktigheten* berör den vertikala riktningen. Det handlar

om gudsförhållande och tro. *Orättfärdighet* handlar om en horisontallinje. I det ena fallet handlar det om vårt förhållande till Gud, i det andra fallet handlar det om vårt förhållande till omgivningen, medmänniskorna. Utifrån detta Gudsförhållande och förhållande till omgivningen, beskrivs i den sista delen av kapitlet den miljö som människan skapar. För det första är det tron som bestämmer miljön. I förhållandet till medmänniskorna handlar det om moral.

När vi talar om tro, är det viktigt att återknyta till utgångspunkten som är *uppenbarelsetron*, den tro som verkas genom Jesus; det är Jesus i oss. Kristi inneboende liv, härlighetsliv och uppståndelseliv. Det är den tro som övervinner världen, och denna tro manifesteras i trons gärningar som är trons liv. Det är vad vi kan kalla för moral.

Just i det första kapitlet sätter Paulus en kombination av namn och uttryck, som vi gärna flyktar förbi utan att tänka på varför han tar upp det. Det finns en sak som egentligen inte hör hit, men som avslöjar den situation som aposteln befann sig i, och vad hans undervisning kom att innebära för mottagarna, som enskilda individer och församling.

Guds vrede uppenbarar sig över all ogudaktighet och orättfärdighet. Vi kan tala om otro och omoral. Men i slutet av brevet dras slöjan åt sidan, och vi får se in i ett nytt liv, ett uppståndelseliv som genom Jesu Kristi blod och genom vattnets välsignade kraft och den helige Andes mäktiga uppenbarelse möjliggöres i den kristnes liv, vare sig han är jude eller grek. Denna återupprättelse innebär individuell inplacering i ett gudomligt sammanhang, en gudomlig tjänst, en gudomlig funktion i harmoni med Guds fullkomliga vilja. Därför kan vi tala om att upprättelsen synliggöres. Det är ingenting som sker på det osynliga planet allenast, utan den manifesterar sig i det vi skulle kunna kalla för etiska gärningar. Eskatalogi, etik, kristen moral.

Paulus använde aldrig ordet kristen, för det är så vilseledande. Han talar om ”den vägen” och ”en ny och levande väg”. Jag tror det är viktigt att vi börjar tala om ”den vägen” nu, till skillnad från alla andra vägar. När jag här talar om etik och moral, menar jag inte moralfilosofi. Det handlar inte om grekisk, hellenistisk moralfilosofi, utan det handlar om evangelium och helgelse.

Jag ska ta upp ännu ett uttryck, eftersom jag nämnde ogudaktighet och orättfärdighet. Paulus hade ett sätt att meddela evanglium så provokativt, att mottagarna bara genom att tillägna sig hans budskap, placerade sig utanför alla andra kategorier. Vi hör ofta uttrycken ”Herren lever” och ”Om Herren vill det...” När den urkristna församlingen bekände Jesus som Herre, så låg det inget hurtfriskt eller modernt i det. Tvärtom var det fruktansvärt att förkunna Jesus vara Herre.

Jesus är i köttet av Davids ätt. Det är det första. Genom den helige Ande är han bevisad vara Guds son och det är en fruktansvärd provokation att påstå något dylikt. Det kommer att få väldiga konsekvenser för den som sedan gör detta till sin trosuppfattning och trosbekännelse. Det får en ohygglig återverkan i hela livet, rakt igenom och på alla nivåer; ande, själ och kropp.

Det här med ogudaktighet och orättfärdighet griper in i vårt Gudsförhållande och förhållandet till medmänniskorna. Sedan handlar det om vår utstrålning och vilken miljö vi skapar. Vi fortplantar vårt liv till omgivningen – antingen positivt eller negativt. Antingen väcker vi människorna, så att de vill följa Jesus, eller så skapar vi avsky för Frälsaren, då det är i oss människorna ser Jesus. De ser inte bibeln, och de möter inte Jesus i krucifixen. De gör kanske en estetisk skönhetsupplevelse – men det är någonting annat än evangelium. I meditation i kyrkan kan man göra olika typer av

själiska upplevelser, men här handlar det inte om sådant.

Det enda sätt genom vilket människor kan se Jesus – det är i utstrålningen från oss. Världen är smutsig, men den som mött Jesus utstrålar sedlig och andlig renhet.

Vi har inte bara en monoteistisk trosåskådning, utan vi tillber bara en Gud! När vi säger ”Jesus är Herre!” då har vi teoretiskt sagt och bekänt att alla avgudar är avsatta. Vi skulle kunna räkna upp dem i flera tiotal. Då vi har sagt att Jesus är Herre, då är Beliar avsatt – icke sant? Då är Mammon avsatt – och alla andra stora och små avgudar. Då har vi också brutit ner alla avgudaaltaren i våra hjärtan och i våra hem. Därigenom har vi skapat en helt ny livsstil. Renheten i det här sammanhanget innebär att vi bara tillber en Gud. För oss är inte detta en rit, en ceremoni eller ens en trosuppfattning, för oss är det ett liv! Vi vill tillbedja Honom i ande och sanning. Det handlar inte om heliga rum, tider eller platser, utan det handlar om ett personligt gudsförhållande. Vi vill tillbedja Honom i ande och sanning, och det är helt fantastiskt att komma in under trons herravälde. Aposteln strävade för att alla hedningarna skulle komma in under Kristi välde, under trons lydnad. För det arbetade han, för det stred han, för det led han och kämpade. Men om detta skulle kunna ske, då måste det bli en radikal uppgörelse med hela det förflutna. Inte bara individens förflutna, utan också med det sammanhang, den miljö, den struktur som han eller hon levde i. Det är ohyggligt och underbart på samma gång.

Jag är så inspirerad av det här, för jag ser en liten väg till frälsning för oss också. Fanns det hopp för romarna och den första kristna församling, som på många punkter var så desillusionerad och bortkommen, så må det finnas hopp för oss. Vi lever i en fruktansvärt svår tid i de yttersta dagarna, men vi har faktiskt löfte om att få en speciell andekraft hemifrån, som gör det möjligt för oss att fungera i

överensstämmelse med Jesu eget ord. Det är därför vi lever, och det är detta vi hoppas på.

I Romarbrevets första kapitel läser vi:

> –...och såsom helig andevarelse är med kraft bevisad vara Guds Son, allt ifrån uppståndelsen från de döda, ja, evangelium om Jesus Kristus, vår Herre. (Rom.1:4)

Vilken provokation mot alla andra välden! Själva sättet att koppla ihop de här namnen, visar hur Paulus utmanar hela världen inför det faktum att Jesus är Herre. Han säger ”Jesus Kristus” och vidare ”vår Herre”. Med den grunden kan man gå tillrätta med det onda.

Vi ska se ett uttryck till i den sjunde versen:

> –jag, Paulus, hälsar alla Guds älskade som bo i Rom, dem som äro kallade och heliga. Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. (Rom 1:7)

Varför staplar han alla de här namnen på varandra? Är det för att han är så oerhört inspirerad att han inte hinner stanna? Det flödar igenom honom. Är han helt enkelt i extas när han tänker på vad Jesus Kristus har gjort? Han var säkert enormt inspirerad, men det är dessutom ingen tillfällighet att namnen står bredvid varandra. Ty då han till församlingen i Rom skrev: ”Jesus är Herre”, då detroniserade han alla avgudarna och gjorde upp med kejsarkulten. Problemet har under hela frälsningshistorien varit detta, att staten har upphöjt sig till gud. Staten måste reduceras till Guds tjänare inom ett visst begränsat område. Men hela tiden har problemet varit detta att staten har blivit Gud – och statens tjänare har intagit Guds plats, och krävt människors tillbedjan.

Det är precis som i Sverige idag. Vägen till det totalitära systemet går via altarna. Människorna böjer knä vid altarna, ger hyllningskyssen och får sina gåvor, inte minst subven-

tioner. Vi ser räven Herodes. Vi ser Pilatus, Claudius, Nero, Dometianus. Dessa gestalter som träder fram på historiens scen, vi ser vad de gör. Och så ser vi vår egen tid. Socialdemokratin, kommunismen, kapitalismen. På olika vägar når de fram till samma flod. De har sin historiska bakgrund och orsak, och man ser hur det hela tar form.

När Paulus skriver till församlingen i Rom att Jesus är Herre, så detroniserade han kejsaren. I det ögonblicket placerade sig också hela församlingen utanför. Jag bävar för att säga detta, för jag vet vad det leder fram till. En del tror att vi säger så här därför att vi vill ha martyrkronan. Vi söker inte martyriet för dess egen skull, vi söker följa Lammet. Det blir dock svårare och svårare – därför måste vi bli mer vakna och se klarare så vi kan avslöja vilddjuret i alla dess uppenbarelseformer. Också då det har byggt sitt bo på trons territorium och opererar genom kristna agenter.

Ibland kan man uppleva den här kampen så intensiv, så det känns nästan som man ska bli vansinnig. Jag förstår när det sägs: du är förryckt Paulus. Du är inte klok. Det är faktiskt så att i denna oerhörda strid emot maktblocken, upplever man inte bara ensamheten som en geografisk eller psykologisk situation, utan som en andlig realitet. Det är ohyggligt att möta människor som kallar sig kristna, och samtidigt uppleva dem vara flera ljusår ifrån en. Det är fruktansvärt att höra människor sitta och sjunga ur samma sångbok och säga samma sak: ”Jesus är Herre” och känna att man är flera ljusår ifrån dem. Det är min herre Jesus som de smädar och ständigt gör sig skyldiga till majestätsbrott emot. De har gjort om Jesus, så han ska passa för världen.

Då Paulus förkunnade att Jesus är Herre, då utmanade han hela den hellenistiska världen med dess filosofi. Och vidare; han utmanade hela det romerska väldet. Men inte nog med det. Han nöjde sig inte med att säga att Jesus är

Herre, utan han sa ”Jesus Kristus” och därigenom utmanade han också samtidigt hela judendomen. Det vill säga den religiösa världen och fromheten. Han nödgas konstatera: Det han predikar är en anstöt. Judarna begära tecken för att legitimera budskapet. Men Paulus ställer ett kors i deras väg. Judarna sa till Jesus: ge oss ett tecken som legitimerar dig. Jesus sa: intet annat tecken ska ges er än profeten Jonas tecken. Han var i fiskens buk i tre dagar – men han spyddes upp på land. Det är församlingens situation. Församlingen är som ett främmande element i en främmande buk. Snart ska församlingen stötas ut av kulturen, av världsordningen och kastas upp på land. Ära vare Gud! Vi kan också säga: det är bilden på Israel som står utanför, uppslukad av nationerna, djupt nere under lidandets böljor. Men så, rätt vad det är, efter årtusenden så kastas folket upp på land, eller kastas tillbaka till sitt land.

Vad vi bör göra klart för oss i det här sammanhanget är att då Paulus förkunnade Jesus Kristus, innebar det en utmaning. Judarna begära tecken, grekerna åstunda visdom. Men, säger han, vi predikar en korsfäst Kristus. En som för judarna är en stötesten och för grekerna en dårskap, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft! Halleluja, halleluja, halleluja!

De olika uttrycken avslöjar för oss olika sidor, olika dimensioner, olika gränser, olika förhållanden. Detta är icke en teckning av en historisk situation. Det är profetiskt. Gränserna finns fortfarande kvar – det är bara det att de blivit igenväxta eller flyttade. Och grupperingarna, maktblocken, som förkroppsligar detta som då provocerades fram till aktiviteter av olika slag; till gensägelser, till ingripanden i form av förföljelser, de finns fortfarande kvar. Låt dig icke bedras. Finderna finns på närmare håll än i Mellanöstern, Sovjetunionen och Kina. Vi har fariséerna, vi har herodianerna, saducéerna, epikuréerna och vi har stoi-

cismen. Ja, vi har alltihop i vårt eget land, på mycket nära håll. Det är först då vi tar konsekvenserna av bekännelsen: Jesus Kristus är Herre, som fienden kommer att uppenbara sig. Då du och jag blir levande kristna, kommer många av de bekännande kristna att tappa masken. Allt det religiösa kamouflaget bakom ord och skrivna bekännelser, kommer att ramla av. Vi ser då den verklighet, som döljer sig under sanningen om Jesu Kristi kors, som delar mänskligheten i två grupper: Kristi församling och världen.

Jesus är Herre! Maranata! Jesus är Messias! Jesus är av Gud gjord till Messias och Herre, och åt honom har lämnats all domarmakt. Det är han som skall döma jorden med rättfärdighet. Världens konungar och makthavare skrattar åt detta, men Herren låter dem hållas. Han ser dem. Han har insatt sin konung på sitt heliga berg. Och där sitter han till dess riket är upprättat, och rättfärdighet är skipad i mänskligheten och hela skapelsen.

Det här är ett oerhört mäktigt budskap. Satan har varit angelägen om att förstöra det, då det ju är ett ohyggligt vapen emot hela hans välde. O, vilken makt det är i evangeliet! I princip är all annan makt besegrad. Vi kan uppleva lidanden och svårigheter och även lida nederlag. Men vi ska komma ihåg en sak: det är temporärt och tillfälligt. Snart ska alltsammans avslutas i församlingens sluttriumf, då vi möter Jesus. I vilken dimension vi än försöker att pejla det här, upptäcker vi att det finns ingenting som är jämförbart. Djup, bredd, höjd, längd – evangelium är över allt, utanför allt. Det är de högsta höjder och de största djup och det är den underbaraste längd. Det vill säga – du går rakt in i oändligheten. ”Här är icke jude och grek. Här är icke man och kvinna” – alla fångas in i denna härliga frälsning. Det heter ”vi är alla ett i Kristus”. Tänk när slavarna fick höra att

Jesus är Herre, och herrarna fick höra att Jesus lidit döden för deras slavar! Evangelium ger människan värdet tillbaka. Det finns sant människovärde i evangelium. Vi ska be till Gud att vi får det här perspektivet och den här rymden över budskapet. Vi har en oerhörd uppgift i tiden att förmedla det till människorna.

Herre, gör mig beredvillig att ännu mer komma in under detta herravälde, och förnyas genom den helige Ande; lägga av allt som är till hinder och gå vidare! Amen.

Tron sträcker sig uppåt – moralen utåt

> –Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet: »Den rättfärdige skall leva av tro.» (Rom 1:17)

Vi har tidigare talat om Romarbrevets författare, omständigheterna som han befann sig i vid tillkomsten av det här brevet. Vi har också läst något om hans resor, och vad han mötte i sin förkunnargärning. Vi har talat en del om adressaten, om den församling som fanns i Rom, och de speciella omständigheter som fanns i Romarriket. Vi har talat om de olika maktkonstellationerna som gjorde sig påminda inom olika områden; politiska, religiösa och även delvis sociala förhållanden, som var karaktäristiska för den här staden.

Nu ska vi lämna bakom oss de detaljerna och gå till själva textinnehållet, alltså budskapet som aposteln vill förmedla. Romarbrevet har ett fantastiskt och underbart budskap. Det är kanske ett av de starkaste brev som aposteln har skrivit. Brevet har inte kommit till i en polemisk situation, det är inte betingat utav speciella svårigheter som mottagarna befann sig i, utan aposteln hade förutsättningslöst större möjligheter att ta upp elementär frälsningsundervisning. Han kunde undervisa om frälsningen och vad den innebar. Och det gjorde han grundligt och ingående, på ett mycket åskådligt sätt.

Vi har försökt dela upp brevet i tre avdelningar, för tillgänglighetens skull. Den första är en *dogmatisk del*, det handlar egentligen om det rent läromässiga innehållet. Den andra är den *eskatologiska delen*. Den dogmatiska delen

omfattar huvuddelen av budskapet, de åtta första kapitlen. I slutet av det åttonde kapitlet glider aposteln över till ett nytt ämne – eller egentligen inte ett nytt ämne, men då utvidgas den här delen med ytterligare ett väsentligt ting, och han talar där om Israels folks upprättelse. Hur detta folk, som på grund av förstockelse har förkastats, men icke för alltid.

Jag vill inte använda mig av uttrycket parentes; församlingens hushållning är inte en parentes i frälsningshistorien. Men jag vill göra gällande att Israels förkastelse som folk och nation är av övergående karaktär. Det folk som har blivit förkastat, det skall åter upprättas. Detta behandlas i kapitlen nio till elva. Det finns en parallellitet mellan den första delen och de här kapitlen, därför att hela tiden behandlar aposteln parallellt hedningarna och judarna. Det går som ett tema rakt igenom hela brevet. I Romarbrevets första del finns det klara och tydliga härledningar tillbaka till första Mosebok. Faktum är att i Romarbrevet känner vi igen vissa speciella avsnitt i första Mosebok. Vi känner igen Guds frälsningsmetod.

I det sista avsnittet av Romarbrevet, kapitlen 12–16, binds det dogmatiska och eskatologiska perspektivet ihop med ett rent praktiskt. Det visar sig att allt det underbara och härliga som den första delen talar om skall förkroppsligas och förverkligas i församlingen eller genom kristna människor. Vi använder ett annat uttryck för att rubricera denna del, den *etiska delen*. Den här indelningen har jag gjort för att ni ska veta att det här är frågor som kommer igen i alla samtal och diskussioner som förs på det teologiska planet.

När vi talade om eskataologi, ska vi göra ett förtydligande. Eskatologi är läran om de yttersta tingen. Vi kommer vidare in på ett område som hör eskatologin till – och det är apokalyps som handlar om uppenbarelse. Gud har uppenbarat kommande ting, och han har uppenbarat för oss frälsningens hemligheter. Han har avslöjat frälsningens

hemligheter för oss genom den helige Ande. Genom den helige Ande har vi fått lära känna Kristus. Den sista delen av romarbrevet består av praktiska förmaningar. Hur ska en kristen bete sig i världen? Han lever i en vansklig situation, och upplever sig tillhöra två världar – den närvarande och den tillkommande. Han är på samma gång medborgare i två riken och han står där liksom i den dubbla lojaliteten och känner kanske också konflikten. Hur skall en kristen förhålla sig till arbetsgivare och hur ska en kristen förhålla sig till hemmet och de olika ting som man möter i tillvaron?

Men nu börjar vi från början med den första delen. Om vi försöker att få en överblick av det här budskapet upptäcker vi att det vi kallar för den dogmatiska delen också kan indelas i två delar. Den första delen omfattar det första kapitlet till och med det femte. Egentligen är det ju så här att varje kapitel svarar på vissa frågor som uppstår när vi kommer i kontakt med romarbrevet. Först presenterar sig aposteln, skriver några uppmuntrande, vägledande, inspirerande ord och presenterar den levande, uppståndne och förhärligade Kristus och talar om vem som har gett honom myndigheten, fullmakten och uppgiften att vara hedningarnas apostel. Då han har gått igenom allt detta och satt det in i sitt underbara sammanhang, då tar han upp – ifrån den 18.e versen i första kapitlet – mänskligheten fruktansvärda belägenhet. Men inte hela mänskligheten, utan han talar om den största delen av mänskligheten. Han gör det inte ytligt, utan han sätter in det i ett stort sammanhang. Den karaktäristik han ger här i det första kapitlet är ohygglig. Det är få bildade, civiliserade, kultiverade människor, som är beredda att bejaka den beskrivningen. Ändå hävdar Paulus att civilisationens baksida är den djupaste förnedring. Detta manifesterar sig individuellt och kollektivt i alla sammahang, i alla relationer till både levande och döda ting. Han beskriver det oerhört skakande. Vi ska här försöka att ta reda på vilka han

egentligen menar och hur Paulus med en sådan övertygelse kan göra så kolossalt kategoriska uttalanden. Om vi håller oss till grupper och bildningsområden, vilka menar han? Menar han romarna? Grekerna? Inkluderar han i denna karaktäristik hela mänskligheten? Enligt Paulus är det den verkliga beskrivningen av hedningens situation. Men han stannar inte där, utan i andra kapitlet går han vidare. Där talar han om situationen för den andra delen av mänskligheten, som var priviligierad på ett speciellt sätt, därför att den var utvald, utkorad och hade speciella privilegier. De hade utvalts att vara mänsklighetens prästerskap. Kallelsen till just detta folk var att vara Guds präster och det var genom detta folk som kunskap skulle förmedlas. Det var genom detta folk Gudsuppenbarelsen skulle vidare; utvecklas och fortplantas. Ty genom detta folk skulle Gud göra sitt namn kunnigt för alla jordens folk.

I det första kapitlet, från den 18:e till den 32:a versen, behandlar Paulus komprimerat hela den hedniska världens andliga, religiösa, och moraliska situation. Då han tar upp judens situation, alltså det utvalda egendomsfolkets situation, räcker det inte med en avslutande del i ett kapitel. Då behöver han ett helt kapitel, som är ganska mycket längre och med tillägg i tredje kapitlet. Efter att han gått igenom hedningarnas och judarnas situation, kommer facit. Då man har adderat allting och dragit bort alla andra omständigheter, så kommer slutsatsen, och den är ohygglig. Från den finns inget undantag, där inkluderas hela släktet. Och i den slutsatsen ligger domen som skall verkställas.

Det heter från den nionde versen:

> –Huru är det alltså? Äro vi då något förmer än de andra? Ingalunda. Redan härförut har jag ju måst anklaga både judar och greker för att allasammans vara under synd. Så är ock skrivet: »Ingen rättfärdig finnes, icke en enda.» (Rom 3:9–10)

Fastän de här kollektiven befinner sig på olika utvecklingsstadier och representerar olika attityder, mönster, roller och traditioner – så har de ett gemensamt: de är alla under synd! Så visar det sig att den yttre olikheten icke har en motsvarande inre olikhet. Ty den yttre olikheten som verkar så paradoxal är skenbar – verkligheten är att alla, hela släktet, har sin härstamning från en enda man. Följaktligen har de en enda natur. En natur som inte kan opereras eller kultiveras bort. En natur som icke kan besegras genom riter, ceremonier, inte ens genom offer och gudomliga privilegier. Den kan icke besegras, och den skall icke helgas. Den måste utrotas.

Den första delen handlar alltså om syndarna. Det talas inte ett ord om evolution och framsteg. Det finns ingen progressiv väg till lösning av människans problem. Människan degenereras, hon är på väg nedåt. Det är skriftens lära. Vilka är syndarna då? Judar och hedningar; följaktligen alla. Det finns ingen möjlighet för människan att förändra det förhållandet. Det finns ingen religion, ingen filosofisk idé, inga reformer som löser det här. Alla är syndare och Paulus gör klart för brevets mottagare deras situation, och det är egentligen oerhört skakande:

> –Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen.
> (Rom 1:18)

Här läser vi om Guds vrede. Den uppenbarar sig över all ogudaktighet och orättfärdighet. Varför staplar Paulus uttryck på varandra? Kunde det inte räcka med det ena? Ogudaktigheten har olika utvecklingslinjer. Den ena linjen går skenbart uppåt, så verkar det i det andra kapitlet. När Paulus beskriver judarna, har man en känsla av att de representerar företräden, egenskaper och värden, som på ett alldeles speciellt sätt skulle favorisera dem inför Gud. De

borde få en specialbehandling på grund av sin oförvitlighet. Men där lägger vi märke till att just deras oförvitlighet blir orsaken till gudsfrånvändhet. Det är två utvecklingslinjer, men sett ur frälsningens synpunkt, så går de inte åt olika håll. Det ser så ut, men de möts, och emanerar sedan i samma flod. De leder fram till samma resultat.

Varför använder aposteln de här uttrycken? *Ogudaktighet*, är det första. Gudlöshet möter oss hela tiden i det första kapitlet. Ur evighetssynpunkt är människorna gudlösa. Men vid närmare studium upptäcker vi ett mångguderi. De har många gudar. De är inte ateistiskt ogudaktiga, men de är religiöst ogudaktiga, gudlösa. Det är problemet. Aposteln försöker hamra sönder den hårda attityden som vi möter i det andra kapitlet. Han försöker knäcka stoltheten hos människor, som sannerligen inte är medvetna om sin egen belägenhet och situation och använder ett argument som man tycker skulle knäcka den starkaste. Intellektuella argument hjälper inte, han måste igenom attityden, hårdheten för att nå den egenrättfärdiga människans samvete.

I det första kapitlet möter vi sanningen om människan, sett ur frälsningssynpunkt. I det andra kapitlet förstärks intrycket av att oavsett vilken utvecklingsnivå hon befinner sig på, så är hon ingenting annat än en dåre. Ständigt benägen att själv ta hand om sin frälsningsfråga och söka lösa den.

Vad handlar då ogudaktighet om? Det handlar om tro eller otro. Tron har många varianter. Det är tro, vantro, otro, övertro. Vi menar att tro och otro är varandras motsatser. Det är i och för sig riktigt. Här är det frågan om en vertikal linje – *tron*. Gudsförbindelsen. Den rättfärdige skall leva av tro! Av tro, till tro! Om vi har en gemensam utgånspunkt just när det gäller relationerna utåt och uppåt, har vi flera linjer som går ut. *Vantron* ser ut att lyfta mänskligheten en liten aning, intellektuellt. *Övertron* ser också ut att kunna lyfta människan. Hon kommer i förbindelse med den över-

naturliga världen. Men det är bara en synvilla, då vi inte har evighetsperspektivet klart. Vantron är den intellektualiserade religiositeten, med inslag av mystiska element, som ska spränga intellektets ram. Där finns filosofin i alla dess former. Det uppblandade och urvattnade evangeliet.

Så småningom, i det första kapitlets sista del, presenteras den i systemsatta ateistiska livsfilosofin. Då har människan avsatt den ende levande och sanne Guden. Inte ersatt honom med skapade ting, men satt sig själv på Guds tron, och gjort sig själv till Gud. Då är hon nära Satanslikheten. Det är den människan som skall gå till storms mot den Smorde. Tillsammans med den övriga mänskligheten ska hon i sitt komprimerade hat emot Gudasonen försöka få honom detroniserad och avsatt. Men Gud har insatt sin Konung. Och han skall sitta där till evig tid.

Ogudaktigheten berör alltså trons område. Det gäller Gudsförhållandet. Ogudaktigheten synliggörs och tydliggörs i vårt förhållande till skapelsen, de skapade tingen, men framför allt i förhållandet till medmänniskan och den övriga mänskligheten.

Jag går grundligt fram här för att vi ska få ett rätt perspektiv innan vi går in på de övriga kapitlen och rättfärdiggörelsen. Så hoppas jag att vi ska få ett vidgat perspektiv på rättfärdiggörelsen, så vi inte bara får med människans rättfärdiggörelse, utan också skapelsens sluträttfärdiggörelse – den totala frälsningen, som inkluderar hela skapelsen i Jesu Kristi försoningsverk. Frälsningen är inte ett försök att lappa ihop någonting gammalt. Frälsningen är fröet till den nya jorden, den nya skapelsen och den nya härligheten. Den representerar någonting som är så olikt och annorlunda än det vi vanligen tänker oss, då vi säger att det är härligt att vara frälst. Men vi ska ha klart för oss att frälsningen är inget provisorium som Gud vidtog under desperation eller panik, därför att han såg slaget förlorat när hans ärkefiende

Satan trädde in på scenen och berövade människan hennes segerkrona. Då viceregenten föll från sin upphöjda plats som Guds vicekonung, arrangerade Gud inget frälsnings-provisorium i sista ögonblicket. Vi är utvalda i Kristus innan jordens grund var lagd!

Tron sträcker sig uppåt, och moralen sträcker sig utåt. Dess motsats är ogudaktighet och orättfärdighet. Vad är orättfärdighet? Jag undrar om vi är medvetna om det fruktansvärda ropet ifrån denna jord. Tänk på all orättfärdighet, allt det orättfärdiga lidandet som människor utsätts för, och utsätter varandra för inom alla områden.

I första kapitlet beskrivs ogudaktighet – ett onormalt och oriktigt gudsförhållande, som synliggöres i orättfärdighet. Men icke bara i orättfärdighet.

I andra kapitlet handlar det inte bara om orättfärdighet, även om det då också handlar om moral. Vi möter något allvarligare, som är mycket svårare att ta itu med, att spåra och komma till rätta med, nämligen *egenrättfärdigheten*.

Orättfärdigheten leder till laglöshet. ”Ty därigenom att laglösheten förökas...” Det ligger i det ondas dynamik – att förökas. ”...skall kärleken hos de flesta kallna.” Det handlar om den allmänneliga kärleken. Kärleken till föräldrar och syskon. Det vill säga, allt som binder samman människor i normala livsmönster och levnadsformer.

Människan degenereras, degraderas och detroniseras; demoleras och demoraliseras – jag höll på att säga demokratiseras – för att slutligen demoniseras.

Det är fråga om vem vi har likhet med. Inte likhet med *något*. Vi är ju inte lika ett träd. Ingen ser heller ut som en bil. Det är ingen som ser ut som en sten. Utan det är likheten med *någon*. Då måste vi lämna mineralriket, och gå in i djurriket, och titta om vi hittar någon likhet där. Då kan vi ju börja med ormen. Var människan lik ormen, när hon mötte denne

fule i skapelsen, som fanns i lustgården? Det var hon ju inte. Var hon lik fiskarna i havet? Det var hon väl inte? Var hon lik elefanten? Giraffen? Apan? Jag talar inte om profil och utseende nu, jag talar om helt andra saker. Varje art kan bestämmas utifrån speciella kännetecken. Men frågan är: Vad var människan lik? Var det någonting som var högre än henne själv, eller någonting lägre än henne själv? Skulle hon sträva uppåt för att fortplanta och utveckla någonting som var högre än henne själv, eller hade hon inom sig en kraft som tvingade henne nedåt?

I Skriften säger Gud: ”Låt oss göra människan till vår avbild.” Gud har här ett speciellt namn. Han kallas inte Gud Jehova – utan *Elohim*. Och det är plural, flertal. ”Låt oss göra människan” inte till *min* avbild, men ”*vår* avbild.” Det vill säga: Hela treenigheten kan spåras i människan. Fantastiskt! Det är en väsentlig skillnad mellan den övriga skapelsen och människan. Det heter att Gud skapade henne till sin likhet.

Men nu var Adam där ensam. Han är ensam som människa, tillsammans med en skapelse som stod där oförstörd, och väntade på vårdare och brukare.

Gud såg att hans skapade verk var gott. Det stod där färdigt och väntade på själva fulländningen. Då skapade han människan till sin avbild. Men då han står där, gudsmannen Adam, så låter Gud hela den övriga skapelsen passera förbi. Adam ser den, och han får sätta namn på dem där de kommer, allesammans.

Det var alltså inte den övriga skapelsen som gav Adam namn. Han var den högre, och han hade fått sitt namn av en högre. Så blev apa apa, och elefant elefant. Tiger blev tiger, lejon blev lejon.

Men det fanns ingen som människan upplevde väsenslikhet med. Han hade ingen dragningskraft till någon. Hela den övriga skapelsen hade passerat förbi, och han var fortfarande

ensam. Ingen han kunde förena sig med, bo tillsammans med, bruka jorden samman med. Adam kunde inte flytta ihop med en ko. Otänkbart. Adam kunde inte leva tillsammans med någon av den skapade världens varelser. Men då heter det: ”Det är icke gott för mannen att vara ensam.” – Så står det i vår bibel. Men enligt grundtexten ska det stå: ”Det är inte nyttigt...” Låt oss göra honom en hjälp, en sådan som honom höves. Det är en kallelse detta – att vara hjälp åt någon. Det är en hög kallelse, ja en gudomlig uppgift.

Nå, hur skulle denna varelse se ut och vara? Gud lät Adam sova skönt en period, och under tiden gjorde han ett ingrepp. Han tog ut ett revben och danade av det revbenet en människa. Gud blåste in livsande i hennes näsa, och då reste hon sig upp. Då såg Adam – ära vare Gud – där är hon! Det fanns väsenslikhet. Och då sa han: Hon ska heta maninna, ty hon är kött av mitt kött, och ben av mina ben. Så blev de två ett kött. Skapelsens fulländning.

Gud gjorde så att vi kom upp på höjderna. Nära honom, till likhet med honom. Den skapelse som han hade gjort – människan – kunde inte förena sig med den lägre världen. Hon såg den, ledde den, vårdade den, men kunde i övrigt inte förena sig med den. Den var till sitt väsen olik.

Men vad sker? Människan lämnar den här nivån, och så sjunker hon ner. Hon är kallad att vårda skapelsen och tillbedja Gud skaparen. Men på sin väg bort ifrån Gud sjunker hon ner på ett lägre plan – och får gemenskap med lägre varelser. Lägre än henne själv. I fallet närmar hon sig en lägre varelse. Så förvandlas tillbedjan från att rikta sig till Gud Skaparen, till att vända sig till skapelsen. Människan har avsatt Gud Skaparen, och dyrkar skapelsen. Här finns det också gemenskap, men inte på det plan hon hade med Gud. Här finns materiell gemenskap, intressesfärer och intresseområden. Människan fortsätter sin väg utför. Så kommer till slut ett helt rike av avgudar. Människan fortsätter tills hon

har nått den lägsta nivån. Då har hon förvandlat sig själv och förblindats så totalt, att Satan är Gud, och Gud Satan. Då tillbeder hon självaste Djävulen. Hon har nått botten. Det som återstår är Guds barmhärtiga ingripande; Guds vrede, som manifesterar sig först i frälsning och räddning, men slutligen i dom och katastrof, i utrensningsaktion och sanering.

Gud slutade inte då människan hade nått botten. Han begynte om igen! Vår förste Adam stöp. Men så insatte Gud Kristus, som inte är den *andre* Adam, men den *siste* Adam. Jesus är den andra människan, eller den nya människan. Han står som stamfader för ett nytt släkte och en ny skapelse; en ny härlighet. Det är till honom vi har kallats, på blodets grund, och i den frälsningen återfår vi inte bara jorden, som skall återerövras, utan vi vinner också himmelen, eftersom vi är av himmelen. Vilken frälsning! Tänk att jag är väsenslik med honom som Gud sände – Jesus Kristus.

Kyrkan förblir den levande kristendomens motståndare

Vi har haft en enda vers som utgångspunkt i samtliga bibelstudier, och vi ska läsa samma vers igen och sedan röra oss med de två första kapitlen, för att vidga det här perspektivet, så vi ser vad som sker med människan. Vi behöver kanske korrigera en allmän uppfattning när det gäller själva frälsningen. En av orsakerna till att så kolossalt mycket blir snett är begreppsförvirring och förväxling. Det är vägledande att läsa skriftens ord om staten som gud. Det mest förföriska och bestickande resonemang, som man möter i kristna led, är att det skulle kunna finnas en kristen stat, eller en möjlighet till ett kristet samhälle. Det existerar ingenting sådant, och kommer heller icke finnas. Den missuppfattningen har teologerna konstruerat på ett mycket skickligt sätt.

Det man kan kalla ”den konstantinska kristendomen”, har auktoriserat och kristnat vissa system framför andra. Hela den här problematiken är synnerligen allvarlig. Det finns märkliga bastarder med blandning av politiska och religiösa aktiviteter. Det beror på att människor inte känner historien och om de känner någon historia så är det inte väckelsehistorien, utan vanligtvis kyrkohistorien – och dessa två är helt skilda ting. Kristendomen och kyrkan uppträder inte som identiska företeelser i den här striden.

Det visar sig många gånger under historiens lopp att kristendomen har haft sin största motståndare i just kyrkan.

Förmodligen är det principiellt riktigt att kyrkan, i kraft av den onda dynamik som finns i alla typer av maktkonstellationer, är och kommer att förbli den mäktigaste och mest förföriska motståndaren den levande kristendomen har. Det är svårt när alla talar om Gud och Jesus; gudligt och fromt i kristendomens sak, och helt plötsligt står vi där på var sin sida om frontlinjerna, och upptäcker att de som gick hand i hand, till synes så otroligt förenade, i verkligheten befann sig på olika sidor om fronten. De tillhörde två olika herrar, två olika välden. Det är viktigt att det här inte blir en död kunskap, som i och för sig är intressant och spännande, utan att det levandegörs genom den helige Ande och förkroppsligas i våra liv.

> –Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet: »Den rättfärdige skall leva av tro.» Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen. (Rom 1:17–18)

Vi läser om Guds rättfärdighet och Guds vrede. I vers 23 läser vi sedan om Guds härlighet, och i den 25:e versen talas om ”Guds sanning.” Det finns anledning stryka under att detta som vi talar om inte är en moralfilosofi, utan det handlar om en uppenbarelse som är förankrad i Gud.

För att få undervisningen från Romarbrevet tillgänglig, har vi, i rent pedagogiskt syfte, indelat den i några avsnitt. Vi kallade den första delen – kapitel 1–8 – för den dogmatiska. Vi skulle också kunna kalla den med ett annat namn: ”Soterologi”. Det betyder egentligen ”frälsningslära”, och är den läromässiga framställningen av frälsningen. Det är viktigt att vi har trons lära; den sunda läran. Men vi får se till att vi inte kommer i strid med själva livet, och hamnar i den döda dogmatismen så vi blir dogmatiska fundamentalister.

Fundamentalism är tron på att Bibeln är inspirerad av Gud. Bibeln är Guds ord. Det får emellertid inte bli död dogmatik, för då blir det i all sin renlärighet – ortodoxi – livsfientligt. Det är väldigt viktigt att det är klart för oss att Ordet måste levandegöras genom Anden.

Nästa del, kapitlen 9–11, är den eskatologiska delen. *Eskatologi* är läran om de yttersta tingen, och i det här sammanhanget handlar det speciellt om judarna och Israels upprättelse. Det finns en samhörighet med Guds egendomsfolk och den samhörigheten har inte med genetik att göra, så det kan inte finnas någon annan förklaring än en andlig. Det pågår födslovåndor i andevärlden och en fruktansvärd strid kommer snart att bryta loss, och Guds egendomsfolk står inför fruktansvärda kval. Det är födslovåndorna till dess andliga uppvaknande, och ur dessa födslovåndor skall Messias komma. Också detta folk ska se Honom som de stungit. O, vilken dag när Fridsfursten kommer!

Det finns också här ett rent karismatiskt perspektiv, som spränger gränser. Vi skulle kunna tala om det gränsöverskridande. Kanske också en helt ny missionssituation. Jag tror inte att den sista delen av Apostlagärningarna 2 kan tillämpas på någon av de väckelser som vi nu ser drar över jorden. Den kan kanske tillämpas, men jag tror inte att den är slutligt uppfylld, vare sig med pingströrelsen eller de fria väckelser som kommit efter pingströrelsen; det må kallas latter–rain, karismatiska rörelsen eller Jesusrörelsen.

Det heter i Joels profetia ”*därefter*”. När kommer Joels profetia att gå i slutlig fullbordan? Det är ju helt uppenbart att en del av den gick i fullbordan första pingstdagen: ”Här uppfylles det som är sagt genom profeten Joel....”

Vi ska se ur det karismatiska perspektivet att här föreligger ett djupt missförstånd. När man ska försöka få de bibliska profetiorna att passa in på någonting som man antingen varit

med om att skapa, eller också gärna vill beteckna som en andlig livsrörelse, är det inte säkert att det stämmer i alla avseenden. Det kanske är så att man är lite överambitiös och pressar profetiorna.

I Apg 2 läser vi:

> –Nej, här uppfylles det som är sagt genom profeten Joel: 'Och det skall ske i de yttersta dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, och edra ynglingar skola se syner, och edra gamla män skola hava drömmar; ja, över mina tjänare och mina tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande, och de skola profetera.
> –Och jag skall låta undertecken synas uppe på himmelen och tecken nere på jorden: blod och eld och rökmoln. Solen skall vändas i mörker och månen i blod, förrän Herrens dag kommer, den stora och härliga. Och det skall ske att var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst.'
> (Apg. 2:16–21)

Går vi till rotprofetian är det inte så hundraprocentigt säkert att vi kan säga att vi här har den slutliga och avgörande uppfyllelsen av Joels profetia:

> –Och jag skall giva eder gottgörelse för de årsgrödor som åtos upp av gräshopporna, gräsbitarna, gräsätarna och gräsgnagarna, den stora här som jag sände ut mot eder. Och I skolen få äta till fyllest och bliva mätta; och då skolen I lova HERRENS, eder Guds, namn, hans som har handlat så underbart med eder; och mitt folk skall icke komma på skam evinnerligen. Och I skolen förnimma att jag bor mitt i Israel, och att jag är HERREN, eder Gud, och eljest ingen. Ja, mitt folk skall icke komma på skam evinnerligen.

> Och det skall ske därefter att jag skall utgjuta min Ande över allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, edra gamla män skola hava drömmar edra ynglingar skola se syner...
> (Joel 2:25–28)

Vad är det som ska ske först? *Gottgörelse*. Det handlar om en gottgörelse för nationen. När den har kommit, då kommer andeuppfyllelsen. Här har vi alltså de nya missionärerna, för en ny tidsålder.

Jag tror inte att den här profetian får sin slutliga uppfyllelse under församlingens tidsålder. ”Det ska ske därefter” När landet Israel är upprättat, då kommer en andlig väckelse och ett märkligt andedop, ty hela jorden blir döpt i Anden. Upptakten till tusenårsriket är att Jesus kommer och ställer sig på Oljeberget. Sedan blir hela den övriga delen av mänskligheten, som är endast en kvarleva, döpt i den helige Ande. Ty då arresteras Satan och kastas i fängelse, och när han är i fängelse, är alla spärrar undanröjda, och vi möter en öppen mänsklighet. Men inte bara en öppen mänsklighet, men en skapelse som är fullständigt förändrad, mentalt. Det talas om fred mellan lamm och lejon. Barn och björnar. Hela skapelsen blir döpt i den helige Ande. Därför är jag lite tveksam när man säger att nu håller Gud på att döpa allt kött i den helige Ande. Nu blir katoliker och lutheraner andedöpta. Jag skulle vara tacksam om vi åtminstone kunde vara så renliga så vi tog bort alla de här etiketterna, för Gud döper vare sig katoliker eller pingstvänner i Anden, han döper *individer* i Anden. Han döper oss inte i Anden för att vi *är* det ena eller andra, utan *trots* att vi är det. Andedopet är ingen legitimation för katolicism eller protestantism eller något annat system. Gud döper inte samfund, han döper individer. Men skriften talar om ett jättedop i Anden, då hela mänskligheten helt plötsligt blir frälst.

Med detta kommer upprättelsen, och med upprättelsen följer just andedopsrealiteten som den här skaran kommer att få vara med om. Vilka människor är då på jorden?

Vi ska inte gå längre än Guds ord gör. Och vi ska inte låtsas som att vi är i tusenårsriket, för vi är inte där ännu. Även om vi i Anden är införsatta med Jesus i den himmelska världen, är vi fortfarande i denna världen. Här ska vi fungera utifrån de lagar som gäller för den församling som fortfarande befinner sig på fientligt territorium. I världen är vi främlingar, och främlingsskapets inneboende realitet innebär i verkligheten att församlingen är fördold, beslöjad. Hon är en hemlighet och hon skall icke uppenbara sig för världen. Blottar hon sig för världen och världens storheter, eller inleder någon som helst kurtis med världens makter, då förvandlas hon till en sköka. Då har det ingen som helst betydelse vilken bekännelse hon har formulerat för sin kult. Om man förklarar Jesus kärlek i bekännelsen med sina läppar, men samtidigt går i armkrok med världen – då lever man i otrohet och har ingen rätt att göra anspråk på hans frälsning. Det är väldigt allvarligt.

Gud, må du hjälpa oss att vi blir en församling med andliga kännetecken! Med råg i ryggen!

För den kristne är det frågan om ett karismatiskt perspektiv. Det handlar om upprättelse och ett andedop. Men detta andedop ger oss inte rätt att träda in på områden som Gud har beslöjat, eller vidga gränser som Gud har fastställt. Vi har heller inte rätt att exponera eller exploatera detta andedop på något annat sätt än Herren har gett oss befallning om. Vi har fått andedopet för att vi skulle vara vittnen eller martyrer, och vi kommer aldrig att bli kända eller applåderade i världen. Det kommer gå lärjungen som hans mästare. Hatet i världen har inte avtagit. Satan har blivit religiös, men sannerligen inte frälst. Också i sin nya skepnad

– i sin kyrkliga mundering och i traditionens spöklika dräkt, är han fortfarande Guds ärkefiende och har svurit oss död. Han kommer inte att beröva oss vår religion, han vill gärna ge oss mera religion, så mycket religion att vi arbetar ihjäl oss i religionens fruktansvärda tröskkvarnar.

Som Jesu lärjungar handlar det om att vara okända i världen, men icke så att vi får vara ifred, utan vi är uppspårade utav Satans blodhundar. Ett koppel av ondskans andemakter är på jakt efter oss oupphörligt för att på ett eller annat sätt beröva oss härligheten och frånta oss det eviga livet.

Gud, hjälp oss i denna vrånga värld! Är det så att vi stupar på ett eller annat sätt, så vet vi att du räcker ut din hand och räddar oss om vi anropar dig. Du kommer icke lämna oss i fiendens händer, men du kommer värna om oss om vi bara förtröstar på din nåd. Ty vi måste hem dit Jesus är!

Människor i den yttersta tiden ska försöka mana fram en av ”Människosonens dagar.” Det ska uppstå Jesusgestalter överallt. Människorna ska säga ”Se där är han.” Man ska ta del av deras proklamationer och deras verksamhet på olika sätt. Men skriften säger ”Gå inte dit.” Jesus är inte där.

Jesus träder aldrig fram och säger: Jag är eder Messias, utan talar i tredje person, och presenterar sig som Människosonen. Han säger: ”Vem säger folket Människosonen vara?” Då möter man de olika kunskapsriktningar och religiösa nivåer, som vi har också idag i kristenheten. För en del är Jesus fortfarande en av de gammaltestamentliga gestalterna. Man känner igen Mose i honom. Man känner igen Elia i honom. Man känner också igen Johannes i honom. Det finns olika kunskapsnivåer. Människorna har inte kommit längre, för de har den traderade kunskapen som de mottagit via synagogorna, via föräldrarna eller andra.

Nu kommer vi fram till en kärnpunkt. Jesus vänder sig

till sina egna lärjungar: ”Vem sägen då I mig vara?” och då kommer svaret: ”Du är Messias, den levande Gudens son.” Han hade inte frågat efter Messias, men lärjungen sa ”Du är Messias”.

Det fanns en stackars kvinna som i ett annat sammahag sa: ”Jag har mött en man som har sagt mig allt! Månne icke han är Messias!” Hon hade ingen traderad kunskap; den som kom till israeliterna genom fariséerna. Dessa borde ha känt igen Jesus, men de hade sin färdigt utmejslade messiasbild och väntade honom på sitt sätt. De hade byggt sitt hus färdigt. Och de hade lämnat rum för en sten, som skulle placeras i den öppningen. Men så heter det: ”Den sten som byggningsmännen förkastade...” Förkastade? De förkastade stenen, för de fick inte den stenen att passa någonstans i huset. De gjorde allt de kunde för att få stenen att passa, men det fanns inga möjligheter att få den in. Den passade icke på längden, icke på bredden, icke på djupet och icke på höjden. Ett färdigt bygge, utfört av den tidens religiösa frälsningsingenjörer. Israels renhållningsverk; fariséerna var de mest ortodoxa av samtidens religiösa människor. Sannerligen hade de ett bygge färdigt. Men då heter det: Den stenen som byggningsmännen förkastade, honom har Gud gjort till hörnsten. Men inte bara hörnsten, men snubbelsten, står det i skriften. Enda vägen till frälsning, det är att snubbla över den stenen och störta på klippan. Då blir man frälst.

Den stenen blev grundstenen. Jag vågar inte bygga mitt liv på min tro. Det vore inte mycket att bygga på. Jag bygger på Kristus.

Då börjar ett nytt byggnadsverk, och det är församlingen. Jesus blev grundsten, han blev hörnsten och slutsten. Begynnelse, fortsättning och avslutning. Han begynner, och

efter detta måste byggnationen inriktas. Han avslutar också genom att själv bli slutstenen. Åh, när slutstenen föres fram, och huset står färdigt. Då skall det ropas i de eviga höjderna: *"Nåd, nåd skall vila över den!"* Gud vare evigt lov. Detta tempelbygge är den eviga skapelsens största härlighet.

Vi upptäcker att var och en hade sitt mönster, sin metod, sin frälsning. Grupp efter grupp, kategori efter kategori, kyrka efter kyrka och synagoga efter synagoga. Fariséer, saducéer, herodianer, eséer – du kan finna dem i Jerusalem, du kan finna dem vid Döda Havet, du kan finna dem i Egypten. De väntade på Messias. Och han trädde fram, men de kände icke igen honom. Då säger Petrus: "Du är Messias, den levande Gudens son" och Jesus säger: "Salig är du Simon, Jonas son, ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen."

Nu är frågan den, broder och syster, har du traditionens vittnesbörd om Jesus? Då har du traditionens kristusbild, och sannolikheten talar för att du inte kommer känna igen honom när han kommer åter. Antingen det är vänster–Jesus eller höger–Jesus.

Alla schatteringar och nivåer fanns representerade i denna sjudande häxgryta, som Israel utgjorde. Där fanns fantasternas Jesus, och de sekulariserades Jesus. Där fanns Moses, och där fanns Elias. Där fanns också choklad–Jesus, pop–Jesus; han som också finns med i den moderna tidens avgudatempel.

Jag frågar inte om du har pingstväckelsens Jesus, eller Maranatas Jesus! Jag frågar: har du apostlarnas Jesus? Ordets Jesus? Denne Jesus måste komma in i ditt hjärta. Han kommer inte in i ditt hjärta genom att du förvärvar ett mått av teologisk kunskap eller uppnår en viss etisk standard. Eller att du blir kultiverad och bildad. Det är en dårskap att

tro någonting dylikt!

Denne Jesus kommer in i ditt hjärta uteslutande genom uppenbarelse. Du måste få en personlig, individuell kontakt med den eviga världen. En levande kommunikation med de himmelska höjdernas, så du kan lära känna igen honom, tala med honom, umgås med honom och leva tillsammans med honom.

Jesus sa inte till kvinnan vid Sykars brunn: ”Här kommer Jesus, judarnas Messias. Sitt ner kvinna, så ska vi resonera teologi. Jag ska tala om för dig vilka dina fäder var, och hur det är med det här berget dit du och dina vänner brukar gå och tillbedja. Sitt ner och lyssna på mig kvinna!” Jesus gick inte endast ner på kvinnans nivå. Han gick under henne. Han nöjde sig icke med att möta henne i situationen där hon var hjälpsökande, utan han gick ner på hjälpsökarens nivå. Han sa: ”Giv mig att dricka.” Det är Jesus som är törstig, det är Jesus som är hungrig. Kvinnan förstår inte vad det handlar om för värden. Törst för att vinna människor. Hunger att få se dem frälsas.

”Jag har mat att äta som ni inte förstår” säger Jesus när lärjungarna kommer tillbaka helt fullastade. De har varit i stan och köpt mat. Stan har inte rört på sig – ingen har märkt dem. Men när kvinnan kommer in i stan och säger: ”Jag har mött en som har sagt mig allt, månne icke han är Messias” – då kom hela stan i rörelse. Tolv apostlar förmådde icke åstadkomma någonting. De var inne för att köpa mat. Vi ser hur de kommer bärande, de ska ut och tjäna Jesus. Han är också hungrig. Tolv stycken karlar har varit och köpt mat åt Jesus. Nu ska de ut och duka upp en riktigt ordentlig måltid för Mästaren. Då sitter han på brunnskanten och samtalar med en kvinna. De blir väldigt förvånade när hon sticker iväg till stan med en väldig fart. När de själva kommer fram till Jesus utspelar sig ett samtal mellan mästaren och lärjungarna. De undrar: Kan någon ha varit och gett

honom mat?

Han verkar inte intresserad av allt vad vi har gjort för att mätta honom. Han verkar inte alls uppskatta våra insatser speciellt. Här har vi löst hela den sociala problematiken i ett ögonblick, kommer med allt vad vi har samlat ihop – men han verkar inte det minsta intresserad av att vi har skaffat mat åt hela skaran.

Då lyfter lärjungarna upp sina ögon. Vad ser de? De ser en karavan med en kvinna i täten. De ska ut till Jesus. Månne han är Messias! Vad hade skett? Han hade träffat henne mitt i hjärtat. Vad var han för en? I början, när han inledde det här samtalet, då var han en märklig man. En märklig jude, som etablerar ett samtal med en kvinna – och dessutom en samaritisk kvinna. Hon hade gått dit ut, vid en tid på dygnet då ingen var där. Den varmaste tiden på dygnet, då kvinnorna – de övriga – höll sig inne i stan. Hon gick dit då hon visste att hon var ensam och slapp de andras blickar. De överlägsna medsystrarnas. Hon var kränkt och förödmjukad, nedtrampad. Men helt plötsligt är där en man som inleder ett samtal med henne. En märklig man. Han kommer inte med skamliga inviter och förslag, som de hon mött tidigare har gjort, både präster och andra. Han säger: ”Ge mig att dricka.” Då blir den här märklige mannen en profet. Först möter hon Jesus som en människa. Sen upptäcker hon att han är en profet. Men så ser hon ännu mer – månne han är Messias, rent av?

Så kommer hela stan på fötter och samlas ute vid brunnen, och det blir ett underbart frälsningsmöte. Och Jesus säger dessa märkliga ord: ”Jag har mat att äta som ni icke förstår”. Han lät kassarna bildligt talat stå. Han såg skörden som stod där, vit. Vilken Frälsare! Vilken frälsning!

Han kom icke för att ge oss lite brödföda. Han kom icke

heller för att ge oss ett bespisningsunder. Han kom för att ge sitt liv. Frälsning. Han kom icke för att försöka lindra lite av vår sociala nöd. Skapa lite drägligare livsvillkor för oss. Han kom för att ge oss himmelen, Faderns härlighet, Guds eviga gemenskap. O, denne Jesus!

Kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, Petrus, utan min Fader som är i himmelen. Se till att du inte har traditionens utarmade vittnesbörd om en messiasgestalt som skall komma framdeles. Se till att du icke väntar på några karismatiskt mystiska upplevelser av det ena eller andra slaget. Se till att du får apostlarnas Jesus. Så du kan säga: Han har uppenbarat sig för oss! "Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham medan han ännu befann sig i det kaldéiska Ur" En personlig uppenbarelse av hans härlighet.

Se till att du icke heller lever på andras upplevelser och välsignelser. Det fanns en grupp som i midnattstid ropade ut sitt fasansfulla ångestskri: "Given oss av eder olja, våra lampor slockna!" De hade släpat sig fram på andras välsignelser. Men det kom en punkt då det inte räckte, då man måste ha en egen förbindelse med de levande oljekällorna där ovan. Man måste ha ett överflödsliv. Man kan icke leva på gårdagens välsignelser och man kan icke leva på andras välsignelser, andras upplevelser. Man måste ha personlig erfarenhet av Jesus Kristus. Upplevelser som förnyas oupphörligt och ständigt, till kunskap om honom, så vi kan lära att förstå vad som är hans välbehagliga och fullkomliga vilja.

Nöj dig icke med att komma in i Guds tillåtna vilja. Det är inte tillräckligt. Du måste in i Guds välbehagliga vilja. Många lever under Guds tillåtna vilja och tror att det räcker. Sauls samtid ropade efter en konung, för att de ville bli lika alla andra folk. Gud tillmötesgick dem, och Israels folk kom in på det område som kan kallas för Guds tillåtna vilja. Men

det var inte Guds välbehagliga vilja, för Saul skulle inte vara deras konung – Gud skulle vara deras konung. Se till att du inte får en Saul mellan dig och Gud. Vi har bara en medlare mellan Gud och människa – han heter Jesus Kristus. Och det räcker. Kom in i Guds fullkomliga vilja, människa, och lev där i förnyelsens andeström och livsström! Lev icke på andras välsignelser och värm dig icke heller vid främmande koleldar. Börja icke diskutera vem du är. Gör klart för dig att församlingen är en beslöjad brud i tiden. Vi gör som Jesus – vi ropar icke ut så förfärligt mycket om oss själva. Det fanns någonting som vittnade om honom – det var gärningarna. Låt oss se till att inte hela vår frälsningsupplevelse sitter i munnen. Det spelar ingen roll om vi kan sjunga vackert om Jesus. Sjunga sådär svängigt, gripande och sentimentalt, så människor blir lite upplivade i bröstet. Det räcker inte. Låt oss reducera oss till rätta proportioner så kommer gärningen att bära vittnesbördet.

Vi är en hemlighet på jorden – men rätt vad det är, så brister slöjan! Bruden går för att möta sin brudgum. Slöjan faller, och hon skall vigas samman med honom i härlighet. Pris ske Gud! Evigt frälst, frigjord, i oförgänglighet, oskuld och renhet.

Församlingen är en hemlighet i tidsåldern. Vi lever inte i tusenårsriket ännu. Församlingen är beslöjad och fördold. Hon lever sitt liv på främmande territorium i fientligt land, men hon väntar sin Herre och Konung. Vi skall uppenbaras med honom i härlighet, och då skall det bli uppenbart vem församlingen var, och vem hon är – i Jesus.

Jag ska bara nämna den tredje delen, kapitel 12–16. Allt det vi talat om förs här in i den praktiska erfarenheten. Den här delen, tillsammans med Jesu bergspredikan och liknande texter, kan inte tas bort ur sammanhanget och pressas in i samhället. Man kan inte räkna med att kristen etik ska

fungera i ett hedniskt samhälle. Samhället kommer aldrig vara något annat än hedniskt. När man talar om att samhället handlar utifrån kristna värderingar är det strunt upphöjt i kvadrat! Det är rena dumheterna! Det finns inga som helst möjligheter för samhället att förverkliga kristna värderingar. Det är ju knappt att församlingen orkar med det. Och att gå ut och kräva att samhället ska agera som om det vore kristet, det är ju att göra samhället till en församling.

Hur många gånger har vi inte snubblat just över den här hemligheten. Vi är inte frälsta så värst länge innan vi börjar med självfrälsningen. Vi blir så säkra, så vi tycker att vi ska klara helgelsen med egna insatser. Vi blir så frälsta att vi till och med blir experter. Vi börjar undervisa Gud om vilka åtgärder han ska ta till för att frälsa just oss. Eftersom just jag är så speciell och unik och så annorlunda än alla andra, måste det finnas en speciell hemmagjord frälsning för mig. Så adderar vi ihop alla våra speciella egenskaper, och säger: det här Gud, må du ta hänsyn till. Men det gör han inte! När Gud inte tar hänsyn till det, då snickrar vi ihop en frälsning som ska passa för det vi själva har satt ihop. Vi blir våra egna frälsare. Vi blir säkra. Vi börjar med vår egen aktivitet för att frälsa oss själva. Och där begår vi vårt stora misstag. Det gör vi många gånger därigenom att vi till den upplevelse av frälsning vi har gjort skaffar oss lite kunskap och moral, och så blandar vi ihop vår egen moralfilosofi med evangelium. Resultatet blir därefter. Vad gör Gud då? Han lämnar oss ett litet tag, och låter oss hålla på tills vi tröttnar. Och då går vi på näsan så rejält, så vi vet inte om vi orkar resa oss. Men då kommer hans hand och lyfter oss upp, och tar oss intill sitt hjärta. Son, dotter, jag har inte övergivit dig, men jag vill lära dig en sak. Du kan inte frälsa dig själv, du kan inte helga dig själv.

Vi har talat om Jesus, Petrus och den samaritiska kvinnan

vid Jakobs brunn. Det talas också om en kvinna som trängde sig fram, rörde vid hörntofsen av hans mantel, och hur han kände att kraft gick ut från honom – och i ett enda ögonblick blev hon helbrägdagjord. Men vi ser i samma kapitel en annan stackare, som tillsammans med sina bröder tvingats ut i en situation som han visste skulle gå galet. Så pass kunnig var han. Han var yrkesfiskare och han visste hur sjön var och hur farlig den var. När Jesus nödgade dem fara över till andra stranden, hade de sina protester. De tyckte att det var en olämplig tidpunkt, men Jesus ville tvinga dem in i en nödsituaiton. Sådan är han. Han tar oss inte ur prövningen – men han leder oss in i den.

Men, Jesus, du borde ju veta att det här är en farlig tid. Du vet hur oroligt det är, och vilka riskmoment som finns... Han tvingade dem!

Det är inte någon tillfällighet att Skriften drar en barmhärtighetens slöja över samtalen som de hade där i båten. Du kan skriva upp att det var inga speciellt goda ord om Herren som yttrades. Jag känner igen Tomas. Dagen innan hade de varit med om bespisningsundret, men det hjälpte dem inte. ”Nu har vi varit med om ett så stort under, så nu ska vi möta stormen.” Nej du, vi möter inte dagens problem med gårdagens välsignelser. Det som löser problemen är inte de erfarenheterna du gjorde i går, utan det är Jesu närvaro – bara det.

Jesus gick upp på berget, och följde dem sedan. Vågorna som såg ut att döda dem, dem vandrade han på. Jesus greps inte av panik, vilket däremot lärjungarna gjorde. De trodde han var en vålnad. De hade kämpat – och det såg fullständigt omöjligt ut... Så kommer han! Det ena eländet värre än det andra! Det är något där... Så kommer han närmare – och så känner de igen honom. ”Herre, är det du, så bjud mig komma till dig på vattnet.” Petrus kliver över relingen, placerar fötterna på vågorna. Ser på Jesus – å, halleluja! Han

går för att möta honom – i ett ögonblick av total uppgivelse. Där hade de kämpat mot elementen så länge, att nu tänkte han: – istället för att gå under kan man ju kasta sig rakt ut i faran. Det får bli vad det vill, håller det så håller det. Och så gick han.

Är det inte så vi reagerar? Inte är det vår fromhet och vår helgelse som driver oss till Jesus, utan vi springer dit i rena paniken. Vi måste skynda oss, för allting går ju under. Bättre att gå under i närheten av Jesus, än att gå under med rädda lärjungar.

Jag är inte så övertygad om att det var någon övervältigande tro som grep honom., så att han säger. Det var troligen inget annat än djup rädsla. Han var rädd för lärjungarna, rädd för vattnet, rädd för sig själv och alltihop. Han såg som en sista räddning att springa till Jesus.

Jag känner igen dig Petrus. Och hur känner jag igen dig? För du speglar oss. Sådana är vi.

Och vad gör han? Han sätter foten på vattnet, och det bär. Petrus blir naturligtvis överraskad av vad som händer. ”Nämen...? Bär det...?” Då han börjar se sig omkring ser han inte Jesus eller någon vålnad – han ser vågorna. Då börjar han reflektera. Vågorna stod meterhöga, och Jesus var naturligtvis bakom en vågkam och han såg honom inte. Nu hade han bara lärjungarna bakom sig och började sjunka. Så ropade han ”Herre! Herre!”. Han hade inte kraft att lyfta en hand och hugga tag i Jesus, som kvinnan gjorde när hon grep tag i hörntofsen av hans mantel. Jesus ser när vi inte ens orkar att lyfta en hand för att ta emot välsignelsen. Då kommer han med sin hand, och så griper han tag. ”Nu du Petrus” – så lyfter han honom i handen, tar tag i honom. ” Kom nu Petrus, så går vi tillbaka till de andra in i båten”. Så säger Jesus: ”Tig! Var stilla!” I ett ögonblick förvandlas stormen till lugn.

Tänk vilken Jesus vi har! Låt oss göra klart att vi inte kan

ta någonting ut av skriften och applicera det på samhället. Vi ska anförtro oss åt Jesus Kristus, så församlingen blir en stad på berget, ett salt i förruttnelsen, ett ljus i mörkret. Vi är icke någonting i oss själva, så vi kan säga: ”Vi har lösningar, kom till oss.” Låt oss leva som Jesus visade oss att vi skulle leva. Inte proklamera så väldigt, men leva – i anonymitet, så gärningen får bära vittnesbörd om att Jesus lever ibland oss. Människor behöver inte möta oss, de behöver möta vår Frälsare!

Gud uppenbarar sig för den vilsna människan

Vi ska nu tala ganska elementärt om Romarbrevets sätt att presentera Gud. I det första kapitlet läser vi från den 17:e versen:

> –Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet:»Den rättfärdige skall leva av tro.» Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen. Vad man kan känna om Gud är nämligen uppenbart bland dem; Gud har ju uppenbarat det för dem. Ty hans osynliga väsen, hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans verk. Så äro de då utan ursäkt. (Rom 1:17–20)

Vi ska ta upp någonting så förmätet som gudsbevis. Det är ju ganska anspråksfullt av en mänsklig hjärna att konstruera bevis på Guds existens. Det är ju en orimlighet. Men eftersom det tydligen ändock är så att vi måste ha sådana stöttor och eftersom vi tydligen också behöver sådana här modeller för tanken, ska vi titta på det här en stund, innan vi går vidare i bibelstudiet.

Gud har uppenbarat sig, läser vi. Och hans uppenbarelse är av sådan karaktär att den, även om den icke är frälsande, så är den övertygande och överbevisande eller, ännu hellre, vägledande och orienterande. Gud har uppenbarat sig för människan. Hans härlighet kan ses, registreras, iakttas – som det heter i en översättning:

–Ty från världens skapelse förnimmes det osynliga hos honom och uppfattas av sinnet genom de ting som äro gjorda. Både hans eviga makt och gudom, så att ni kan se hans verk i hans egen skapelse.

Den första frågan måste väl vara den här: *Varifrån* kommer den skapade världen, och varifrån härstammar vi? Om vi inte har bibeln till hjälp, ingen skriven uppenbarelse; är vi hedningar utan Ordet till hjälp att vägleda och orientera oss. Hedningen, som icke har den skrivna uppenbarelsen, frågar: *varifrån*? Detta är en fråga som alla intelligenta varelser ställer sig. Oberoende av vilken kulturnivå vi står på, eller var någonstans i frälsningshistorien vi befinner oss, måste vi ställa frågan: *varifrån*? I det läget, utan att äga andra källor än sinnenas förmåga att registrera och iaktta, kan människan via de kanalerna komma fram till en slutsats: Det måste finnas en intelligens. Bakom och bortom det synliga måste det finnas en osynlig och skapande makt. Man talar om "*det kosmologiska gudsbeviset*". Kosmos är motsats till kaos. Den ordnade skapelsen, naturlagarna – allting vittnar om att vi är skapade av en hjärna. Ty i skapelsen möter vi matematisk precision, på praktiskt taget alla områden.

Sedan ställer man naturligtvis nästa fråga: *hur* har detta kommit till? Har det kommit till genom utveckling? Genom evolution? Har det byggts upp genom utveckling från ett urslem? Det kosmologiska gudsbeviset svarar på den yttersta orsaken. Hur har det sedan kommit till? Har det formats av egna krafter, eller är det så att Gud har skapat, och det sedan stod där fullbordat och färdigt och klart? Vem är byggmästare och arkitekt? Vi förstår att det måste vara Gud. Då talar man om "*fysikoteologiska gudsbeviset*" Gud är byggmästare, säger oss tanken. Om jag inte läst bibeln, och inte har någon annan litteratur, säger mig ändå intelligensen att det måste finnas något som är högre än jag själv. En skapande kraft – och han har byggt upp hela denna

förunderliga skapelse.

Nästa fråga måste bli: *Till vad?* Vad har denna skapelse för mål? Den måste ju ha en yttersta orsak, och så måste den ha ett yttersta mål. Eller är vi överlämnade åt ett öde, åt slumpen? Den yttersta orsaken var Gud, och målet är Gud! Från Gud, till Gud. Där talar man om *"Teleologiska gudsbeviset"*. Det kommer av grekiskans "telos" som betyder mål.

Därefter kommer frågan: *Varför?* Det måste finnas en hög idé med skapelsen. Allt förnufts högsta idé – vem är det? Här använder man sådana uttryck som *"onotologiska gudsbeviset"*. Så kommer vi fram till alla gudsbevisen som man använder inom teologin för att peka på ting som vi igenom att iaktta den synliga skapelsen kan addera tillsammans, och ur vilka vi kan dra slutsatsen att Gud finns.

"Moralbeviset" är det mest personliga av dem alla. Det är vårt samvetes vittnesbörd om att Gud finns. Om jag förnekar alla andra vittnesbörd, så finns det dock inom mig någonting som talar om Guds existens.

"Det psykologiska gudsbeviset" handlar om känslan. Vi säger att Gud är känslans enda saliggörare. Det psykologiska gudsbeviset är att upplevelsen av Gud inger sällhet och lycka.

Man kan säga att alla dessa gudsbevis talar utifrån rent intellektuella lagar om att Gud måste finnas. Han syns, han finns, han kan registreras. Han finns i skapelsen, vi är hans skapade verk och bär vittnesbördet inom oss. Han finns i vårt eget väsen.

Om vi tänker på kunskapen som människan har om Gud och börjar med Romabrevet ett – då har vi skapelsens vittnesbörd om Gud. Det är väldigt viktigt att vi har klart för oss att detta är ingen frälsande kunskap, men det är dock en vägledande kunskap, som upplyser mitt förnuft, mitt förstånd, min känsla om att Gud finns. Genom naturens eget

vittnesbörd lär jag känna Gud som Skapare. Den kunskapen är värdefull. I Romarbrevet 1, får vi en varning:

> –Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade. (Rom 1:21)

De underlät att tacka Gud, och tog inte vara på den kunskap om honom som de hade. De prisade och tackade honom inte som Gud. Vad blev resultatet? De förföllo, och så var de inne i den ohyggliga utvecklingen som vi ser i Romarbrevet 1. Redan på det här stadiet, har den av annan förkunnelse opåverkade människan ett oerhört ansvar. Alla har ett sedligt ansvar, och detta ansvar kommer att utkrävas. Det ansvaret ställer människan i särklass, i jämförelse med den övriga skapelsen.

> –Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen. (Rom. 1:18)

Det handlar om förnekelse. Det handlar också om ogudaktighet och orättfärdighet. Vi har tidigare talat om den passiva förnekelsen, den förnekelse som manifesterar sig i försumligheter. Man underlåter att göra det man bör göra. Den passiva förnekelsen går sedan vidare i en aktiv förnekelse. Man hamnar i en slags filosofi där man möter den i systemsatta gudsförnekelsen. Det är oerhört viktigt att ta vara på kunskapen om Gud och dra de nödvändiga slutsatserna av det man vet. Har du fått någon kunskap, så är det i sig en orsak till att förvärva mera kunskap, för att så småningom komma fram till den hela och fulla sanningen; att lära känna Gud. Den som underlåter att göra detta, underlåter samtidigt att prisa och tacka Gud, vilket leder till förfall. När man börjat förneka Gud genom underlåtenhet, har man fått en filosofi som sätter själva förnekelsen i system och gör det praktiskt

taget omöjligt för människor att hitta Gud.

Redan på det här stadiet, då man inte har någon skriven uppenbarelse, utan bara har naturens vittnesbörd om Guds existens, har man alltså ett ansvar. Det är synnerligen angeläget för Guds ärkefiende Satan att omintetgöra det vittnesbördet. Därför har han skickat fram sina utomordentliga pedagoger, agitatorer och profeter. Han har fört fram läror, som har påverkat hela mänskligheten och påskyndat gudsfrånvändheten.

Den största bluff som existerar i historien, är utvecklingsläran, evolutionsläran, som förr kallades för darwinismen. Detta ger sig ut för att vara vetenskap och presenteras så.

Evolutionsläran förmedlas till alla generationer genom utbildningsanstalterna, där barnen får en sådan kunskap om Gud. Gud inte bara detroniseras, utan Gud blir avsatt och bortförklarad. Bibelns lära och framställning är degraderad till legender, trampad i smutsen och förklarad som sagor i vetenskapens namn.

Evolutionsläran är inte ens på de mest elementära punkterna bevisad vetenskaplig och är inte någon ersättning för bibelns skapelselära.

Unga människor, som lever i en mörk och svår tid, är praktiskt taget berövade allt ljus, till och med sitt eget, det som de föddes med; sina naturliga förutsättningar att orientera sig fram till Gud. Det ljuset amputeras och aborteras bort, genom vetenskapsmän, som beskär alla möjligheter att se och orientera sig.

I andra kapitlet av Romarbrevet läser vi också något om hedningarnas situation. De som står opåverkade av all förkunnelse och äger endast sitt eget personliga vittnesbörd – alltså känslans, samvetets, tankens och viljans vittnesbörd om Gud.

–Ty hos Gud finnes intet anseende till personen;

> alla de som utan lag hava syndat skola ock utan lag förgås, och alla de som med lag hava syndat skola genom lag bliva dömda. Ty icke lagens hörare äro rättfärdiga inför Gud, men lagens görare skola förklaras rättfärdiga.
> –Ty då hedningarna, som icke hava lag, av naturen göra vad lagen innehåller, så äro dessa, utan att hava lag, sig själv en lag, då de ju sålunda visa att lagens verk äro skrivna i deras hjärtan. Därom utgöra också deras egna samveten ett vittnesbörd, så ock, i den inbördes umgängelsen, deras tankar, när dessa anklaga eller ock försvara dem. (Rom 2:11–15)

Vi ser här att det finns ytterligare ett vittnesbörd, förutom den synliga skapelsen som vi har omkring oss och av vilken vi kan dra förnuftiga slutsatser om att Gud existerar. Vi har också en domstol i vårt eget inre. Det är ingen högsta domstol, men är dock en domstol, som ger oss vittnesbörd om vår egen situation. Den säger något väsentligt om Gud. Det är ingen absolut och framför allt ingen pålitlig domstol, men den finns där dock, och anklagar eller försvarar.

Är samvetet en produkt av miljön? Är det miljön som skapar samvetet, eller har vi denna domstol med och i oss? Vi äger den i själva skapelsen. Vad är skuldkänslor uttryck för? Om vi säger att de är anklagande, då måste det finnas en åklagare. Samvetet utgör en oerhörd makt och skuldkänslan leder vanligtvis fram till komplex. Men vad vittnar samvetet ytterst om?

Föreställ dig att det icke finns en enda i din omgivning som har sagt dig något om Gud. Du har inte läst en bok, inte hört en predikan. Ändock så finns det någonting inom dig som säger att Gud finns. Du ser honom i skapelsen, i varje blomma och träd. Du ser honom i djuren och i medmänniskorna.

Det finns ett förnuft bakom, en intelligens.

Jag har en bra klocka på min arm. Och den kom till på så sätt att det hände någonting, någon gång, någonstans, si eller så. Genom det som då hände, blev det först en boett, och så småningom kom urverkets alla delar att föras samman. De lade sig väl tillsammans inne i boetten, och så småningom kom också några visare dit, och lade sig väl tillrätta – och så kom ett glas som också kommit dit på något konstigt sätt. Först stålboetten och sen glaset och sen instrumenten och detaljerna i den här klockan – de har kommit till av sig självt, och nu har jag klockan här! Var och en förstår att det är alldeles idiotiskt att resonera på det här sättet. Inte ens om det skulle ta 10 miljoner år.

Det finns ett urvek som är bättre än det jag har på min arm. Tänk på vilken matematisk precision vi ser i hela skapelsen. Vi säger att solen går opp och solen går ner. Om solen skulle slockna, vägra lysa i två minuter – vad skulle hända då? Vi skulle förvandlas till isblock. Tempraturen skulle sjunka ner mot absoluta fryspunkten, minus 273 grader, och allt liv skulle i ett enda ögonblick upphöra. Tänk om Guds klocka skulle gå en minut för sakta, som våra kan göra. Vilken kalabalik det skulle bli i skapelsen. Men den klockan behöver inte vridas upp på morgon eller kväll. Gud Fader sitter inte där uppe med ett stort tekniskt urverk för att få det här att gå ihop. Han vrider inte upp och ställer visarna för att få det att fungera. Tänk att det går så precis! Dag efter dag, generation efter generation. Och ändå är det här bara ett provisorium för den verkliga solen, som är Jesus! Det heter om honom att när tiden var inne, exakt på sekunden, då uppenbarades han. Den klockan gick säkert rätt. Och när tiden har nått sitt slut, då kommer han igen. Halleluja!

Kan du tänka dig att detta himmelska urverk går så precist. Vi har Tissot och Omega och är stolta över det, men tänk vilket urverk hela skapelsen utgör och vittnar om Gud.

Det finns inom mig, utan att jag har påverkats av någon, utan att jag har fått ett enda ord av någon en *rättskänsla*. Ingen har sagt åt mig: du skall icke stjäla. Det finns vissa saker som jag vet, utan att någon har sagt till om det. Det är en naturlag i vårt väsen.

Vi behöver inte arrangera en speciell babyskola för att ta emot de nyfödda och undervisa dem om hur de ska äta. Redan när barnet träder in i världen vet det att ta till sig föda. Mor behöver icke säga att ”nu måste du äta lilla vännen min.” Man behöver inte ha någon undervisning om vad som är nödvändigt för den nyfödda, undervisning om kalorier och proteiner. Det är redan dukat och klart. Det är bara att lägga sig tillrätta och ta in det som redan finns där.

Det normala är naturligtvis att det nyfödda barnet ammas vid moderns bröst. När hungern inställer sig, då larmar barnet. Det skriker i högan sky, utan att ta hänsyn till tiden på dygnet. Den följer ingen annan klocka än sin egen mage. Det är hungern som avgör.

Det är likadant med samvetet. När människan nått en viss ålder, vaknar inom henne en etisk känsla. Hon får en moralisk klarhet. Det vill jag kalla för oskuldens tid. Man är inne i sitt lilla Eden, och ännu oförstörd av frestelserna och lockelserna.

Så småningom blir man medveten om sitt samvete. Man kan inte förklara vad det är, men det kommer någonting som håller igen och skyddar. Om man då går emot samvetets vittnesbörd, så drivs man ut ur oskulden, ut ur Eden. Nästa steg är ruelsen och ångesten. Även om man inte hört att det skulle vara fel att snatta, ljuga, kände man någonting obehagligt och äckligt. Det var värre än att vara nerkladdad av lerjord. När barnet är nerkladdat, skriker det – det känner sig så otillfredställt. Det är på samma sätt med samvetet som är nedlagt i vårt väsen – man känner sig nerkladdad liksom

av lerjord när man kränkt det. Och då börjar man vanligtvis gråta. Man känner ruelse, ångest. Lycklig den människa som känner det – så bröstet inte blir som en upptrampad landsväg. Hårt och okänsligt.

Om nu den synliga skapelsen är vägledande fram till Gud Skaparen, så ger också samvetet vägledning. Det är inte vägledande fram till Gud Skaparen, utan fram till Gud Domaren. Om inte en enda människa vet vad jag har gjort; att jag tänkt en ful tanke, sagt ett fult eller ett lögnaktigt ord eller gjort någonting annat ont, har jag ändå en känsla av att någon iakttar mig. Någon ser mig. Samvete är att veta något tillsammans med någon. Vem är det som vet?

Gud vet allt. Samvetet säger mig att någon ser, någon iakttar, någon följer. När jag stängt och låst, gått min egen väg, gömt mig i mörkret, eller tror mig vara fullständigt ensam, är det något inom mig som säger att någon ser. Hela atmosfären är full av ögon. Gud ser. Den känslan skapar inte dåligt samvete. Den skapar fruktan. Det är en hälsosam fruktan. Gud ser när vi skrymtaktigt ber, när vi offrar för att bli sedda av människor. Gud ser. Samvetet leder oss till Gud Allvetaren. Gud vet allt. Det är också detta som Johannes med sådan styrka påpekar och poängterar. Det är viktigt att vi förstår det här, för det kan hjälpa oss att fatta frälsningens innebörd.

I Johannes första brev finns ett ord som är oerhört skakande.

> –Därav skola vi veta att vi äro av sanningen; och så kunna vi inför honom övertyga vårt hjärta därom, att om vårt hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allt. (1 Joh 3:19–20)

Gud är större än vårt hjärta och vet allt. Det är två saker vi måste ställa emot varandra här. Vårt hjärta måste övertygas.

Det om synd överbevisade hjärtat måste övertygas om att Gud som känner till synden, han vet också allt om frälsningen.

I det första stadiet, i själva frestelseskedet framkallar synden lustmoment. När sedan synden är begången, framkallar den ruelsen och ångesten. Vanligtvis ser den riktigt överbevisade människan ingen väg ut. Man vet att Gud ser det, Gud känner det. Och människor vet kanske också om det. Det anklagade hjärtat ser ingen väg ut. Man måste övertygas om att Gud som överbevisar om synden, han har också gett det medel som kan rensa bort den.

I Hebréerbrevet får vi se det medel som är framställt för det.

> –Ty om redan blod av bockar och tjurar och aska av en ko, stänkt på dem som hava blivit orenade, helgar till utvärtes renhet, huru mycket mer skall icke Kristi blod – då han nu genom evig ande har framburit sig själv såsom ett felfritt offer åt Gud – rena våra samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden! (Hebr 9:13–14)

Det om synd överbevisade samvetet måste renas. Det ligger nämligen till så, att när samvetet börjar anklaga oss, då sätter vanligtvis andra krafter in samtidigt och parallellt. Det överbevisade samvetet sätter vårt etiska jag i rörelse. Vi börjar arbeta av skulden genom att göra en god gärning, eller många goda gärningar. Och de här goda gärningarna, som kanske ger en lisa för det kränkta samvetet, är inget annat än döda gärningar. Ty det finns inga goda gärningar som kan erläggas som betalning för synd. Det finns bara ett medel som Gud har framställt för synd och det är blodet. Den enda grunden för vår frälsning är Jesu Kristi blod. Gud känner vårt hjärta, han vet hur komplicerat och illfundigt detta hjärta är. Han vet hur vi å ena sidan grips av ångest, klagan och ånger, men också, å andra sidan sett, hur vi gärna

vill förbättra situationen och blidka Guds vrede. Gud vet hur krafterna är i rörelse för att få oss in i självfrälsningen. Vi börjar arbeta, försöker köpa oss fria från skulden på många sätt, genom många goda gärningar och ändock så ligger det där nere på botten ett orosmoment. Just den här ångesten som ligger djupast där nere i ens väsen, framkallar en lavinartad oro. Man kommer inte till ro någonstans. Där nere finns ett oroselement; något obesegrat och ouppklarat. Det kan vara inbillat, därför att Satan är en mästare att ta upp olika saker och stressa oss vidare på självfrälsningens väg så att den skuldtyngda människan stannar i fördömelsen och under fördömelsen hamnar i apati och resignation. Hon går under. Den vägen blir för andra alldeles för ansträngande, de klarar inte av det. Till sist blir självföraktet och Gudsföraktet så djupt att man orkar inte leva, utan förkortar sitt eget liv. Detta beror på ett djupt missförstånd. För den som dömer slutligen, är inte samvetet, utan Gud. Det måste finnas möjligheter för det kränkta samvetet att appellera till en högre domstol. Det finns en appellationsdomstol, en högsta domstol – ära vare Gud och Lammet – och det är nådens tron, dit syndarna får komma!

Det är svårast för kristna människor, de som varit frälsta en tid. De har vanligtvis uppsatt eller fått regler som ska hållas till varje pris. Viker man av från dessa har man icke bara samvetets anklagelser, utan också omgivningens tryck. I rädslan för att bli iakttagen och observerad, eller bli avslöjad, sätter man upp ett sken omkring sig. Det finns en massa konventioner som man kan ta hjälp av. Till exempel ”frid”, ”det är härligt att vara frälst” ”det är seger”. Dessa konventioner blir murar som vi bygger omkring oss. Så ser vi våra vänner i ögonen med en litet falsk blick och säger: ”Frid, frid. Det är seger, halleluja!” Längst där nere finns en oro, en ånger. När vi kommer hem i ensamhet, kan vi

inte sova, orkar inte vara uppe, orkar ingenting. Många kan inte sova utan att ta ett piller för att försöka döva oron, för att kunna vila några timmar under natten. Det här är vanligt ibland kristna, därför att man inte har någon nådastol. Trycket utifrån och anklagelserna inifrån. Men det finns en apellationsdomstol som vi kan vädja till, och den är icke rest på jorden, den är i höjden. Gud ser icke mellan fingrarna och han dömer vår synd strängare än det vårt samvete gör, än det vi själva gör. Mycket strängare. Om vi själva dömer synden strängt, så dömer han strängare och hårdare.

Men det heter: ”Gud, som är större än vårt hjärta och vet allt...” Vad vet han förutom vår synd? Han vet om blodets kraft!

Vi ska inte gå förbi själva reningskällan och gå vidare med åklagaren i vårt inre och anklagelserna – och försöka göra goda gärningar. Vi kan inte på den vägen bli själavinnare, missionärer eller vittnen, filantroper eller någonting annat. Vi måste komma fram till reningskällan, Jesu blod. Han vet allt. Han vill rena våra samveten ifrån döda gärningar. Befria oss ifrån den fruktansvärda makt som vill driva oss vidare på den här vägen. När vi är medvetna om skuld – då grips vi av fruktan, och blir slavar. Vi förlorar den fria ställningen som söner. Då blir församlingen en fångkoloni eller ett fängelse. Problemet är inte att överbevisa människan om synd, problemet är att överbevisa om frälsning genom Jesu blod. Det vill säga: vi ska inte bara komma fram till kunskap om synden och syndens makt. Vi måste komma fram till kunskap om *frigörelse*. Det är där problemet sitter. Hela kristenheten kvider och ropar: ”Jag arma människa, vem ska frälsa mig?” Många har gjort denna längtan till ett mål, och de är olyckliga om de inte får terrorisera sin själ med det kvidande ropet.

Gud vare evigt lov, det finns ett reningsmedel, och det är Jesu blod. Jag är inte salig på grund av min syndfrihet. Jag

är salig trots min synd. Hade jag handlat som människor har undervisat mig under årens lopp, hade jag inte stått här idag, jag hade inte varit en kristen över huvud taget. Jag hade inte varit bland de levande. Att jag är frälst idag, det tillskriver jag icke någon människas förtjänst. Allra minst min egen. Det är Guds nåd från början till slut. Och att det över huvud taget varit möjligt för mig att bli bevarad, är för att jag fått visshet om ett reningsmedel som är gångbart i himlen. Halleluja, ära vare Gud. Genom Jesu blod har jag frid med Gud. Här ligger hela hemligheten!

Gud vet allt. Gud har förberett allt. Gud förstår allt. Gud kan lösa allt – om han får. Prisat vare Herrens underbara namn!

Det är inte nog med att vi får veta något om Gud Allvetaren. I det andra kapitlet i Romarbrevet får vi se några mycket allvarliga saker. Gud tar ut ett folk som han ger vissa privilegier. Kan det vara rättfärdigt att vissa människor får företräde före andra? Den frågan ska du ställa till honom som har utvalt dem. Och vill du som är ler träta med Mästaren, får du göra det hela livet. Men jag nöjer mig med att konstatera att så står det. Det är helt uppenbart att det finns ett folk som fått företräden. Det folket kallas Israels folk. Jag har inte gjort någonting för att komma hit till denna världen. Jag var inte närvarande vid det kärleksmöte då två människor möttes och blev ett. Det var icke genom min vilja, det var genom mans vilja. Jag föddes till kött och blod, och jag gick in i denna tillvaron utan att på något sätt kunna avisera min ankomst. När jag föddes in i denna tillvaro, så visste inte mina föräldrar om jag skulle bli pojke eller flicka. Så dåligt var det med deras kunskap. De visste inget förrän barnet var framme i ljuset. Då sa de: ”En välskapad pojke.” Men själv hade jag inte gjort någonting för att födas och jag gjorde inte ett dugg för att bli pojke. Jag blev det. Sen

kan jag hålla på att matcha Gud och människor om varför inte jag blev flicka. Jag kan hålla på att strida med Gud om varför jag är den jag är, men det leder inte fram till något. Vad som är väsentligt, det är att vi har frälsning i Jesus Kristus. Och att den frälsningen innefattar hela släktet. Det är enastående. Alla våra privilegier i övrigt, är fullständigt ovidkommande. Det är nödvändigt för skapelsens skull, att upprätthålla en ordning.

Gud fick ta ut ett folk för att vägleda hela släktet fram till sig, eftersom han inte kunde få gensvar i hela släktet. Då det gick dåligt med de få, då kunde han ju inte ta hela massan. Det var ju knappt att han fick iväg Abraham. Det står så triumfatoriskt att han gick ut ut det kaldéiska Ur. Men visst läser vi i bibeln att han stannade med Tera på vägen. När Tera hade dött, kom Gud igen och sa åt honom att gå. Men han blev fördröjd i femton år. Vi kan läsa om hur det varit med Israels folk. Gud tog ut ett folk. När det var så svårt att få någon ordning på det där lilla folket – hur skulle det då varit om han tagit hela massan? Då hade det inte blivit någonting, naturligtvis.

Gud tog inte de här få för att de skulle få privilegier framför de andra. Han tog de få, för att genom dem frälsa de många. Däri ligger hemligheten. Då han gav detta folk dessa privilegier, höjde han samtidigt ansvarsnivån. De fick ett mycket större ansvar. Men de kunde inte bära varken privilegierna eller ansvaret. Skriften säger: ”Fastmer blev de förstockade.” Rakt igenom hela deras historia konstaterar vi att de vanligtvis gjorde precis tvärt emot vad Gud hade sagt åt dem. Sa Gud att de skulle gå, då stannade de. Sa Gud att de skulle upp, då satte de sig ner. Sa Gud att de skulle vara stilla, då stack de all världens väg. Sa Gud att de skulle bli tillfångatagna, då trodde de att Gud skulle bevara dem, och kallade på all jordens expertis för att bli bevarade i landet. Ibland lutade de sig emot Egyptens rör-

stav, och andra gånger mot Assyrien. Gud sände profeter, dem mördade de, och sände efter andra profeter. Sanningen förvandlade de till lögn, och lögnen blev sanning. Precis tvärt emot vad Gud hade sagt.

I den här nationen fanns dock alltid en kvarleva. Halleluja! Det fanns någon eller några som var tillräckligt enfaldiga för att tro på Gud. De betraktades allmänt som idioter och galningar, kolingar och allt möjligt annat, men de trodde på Gud, och de drog ner himmelens välsignelser till sin samtid och öppnade dörrarna mot nya tidsåldrar. Kronan och grenverket skars av. Och så småningom stod det bara kvar en stubbe. Men det fanns dock ett rotsystem. Stubben stod i förtorkad jord. Men så rätt vad det var – halleluja! – ur den där stubben så växer det upp en telning. Det är Sonen som kommer. Det är Jesus Kristus som är livets träd, livets Herre, livets vatten. Han hade ett bångstyrigt och vrångt folk, som praktiskt taget var omöjligt att leda. Han använde sig av herdens lockande röst, och han tog jägaren för att jaga. Han använde alla medel. Men vad han än gjorde, så ser vi protesterna, avvikelserna, förhärdelserna – rakt igenom hela historien. Men frälsninghistorien går vidare i dem som hörde hans röst.

Vilka var det som aviserade Jesu ankomst? Det borde ha varit en mottagningskommitté där. Översteprästen borde ha varit på plats, och prästerna borde ha stått på parad när han bars in i helgedomen. Konungarna borde ha varit där, när konungarnas Konung kom – men det fanns ingen. Ingenting i omgivningen eller det yttre bar vittnesbörd om att någonting sensationellt höll på att ske mitt i nationens liv. Dock var det två, som på Andens tillskyndelse kom. Gud ordnar sin egen mottagningskommitté, när något stort ska hända. På Andens tillskyndelse kom de dit. Det är gamla Hanna. Denna svärmiska kvinna, som håller till i templet både tidigt

och sent. Jag hör viskningarna och rösterna omkring Hanna. En gammal gumma; åderförkalkad, pratar i nattmössan. Säger att hon väntar att någonting stort ska ske innan hon dör. Titta på henne! Färdig för graven. Men hon kom dit. Halleluja. Vad talade hon om? Vad såg hon? De andra såg ett barn, men hon såg Israels förlossare! Gud vare evigt lov! Dessa människor som fått ögonen öppnade av den helige Ande, de ser evigheten i ingenting. Fantastiskt! Underbart! Och Simon, så gammal så han knappast kunde röra på sig. Han kom dit. Han låg och väntade på att dö. Men Gud hade gett honom respit. Han hade ingenting annat att leva för än att få se Israels förlossning! Gud hade sagt åt honom ”du skall inte dö, förrän du har sett honom.” Åh, han spejade, väntade, lyssnade. Han hade skaffat informationer genom Johannesväckelsen. Det enda Johannes vittnade om när de besökte honom, det var den kommande Messias.

Så förs barnet in i templet. Där har du Guds mottagnings-kommitté. Det är Hanna och Simon. Gud vare evigt lov. Så fanns det då något kvar, som var förankrat i Gud. Något profetiskt, visionärt levande, gudomligt. Det fanns inte i ceremonierna, det fanns inte i ordningar och förordningar. Dessa hade för länge sedan förlorat sin andliga substans. Uppenbarelsen fanns hos några få människor. En handfull människor, som väntade på Israels tröst och som kunde ta emot den när den kom.

Det var detta folk, med sina traditioner och sina fäder, detta folk som fick vissa privilegier, för att Gud igenom det folket ville leda nationerna fram till kunskap om Honom. Han gav dem Ordet står det.

–Därför är du utan ursäkt, du människa, vem du än är, som dömer. Ty därmed att du dömer en annan fördömer du dig själv, eftersom du, som dömer den andre, själv handlar på samma sätt. Och vi veta att

> Guds dom verkligen kommer över dem som handla så. (Rom 3:1–2)

Judarna har blivit betrodda med Guds löftesord. Sluta upp att träta med Gud om Israel, hedningar, araber och resten av världen. Överlämna dig själv och hela situationen åt Gud. Han kommer att klara av det, helt säkert. Det är ingen meningsfull diskussion att diskutera varför inte jag blev flicka eller pojke. Sluta upp med den diskussionen, och överlämna dig istället till Herren. Han skall ta hand om ditt liv. Se till att du blir befriad ifrån anklagelsens makt, din skuld, genom Jesu blod. Bli befriad så att du kan tjäna Herren som ett nytt folk, invigd åt honom. Innan du öppnat din mun för bön, vet Gud redan vad du behöver. Din bön är bara nyckeln som löser ut Guds härlighet, den är redan hos dig. Så du får tacka Jesus för befrielsen. Ta vara på hans nåd, hans kraft, hans härlighet.

Ett chockerande besked

Vi har läst Romarbrevet ett, från den 17:e versen, där det står

> -Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet:»Den rättfärdige skall leva av tro.» (Rom 1:17)

Så ska vi gå in i detta sammanhang, där vi möter dessa kategoriska påståenden om hedningarnas situation. Det heter:

> -Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen. (vers 18)

Det här beskedet verkar chockerande, eftersom vi vanligtvis har en annan uppfattning. Det bryter mot en gängse föreställning om hedningens situation. Gud har uppenbarat sig och förmedlat sådan kunskap till människan att hon, oberoende av utgångsläge, genom de ting som hon är åsyna vittne till, ting som kan registreras genom de fem sinnena, kan se Gud. Det kan hon eftersom hon har en särställning i skapelsen. Människan kan också med statistikens hjälp bevisa saker och det finns också möjligheter att med logisk bevisföring, utan någon annan kunskap än den hon har i sin egen utrustning, lära känna Gud.

Vi talade om de olika Gudsbevisen. Det finns saker och ting som i kraft av sin egen existens vittnar om att Gud existerar. Ett annat resultat bottnar i någon form utav förnekelse. Den passiva förnekelsen kommer så småningom

att manifestera sig i aktiv förnekelse, och människan kommer in på filosofins område. Hon bygger upp ett filosofiskt system som samtidigt bygger bort Gud. Men då hon bygger bort den ende sanne Guden, har hon dämed icke gjort sig av med gudarna. Istället suspenderar och detroniserar hon den ende sanne Guden, och skaffar sig andra gudar – hon gör sig själv till gud. Människan blir sin egen Gud. Hon tillber det skapade och tillbeder mänskliga bragder eller någonting annat. Gudsbehovet kan man inte rationalisera bort, det finns där.

Det finns något i mitt väsen, som utan att jag fått kontakt med vad som är skrivet, ger mig besked om att det är fel det jag gör och det är samvetet. Det är uppenbart att det finns en domstol, och den har både domare, åklagare och försvarare. Om nu intellektet ger vägledande kunskap om Gud skaparen, vad är det samvetet säger oss? Det ger oss också kunskap, en vägledande kunskap som leder fram till Gud, i ett visst avseende. Till Gud Allvetaren.

Ingen av de här kunskapskällorna räcker till för vår frälsning. Den här kunskapen är vägledande, orienterande, men icke frälsande. Därför måste vi få en ny kunskap som för oss vidare. Vi ska läsa om den i Romarbrevets tredje kapitel.

> –Vilket företräde hava då judarna, eller vad gagn hava de av omskärelsen? Jo, ett stort företräde, på allt sätt; först och främst det, att de hava blivit betrodda med Guds löftesord. (Rom 3:1–2)

Det fanns ett folk som hade blivit priviligierat i ett bestämt avseende. Gud tog ut detta folk med en speciell avsikt. Det var inte för att han ville ha favoriserade gunstlingar, utan han tog ut detta folk med en speciell missionsuppgift. Det var igenom detta folk hela världen skulle välsignas och genom detta folk skulle hela världen få kunskap om Gud. Det visade sig att det var svårt att nå avsikten att förmedla

kunskapen om Gud till de övriga folken. Det var svårt i den lilla gruppen, eftersom denna lilla grupp, eller denna nation, hade en benägenhet att ständigt gå sina egna vägar och använda sin kunskap på ett alldeles felaktigt sätt. De handlade vanligtvis rakt emot vad Gud hade uppenbarat.

Gud tog ut det här folket för att genom det illustrera och tolka sitt eget ord, eftersom det här folket skulle vara mänsklighetens Bibel. Den skulle inte vara inristad på tavlor av sten. Mänsklighetens bibel skulle finnas hos ett folk som förkroppsligade Guds fullkomliga vilja. Det var Guds avsikt. Men vi vet hur det gick, vi känner till gensträvigheten, olydnaden. Det blev en plågsam process och ibland en ohygglig reducering genom lidande, fångenskap, nöd och våndor. Understundom såg det ut som om judarna var utrotade från jorden, men Guds härlighet beskyddade dem.

Judarna fick alltså ett speciellt förtroende, och vi läste om det här. Ett av deras företräden var just det att de skulle förmedla kunskap.

> –Vilket företräde hava då judarna, eller vad gagn hava de av omskärelsen? Jo, ett stort företräde, på allt sätt; först och främst det, att de hava blivit betrodda med Guds löftesord. (Rom 3:1–2)

Här har vi den tredje uppenbarelsen: Guds ord. Efter *skapelsen* och *samvetet* kommer *Guds ord*. Människan behövde kunskap om sanningen. Hon behövde vägledande kunskap om Gud Skaparen, Gud Allvetaren. Hon visste i sitt inre att hon hade kunskapen gemensam med någon. Det fanns ögon som såg henne utifrån, men det fanns också ögon som såg henne inifrån. Gud Skaparen talar om Guds arm. Gud Allvetaren ger oss vägledande kunskap. När människan stod där med sitt kränkta samvete och hennes inre gav henne upplysning om, och anklagade henne om de dåliga gärningarna hon gjort – då måste hon veta vad den som hon visste detta tillsammans med sa om hennes situation. Det är en sak att

få kunskap om hur jag själv upplever och förnimmer det, men att få vetskap om hur Gud ser på de här tingen som samvetet redan dömer mig om är fruktansvärt.

Vi läste om *"Guds vrede"* Kan du tänka dig något mer ödesdigert och förödande uttryck än *"Guds vrede"*? Det finns knappast något svårare förhållande än att vara föremål för Guds vrede.

> -Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen. (Rom 1:18)

Vi har tidigare nämnt för det första ogudaktigheten och för det andra orättfärdigheten. Ogudaktighet manifesteras i orättfärdighet. Eller också, som det sägs i det andra kapitlet, den manifesteras i egenrättfärdighet.

Ogudaktigheten handlar om vårt förhållande till Gud då det gäller tron. Människan är specialist på att producera avarter och istället för tro möter du vantro eller övertro. Vad är då egenrättfärdighet och orättfärdighet? Det handlar om förhållandet till medmänniskorna och då gäller det inte längre tro, utan moral, förhållandet till omgivningen.

Det visar sig då att de här följs åt på ett märkligt sätt. Om vi tänker oss tro som riktas uppåt, och moral som riktas utåt, upplever vi den märkliga situationen att människan istället för att tro berövar tron dess verkningskraft. Hon blir moralisk. Istället för att lyftas upp på ett högre moraliskt plan, kommer hon in i filosofiska system med sina moralläror och gärningsläror och hamnar på sidan om tron i egenrättfärdigheten och självfrälsningen.

Utvecklingen för alltså inte fram till en högre moral, utan tvärtom till en lägre. Det är detta vi läser i första och andra kapitlet av Romarbrevet. Samtliga mynnar ut i samma flod, samma bottenlösa elände.

Det här måste bli uppenbart för människan. Det hon redan visste inom sig, måste åskådliggöras, och därför kommer Gud med sin speciella uppenbarelse: *Guds vrede*. Guds vrede uppenbaras först i frälsningshistorien genom den skrivna uppenbarelsen, i lagen. Intill dess var lagen skriven i samvetet, men nu blev den skriven på stentavlor.

Lagens uppgift är att ge kännedom om synd. Lagen är synliggörelsen eller den offentliga proklamationen av någonting som redan gäller. Den har sin upprinnelse vid Sinai, men synden började långt tidigare. Vid Sinai skedde den offentliga proklamationen av någonting som redan existerade. Där blev det nedtecknat och kungjort för Israels folk.

Lagen är given för att ge kunskap om Gud. Men i sina verkningar är den begränsad till tiden. Den är också begränsad till sin omfattning. Människan är redan från början utrustad med sådana kvaliteer och kunskaper att hon via den uppenbarelsen redan kan komma i kontakt med Gud Skaparen. Hon är utrustad med en sådan domstol i sitt eget väsen att hon kan bedöma det som är ont eller gott.

Vi kan tala om två vägar till rättfärdighet. Den första vägen är lagens väg till rättfärdighet, och den andra är trons väg. Nu är frågan den: upphäver de här varandra, eller kompletterar de varandra? Kan vi idag via lagen nå rättfärdighet? Människan var tvungen att få gå ända till vägs ände. Lagen leder människan till korset.

Bibeln använder kolossalt starka uttryck om den här saken. Samvetet överbevisar om synd, lagen bekräftar samvetets dom, och skärper den. Om vi nu har blivit dömda, måste vi räkna med att straffet kommer. Därför kan vi säga att lagens tid är mänskligheteens häktningstid. Hon hölls i förvar till dess tiden var inne för en annan lösning. Det innebar alltså icke att straffet blev uppskjutet eller att mänskligheten blev benådad. Vi ska läsa några bibelord.

-Därför är det så: Genom en enda människa har synden kommit in i världen och genom synden döden; och så har döden kommit över alla människor, eftersom de alla hava syndat. Ty synd fanns i världen redan innan lagen fanns. Men synd tillräknas icke där ingen lag finnes; och dock har under tiden från Adam till Moses döden haft väldet också över dem som icke hade syndat genom en överträdelse, i likhet med vad Adam gjorde, han som är en förebild till den som skulle komma.

-Likväl är det icke så med nådegåvan, som det var med syndafallet. Ty om genom en endas fall de många hava blivit döden underlagda, så har ännu mycket mer Guds nåd och gåvan i och genom nåd–vilken, också den, är kommen genom en enda människa, Jesus Kristus–blivit på ett överflödande sätt de många beskärd.

-Och med gåvan är det icke såsom det var med det som kom genom denne ene som syndade: domen kom genom en enda, och ledde till en fördömelsedom, men nådegåvan kom i följd av mångas fall, och ledde till en rättfärdiggörelsedom. Och om döden på grund av en endas fall kom till konungavälde genom denne ene, så skola ännu mycket mer de som undfå den överflödande nåden och rättfärdighetsgåvan få konungsligt välde i liv, också det genom en enda, Jesus Kristus.

-Alltså, likasom det, som kom genom en endas fall, för alla människor ledde till en fördömelsedom, så leder det, som kom genom rättfärdiggörelsedomen förmedelst en enda, för alla människor till en rättfärdiggörelse som medför liv. (Rom. 5:12–18)

-Det var nämligen icke genom lag som Abraham och hans säd undfick det löftet att han skulle få

> världen till arvedel; det var genom rättfärdighet av tro. (Rom 4:13)

Lagen blev given för att uppenbara ting som människor måste veta. Den skulle synliggöra och konkret formulera den verklighet som redan var människans. Men innan lagen blev given, upprättades förbundet med Abraham, trons fader. Följaktligen måste vi skilja på trons rättfärdiggörelse och den rättfärdighet som vinnes genom lagen. Nu går vi till nästa vers:

> -Ty om de som låta det bero på lag skola få arvedelen, så är tron till intet nyttig, och löftet är gjort om intet. (Rom 4:14)

Här ser vi att det ena utesluter det andra. Det är oerhört betydelsefullt att vi har det här klart för oss. Man kan inte förena de här två och räkna med att det är parallella företeelser och att båda leder till samma mål. Har jag beträtt den ena vägen har jag samtidigt övergivit den andra. Det finns ingen möjlighet att på lagens väg tillräkna sig trons resurser. Här går de flesta fel. Lika litet kan man på trons väg åberopa förtjänster. Lagens väg leder till korset, men trons väg *begynner* vid korset.

Frågan är på vilken sida om korset jag står. Om jag flyttar vägvisaren bortom målet, så kommer den efter målet peka bort ifrån målet. Frågan är: Har Kristus kommit? Har han lidit döden på korset? Har han lidit döden för sina egna synder och skulder? Fanns det någon lag som kunde överbevisa honom om synd? Nej. Han var alltså rättfärdig. Han uppfyllde lagen. Då kommer vi in på frågan om rättfärdiggörelse och gottgörelse. Vem var det som förklarades rättfärdig? I köttet blev Jesus dömd. Men han blev rättfärdigad i Anden. Förklarad rättfärdigad, det är det ena. Tillgodoräknad rättfärdig, det är det andra. Någon hade skrivit räkning, den räkningen försatte människan i skuld, och skulden förvandlar människan till slav. Genom skulden blir vi rädda. Vi är rädda för

dem som vi är skyldiga något. När räkenskapsdagen kommer, måste vi avlägga räkenskap. Den som inte har några tillgångar förklaras i konkurs. Hela människosläktet var förklarat i konkurs, för vi var skuldsatta upp till skorstenen, bildligt talat, och hade ingenting att betala med. Men då kommer den tillgodoräknade rättfärdigheten.

Trons väg till rättfärdighet utesluter lagen. Jag kan inte på lagens väg åberopa trons resurser. Om det här blir klart, så ska du se vilken underbar frälsning vi har. Har man börjat beträda lagens väg, då pekar lagen till korset. Den pekar emot döden. Det sammanhänger med lagens oförmåga att ge liv. Lagen kom icke för att döda. Lagen kom för att förkunna för oss att vi redan var under fördömelsen. Den kom för att synliggöra och bekräfta att fördömelsen var ett faktum. Det bringar oss kunskap om detta tillstånd av fördömelse. Vi var döda i synder och överträdelser. Vi säger att världen håller på att dö. Det är fel. Världen är redan stendöd. Död i synder och överträdelser.

När bibeln talar om död, är det i betydelsen skilsmässa. Död innebär i det här sammanhanget inte att man upphört att existera, utan man är skild ifrån Gud. Bibeln talar också om ett annat andligt tillstånd, och det är sömn. ”Vakna upp du som sover.” Då vänder sig inte Skriften till den ogudaktiga världen, utan till de troende. De som sover. Ty de som sover är inte döda. De andas och blodet är i omlopp i deras ådror. Hjärtat fungerar, och vissa andra egenskaper. Men den som sover äter icke, och arbetar icke. Jesus säger att den som icke är vaken, är icke beredd att möta honom. Man kan alltså ha vissa livsfunktioner, men ändå inte vara beredd att möta Jesus. Det som håller oss levande är inte att vi andas, det vill säga att vi ber. Det måste vi ju göra. Men det som håller oss levande är att vi får näring och kost igenom Ordet, och att vi arbetar. Det är så vi får kunskap. *”Förnyas genom sann kunskap”* heter det. Du kan be hela ditt liv utan att förnyas.

Du kan ha bönegemenskap, du kan bli en utsökt, strålande karismatiker genom denna ljuvliga dvala och denna sköna vila, men du sover. Du är icke beredd.

Jesus sa: *"Vad jag säger till eder, det säger jag till alla: vaken!"* Varför ska vi vara vaksamma? Därför att det är genom denna vaksamheten vi får kunskapen som förnyar. Och har vi icke kunskapen så kan vi icke förnyas. Vi måste få Ordets kunskap. Jag har icke tro för människor som använder bibeln som ett slags stimulans med en tumvers då och då eller en kvarts bibelläsning på kvällen för samvetets skull. De vet att det tillhör det kristna livet att man ska öppna bibeln en gång om dagen. Det där är sömnaktighet. Det är likadant med den som icke arbetar. Om icke förkunnelsen vi hör sätts i funktion och blir arbete, ruttnar vi bort. Vi måste in i målmedvetet arbete, få realism, verklighet, sanning, annars sover vi.

Världen sover icke, den är död. Och världen kan icke frälsas utan att den är med om en uppståndelse. Därför heter det: *"Om I ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan..."* Uppståndelsen måste ha ägt rum. Det vill säga att den första fasen av uppståndelsen måste ha skett här, om vi ska få del av den andra. Den första fasen i uppståndelsen är pånyttfödelse, och den andra fasen i uppståndelsen är kroppens uppryckelse. Har jag icke del i den första, så har jag icke del i den andra.

När lagen blev given, blev den icke given för att den skulle döda mänskligheten, som redan var under fördömelsen. Ingenting kunde ändra på det, men genom lagen fick vi kunskap om dessa faktiska förhållanden.

-Ty alla de som låta det bero på laggärningar, de äro under förbannelse. Det är nämligen skrivet: »Förbannad vare var och en som icke förbliver vid allt som är skrivet i lagens bok, och icke gör därefter.» Och att ingen i kraft av lag bliver rättfärdig inför

Gud, det är uppenbart, eftersom det heter:»Den rättfärdige skall leva av tro.» Men i lagen beror det icke på tro; tvärtom heter det: »Den som gör efter dessa stadgar skall leva genom dem.» Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse för vår skull. Det är ju skrivet: »Förbannad är var och en som är upphängd på trä.»
-Vi friköptes, för att den välsignelse som hade givits åt Abraham skulle i Jesus Kristus komma också hedningarna till del, så att vi genom tron skulle undfå den utlovade Anden. Mina bröder, jag vill taga ett exempel från vad som gäller bland människor. Icke ens när fråga är om en människas testamentsförordnande, kan någon upphäva det eller lägga något därtill, sedan det en gång har vunnit gällande kraft.
-Nu gåvos löftena åt Abraham, så ock åt hans »säd». Det heter icke: »och åt dem som komma av din säd», såsom när det talas om många; utan det heter, såsom när det talas om en enda: »och åt din säd», vilken är Kristus. Vad jag alltså vill säga är detta: Ett förordnande som Gud redan hade givit gällande kraft kan icke genom en lag, som utgavs fyra hundra trettio år därefter, hava blivit ogiltigt, så att löftet därmed har gjorts om intet. Om det nämligen vore på grund av lag som arvet skulle undfås, så vore det icke på grund av löfte. Men åt Abraham har Gud skänkt det genom ett löfte. (Gal 3:10–18)

Om nu lagen icke kan leda fram till frälsning, varför skulle då lagen över huvud taget givas? Många människor är anstuckna av moralismens surdeg, anfrätta av gärningslära. Jag möter det dagligen hos människor som på ett eller annat sätt vittnar om sina förtjänster och har ting att berömma

sig av. Med dessa förtjänser vill de meritera sig inför Gud. Den som åberopar förtjänster för sin frälsning har beträtt lagens väg och har icke rätt att åberopa trons resurser. Då måste han hela tiden vandra lagens väg till rättfärdighet, eller komma till den punkten då det blir känt för honom att genom lagen blev han dödad. Det vill säga: Döden är redan ett faktum, men genom lagen är dödsattesten utskriven. Det är märkligt hur fruktansvärt lätt det är att anfrätas av den här förtjänst–läran och gärnings–läran. Det sker inte på det teoretiska planet, för de människor som håller på och smusslar med sin religiösa hemslöjd och har lite gärningslära, lite frälsnings–snickeri som de konstruerar själva, de kan vara teoretiskt helt medvetna om att ingen blir frälst genom lagen. Men i verkligheten håller de på med religiös hemslöjd.

Vi läser om de heligas rättfärdighet, det vita linnet. Det var en predikant som förklarade att våra gärningar frälser oss inte, men gärningarna, de broderas på klädnaden! Vi kan inte väva ihop rättfärdigheten, men vi kan brodera på den, så den blir finare, menade han. Jag har en känsla av att det är så många läsare håller på. De håller på att brodera ihop någonting snyggt och tilltalande, utanpå det verk som Jesus Kristus redan har gjort.

Jag tror inte att vi kan brodera ihop någonting speciellt vackert på det här viset. Vad det handlar om, det är hela tiden Guds rättfärdighet.

Vartill tjänade då lagen? Människor kommer till mig och frågar: får då en kristen göra vad han vill? Alltså, valet står mellan två saker. Att göra vad vi vill är det ena, och nästa är att uppfylla lagen. Det finns ingenting däremellan. Då brukar jag säga: ja, en kristen får göra vad han vill. Det står i Skriften: Allt är lovligt. Allt är visserligen inte nyttigt, men en kristen får i princip göra vad han vill. Är inte det

laglöshet? Det vi kallar för laglöshet i Skriftens mening, det är inte att människor gör sig fria från lagar. Laglösheten är ju träldomen permanentad och slaveriet förkroppsligat. En kristen får göra vad han vill. Om det är lagen som hindrar mig att göra dåliga ting, så ska du inte tro att det leder till någon rättfärdighet. Då är jag redan under dödens ämbete. För då är det av rädsla som jag avstår från att göra saker som jag egentligen vill göra. Men är jag under trons välde, då är det kärleken som hindrar mig att synda.

Det är många som kämpar. De kämpar och kämpar och beder och beder och kämpar och kämpar igen. Man skulle kunna tänka att de har väl förvärvat sig platsen nära Gud Fadern i höjden, men det finns inget annat än jämmer och elände i deras omgivning. Bara klagan, ack och ve. De ser ingenting annat än elände i sin omgivning, både hos sig själv och andra. De har fjäll för sina ögon, och de har en täckelse för sitt ansikte. Vad de icke har sett är Kristus. Det är där problemet sitter. Det är upplevelsen av Kristus som är så fantastisk. När man helt plötsligt upptäcker: jag är bunden fast vid Honom, och dessa band är icke fruktan och rädsla. Jag är inte rädd, utan jag älskar Jesus. Det enda som är lagens uppfyllelse, är kärleken! Sen kan vi ha olika grader av kärlek, beroende på olika utvecklingsnivåer. Men jag vågar säga att på den utvecklingsnivån jag befinner mig är jag fullkomlig. De som är på baby–stadiet är minst lika fullkomliga människor som de vuxna. Jag kan inte säga att jag är en mer fullkomlig människa än en baby. Om människor blir stympade, så beror det inte på tron, utan de blir stympade av lagen. Det finns kristna hajar, som är ute i alla sammanhang och gläfsar åt sig en arm där och ett ben här av de nyfödda. Det är lagiskheten som gör oss till andliga kannibaler, så vi äter på varandra. Äter inbördes och äter upp varandra. Det är väl ingen som tror att vi har skrovmål på varandras fysiska kroppar? Så att vi äter köttet av varandra

och dricker blodet i den meningen. Men när man kommit in i lagiskheten, har man blivit en religiös haj med jättedigra tänder och klor. Där har vi lagiskheten och lagträlarna. De ständigt disharmoniska människorna.

Den ende som kan bereda glädje i tillvaron är Jesus Kristus. Den som kan ge frid i tillvaron är Jesus Kristus. Den som kan ge härlighet och kraft i tillvaron är Jesus Kristus. Det finns ingenting annat. Och de som inte har Kristus, utan har lagen, och ska försöka uppfylla lagen, utan möjlighet att kunna göra det – för dem blir det tröstlöst. Det enda de får syssla med är ju synd, elände, vedervärdigheter, tråkigheter, svårigheter, problem. Det är bekymmer och det är lidande, vanskligheter, mörker och nederlag. ”Jag arma människa” är det konstanta tillståndet man då lever i. Men Herren har kallat oss att leva i seger! Eller – det där att leva i seger kan också bli ett kamputtryck eller en paroll – vi säger hellre: han har kallat oss att leva *i Kristus*.

Det är ungefär som när vi säger ”Syskon, nu ska vi engagera oss, och få igång en verksamhet!” Var står det i Skriften att vi ska engagera oss? Det har jag funderat på. Vi kommer och ska engagera oss. ”Nu måste vi engagera oss...” Jag skulle vilja säga såhär: Släpp loss Kristus i dig! Försök inte engagera dig; då tar du kål på livet – släpp loss Kristus i dig.

Den andliga kannibalismen är det mest ödesdigra vi kan vara med om. Man tar ifrån varandra friden, man tar ifrån varandra glädjen. Man tar ifrån varandra segerkransen. Så småningom kommer dessa starka människor, som har utvecklats under många års bearbetning av Ordet – de blir starkare och starkare. De kommer med bokrullen och med Ordet – och slår det i huvudet på de svagare. Vad sker? De stackars människorna sjunker ner i ett ännu jämmerligare tillstånd. Och så blir de bortförda som segerbyten. De stora

prelaterna griper tag i de svagare och så förs de bort. Man för bort dem till sina egna altaren, där de får äta av deras bord och de kommer under denna världens arma makter. Det är den jämmerligaste syn som finns på jorden. Det finns bara en väg till frälsning. Det är Jesus. Jesus är Vägen. Jesus är Sanningen. Han är Livet. Halleluja, ära vare Gud och Lammet!

Det är detta vi måste bringas kunskap om. Frågan var: vartill tjänade lagen? Det var icke för att komplicera vår situation och göra vårt elände ännu bedrövligare, utan det var att ge oss kunskap om faktiska förhållanden. Ty när vi kommer fram till denna kunskap då öppnas möjligheten till vår frälsning. Gud tog ut ett folk, för att illustrera det här, ett folk som levde och verkade under ett antal år, århundraden och årtusenden. Det folket gav oss allt det material och alla de bevis vi behövde för att förstå att det icke fanns någon väg till frälsning på lagens väg. Dessutom, de krönte sin bana med att korsfästa härlighetens Herre.

Gud demonstrerade inför den synliga och osynliga världen människans verkliga situation genom att låta jordens frommaste folk få åt sig överlämnad himmelens Konung och Guds son. När han utblottas, tillintetgöres, går ifrån sin härlighet och går in under mänsklighetens villkor, vad gör de då med den svage? Det är inte i förhållandet till den starke vi bevisar vilka vi är, men det är i förhållandet till den svage. När den svage, den utblottade, blev överlämnad i händerna på det utvalda folket, då frigjordes inom dem, i ett enda ögonblick, all den komprimerade ondska som de bar i sitt väsen och som ingen kultur eller någon religion förmått tukta.

Helt plötsligt uppenbaras i den frommaste ett djup och ett elände, som ingenting annat hade förmått avslöja. De utlämnade Jesus åt korset för att dö. Vilken illustration. Vilket

bevis. Hela världen står i skuld till Gud. Vi, varenda en, är solidariskt ansvariga för det som ägde rum där på korset. Men inte nog med att vi är solidariskt ansvariga genom en gemensam natur, utan vi är också ansvariga genom våra egna gärningar. Ty även om inte vi var där och höll i hammaren och lät spikarna slås i Jesu händer och fötter, håller vi på med vårt lilla religionskrig och förföljelse i de små sammanhangen, då vi hatar och hetsar, då vi förtalar och förföljer. Internt i familjekretsen, kamratkretsen, till och med i församlingen. Ibland de kristna möter man samma tendenser. De är precis samma andas barn. Vi har solidariskt ansvar genom gemensam natur, men också genom våra egna gärningar.

Vi behöver vägledande kunskap om Gud, som utan anseende till personen dömer rättfärdigt. Som icke gör skillnad på hög och låg, fattig och rik. Som icke skiljer på det ena eller andra, utan dömer alla rättfärdigt.

Då måste vi veta någonting om Guds rättfärdighet. Gud är den rättfärdige domaren. Vi måste veta någonting om Guds helighet. Vi måste veta någonting om Guds sannfärdighet. Guds rättfärdighet kräver, Guds helighet dömer, Guds sannfärdighet bekräftar. Mänskligheten förändras från århundrade till århundrade, men Guds sannfärdighet är oföränderlig; i alla avseenden. Den som har syndat *med* lagen, skall med lag dömas säger Gud. Den som har syndat *utan* lag skall utan lag dömas. Det är Guds sannfärdighet.

Det är väl inget underligt att Guds ärkefiende Satan har gjort allt han kunnat genom årtusendena för att få skapelsens vittnesbörd undanröjt genom falska bevis, som exempelvis evolutionsläran. Det finns väl inget mer idiotiskt, ibland människor konstruerat, än evolutionsläran. Och det är jordens förnämsta hjärnor och andar som har konstruerat det. Man sätter upp evolutionsläran som vetenskap och så säger man att det är en kamp mellan tro och vetenskap. Struntprat.

Det är en kamp mellan tro och otro. Tron öser ur uppenbarelsens källor och otron ur evolutionens dunkel. Evolutionen har konstruerats och filtrerats genom vetenskapen och fått vetenskaplig nimbus vilket vi gärna bugar inför.

Ett nytt folkelement

Genom studier i Romarbrevet har vi försökt teckna mänskligheten situation i dess förhållande till Gud. I det första kapitlet i Romarbrevet åskådliggörs på ett alldeles speciellt sätt hedningens situation. När vi talar om hedning, är ju det ett lite vanskligt ord för våra ögon. Vem är hedning? Här handlar det om ett konstant tillstånd, som ingenting i det yttre kan förändra. Ett religiöst och andligt tillstånd. Hedningar är alla utom judarna. I första korintierbrevet talas om endast tre kategorier i frälsningshistorien.

> -Bliven icke för någon till en stötesten, varken för judar eller för greker eller för Guds församling.
> (1 Kor 10:32)

Där kommer det in ett nytt folkelement. För det första var det alltså judar, och för det andra var det greker, som här är ett kollektivt begrepp för den del av mänskligheten som icke hörde judendomen till. De här två väldiga grupperna, hedningar och judar, utgör världen.

Första och andra kapitlet i Romarbrevet handlar om synd. Synd, synd och åter synd. Det rör sig hela tiden om synd, om avfall, om ogudaktighet. Vi har noterat att ogudaktighet manifesteras på två sätt. Den manifesteras i laglöshet; det vi kallar för orättfärdighet, eller i egenrättfärdighet, själv-rättfärdighet eller moralism. Men vi upptäckte att olikheten är skenbar. Det finns icke någon avgörande skillnad mellan juden och greken. De har något gemnsamt, som placerar dem på exakt samma nivå inför Gud. När alltsammans

adderas ihop om både juden och greken, så säges det helt sammanfattningsvis, klart och tydligt att ”alla har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud.” Det här begreppet måste avgränsas och ges ett helt nytt innehåll. Det räcker inte med en ny dimension, det måste något helt nytt till.

I Romarbrevets andra kapitel talas det om jude till *invärtes måtto* och jude till *utvärtes måtto*. Varför är då aposteln så angelägen om att betona just det här med att vara invärtes och utvärtes jude?

> -Ty den är icke jude, som är det i utvärtes måtto, ej heller är det omskärelse, som sker utvärtes på köttet. Nej, den är jude, som är det i invärtes måtto, och omskärelse är hjärtats omskärelse, en som sker i Anden, och icke i kraft av bokstaven; och han har sin berömmelse, icke från människor, utan från Gud. (Rom 2:28–29)

Det här är väldigt viktigt, det handlar om en omskärelse. Omskärelsen är uttryck för ett förbund. Juden hade en privi-ligierad ställning på grund av ett förbund som var upprättat mellan Abraham och Gud. Det var det här förbundet som skilde juden ifrån hedningen. Detta bar han som ett bevis, ett insegel, ett tecken på att han var jude, och han stod i en särställning. Men nu vänder aposteln på det, och gör klart för brevets mottagare att det finns en annan omskärelse, som icke sker på köttet, utan en som sker i Anden. Det heter: ”En som sker i Anden, och icke i kraft av bokstaven. Och han har sin berömmelse, icke från människor, utan från Gud.”

Judarna hade det yttre attributet eller vittnesbördet om gudsfruktan och gudsgemenskap, men saknade i verklig-heten det inneboende livet. När Gud dömer och bedömer, är slutresultatet detsamma.

Vi går till det tredje kapitlet, där det klart och tydligt sägs, som en gemensam sammanfattning för båda:

> -Så är ock skrivet: »Ingen rättfärdig finnes, icke

en enda. Ingen förståndig finnes, ingen finnes som söker Gud. (Rom 3:10–11)

Det är slutresultatet. I andra kapitlet läser vi:

-Du som berömmer dig av lagen, du vanärar Gud genom att överträda lagen, ty, såsom det är skrivet, »för eder skull varder Guds namn smädat bland hedningarna». Ty väl är omskärelse till gagn, om du håller lagen; men om du är en lagöverträdare, så är du med din omskärelse dock oomskuren. (Rom 2:23–25)

Alla har syndat. Därvidlag finns det inget undantag. Alla är under samma dom och har inget annat att vänta än det förskräckiga straff som bibeln talar om. Det ges ingen enkel lösning på det här problemet. Men går vi vidare framåt i Romarbrevet, blir vi verkligen chockerade, för när vi kommer till det sjunde kapitlet, då handlar det inte längre om hedningen eller juden, utan där ställs det fram för oss ett personligt förhållande som åskådliggöres i apostelns vittnesbörd.

I det första kapitlet presenteras hedningens situation. I det andra kapitlet är det judens situation, men i det sjunde kapitlet – hur förhåller det sig där? Vi ska bara läsa några få versar i det sjunde kapitlet, där en människa genom en sällsam erfarenhet ryckts ut ur ett sammanhang och kommit in i ett helt nytt. Helt plötsligt kommer vi till ett nytt område, där det inte längre handlar om jude eller hedning, utan uppenbarligen om en kristen människa. Och denna människa avlägger sitt personliga vittnesbörd med de här orden:

-Ty jag kan icke fatta att jag handlar såsom jag gör; jag gör ju icke vad jag vill, men vad jag hatar, det gör jag. (Rom 7:15)

Alltså – det är inte hedningen som vittnar nu, inte heller juden, det är en kristen som vittnar. Det innebär följaktligen att liksom hedningen och juden måste tas ut ur den situation

de befinner sig i, måste på samma sätt de rättfärdiggjorda också tas ut ur den situation de befinner sig i. När det gäller hedningar och judar, talas det om förlossningen genom Jesu Kristi blod. Men i sjunde kapitlet möter vi en situtation som är så annorlunda, därför att blodets kraft och blodet som reningsmedel har utövat sin rättfärdiggörande mission, och ändock befinner sig mannen i en sådan belägenhet att han vittnar på det här sättet.

Det här är någonting som de flesta människor inte begriper någonting av, därför att de vet vad rättfärdiggörelse är, men de vet inte vad helgelse är. De har blivit rättfärdiggjorda, men då de blivit rättfärdiggjorda, så har de tagit judendomens medel för ett fortsatt gudsförhållande. De har tagit något utav de här elementen som var givna åt judarna för en speciell orsaks skull, dessa medel försöker de använda för att helgas. Istället för att låta Gud helga, så helgar de sig själva. Vi läste i den 15:e versen: *"Ty jag kan icke fatta att jag handlar som jag gör."*

Vi läser om två olika kategorier. Den ena är jude/hedning och den andra är den kristne, representerad av Paulus, för det vi läste är Paulus' personliga vittnesbörd. Eftersom det är en apostel som vittnar, tvingas vi ju att lyssna, det är ingen nyfrälst som kommer med det här vittnesbördet. Kategorin jude/hedning får epitetet *"alla har syndat"*. Så övergår vi till situationen som tecknas för oss i det sjunde kapitlet. Där är det inte frågan om att *alla* har syndat, utan där träder Paulus fram och säger *"jag har syndat"* – nej, det säger han inte; *"jag syndar"* säger han.

Jude och hedning är sammanfattande begrepp för hela mänskligheten situation och det inkluderar den gamla människan. Men nu har det hänt något med den här gamla människan, hon har övergått från döden till livet, kommit tillbaka till Gud, och genom blodets kraft blivit rättfärdig-

gjord. Och så har vederbörande blivit begraven. Det är en gräns som markeras klart och tydligt genom vattnet.

Jag kan icke se ett enda ställe i skriften, där det står talat om dopet; att det någon gång utelämnar döden. Det är alltid fråga om död. På Noas tid, då floden kom, heter det: *"allenast åtta blev frälsta"* – och de blev frälsta genom vatten. Åtta blev frälsta genom vatten; men hur gick det för de andra? Det vatten som var Noa till frälsning blev de andra till undergång. Israels folk gick igenom vattnet och de kom över på andra sidan, men det är ju ett faktum att egyptierna gick under i samma vatten. Vattnet vittnar om dom till död, eller dom till frälsning. Det handlar i båda fallen om frälsning eller död. Sedan man upptäckt de medel genom vilka vi kan komma i kontakt med Gud, kommer den nya situationen, som beskrivs i Romarbrevets sjätte kapitlel – döden, havet, skilsmässan.

Helt plötsligt befinner vi oss i det sjunde kapitlet. Där är det en kristen, en apostel, som vittnar. Först talas om den gamla människan och den gamla naturen. Vad som går under i vattnet är den gamla människan. Följaktligen finns den gamla naturen kvar.

Vad är det för skillnad på den gamla människan och den gamla naturen? Ser inte det lite otäckt ut att den gamla naturen finns med även efter dopet?

Det blir en punktuell uppgörelse med den gamla människan i dopet, medan vi däremot efter dopet har att ta upp kampen mot den onda naturen. I vattnet begravs den gamla människan, men vad har vi för medel för denna onda natur? Rättfärdiggörelsen är Guds verk *för oss*.

> -Ty medan vi ännu voro svaga, led Kristus, när tiden var inne, döden för oss ogudaktiga. (Rom 5:6)

Döden *för oss* ogudaktiga. Och om vi går längre tillbaka, ser vi att det är Guds verk *för oss*.

-Alla hava ju syndat och äro i saknad av härligheten från Gud; och de bliva rättfärdiggjorda utan förskyllan, av hans nåd, genom förlossningen i Kristus Jesus, honom som Gud har ställt fram såsom ett försoningsmedel genom tro, i hans blod. Så ville Gud–då han i sin skonsamhet hade haft fördrag med de synder som förut hade blivit begångna–nu visa att han dock var rättfärdig. (Rom 3:23–25)

Och så går vi till femte kapitlet:

-men Gud bevisar sin kärlek till oss däri att Kristus dog för oss, medan vi ännu voro syndare. Så mycket mer skola vi därför, sedan vi nu hava blivit rättfärdiggjorda i och genom hans blod, också genom honom bliva frälsta undan vredesdomen. Ty om vi, medan vi voro Guds ovänner, blevo försonade med honom genom hans Sons död, så skola vi, sedan vi hava blivit försonade, ännu mycket mer bliva frälsta i och genom hans liv. (Rom 5:8–10)

Rättfärdiggörelse är alltså Guds verk *för oss*, genom Jesu död, eller genom hans blod.

Då det gäller helgelsen, handlar det också om Guds verk. Men inte Guds verk *för oss*, utan Guds verk *i oss*. Det är lagens krav som skall uppfyllas. Vi är redo att acceptera Guds verk *för* oss, men när vi kommer till att han ska verka *i* oss, då inställer sig problemen.

Låt oss gå till åttonde kapitlet, för att bara helt kort ta reda på vad som sker.

-Så skulle lagens krav uppfyllas i oss, som vandra icke efter köttet, utan efter Anden. (Rom 8:4)

Det står alltså inte att lagens krav skulle uppfyllas *genom* oss. Varför handlar vi då som om lagens krav skulle uppfyllas genom oss? Det står att lagens krav skulle uppfyllas *i* oss. Den där lilla prepositionen är väldigt betydelsefull.

För det är ju en sak att lagen uppfylls *i oss*, och en annan att den uppfylls *igenom oss*. Vad är skillnaden? Guds verk i oss – hur sker det? Rättfärdiggörelsen var genom Jesu död. Slutet på Jesu liv var ju hans död, icke sant? Slutet på ditt och mitt liv är döden. Bortom döden kan ingen komma med krav. Men nu är frågan: hur ska detta ske? Rättfärdiggörelsen är Guds verk för oss, genom Jesu död. Vi blir rättfärdiggjorda utan förskyllan. Vi blir helgade genom Jesu liv!

Jesus har en tron i himmelen på Faderns högra sida. Där beder han för oss. Blir vi förlåtna genom våra böner eller genom hans? Det är genom hans. Vi kan aldrig bedja oss till förlåtelse. Vi kan endast mottaga förlåtelsen. Då vi mottar den, då åkallar vi. Vi ropar till Jesus. Så ynkligt beställt är det med oss att vi kan inte ens bedja om förlåtelse, men vi kan ropa, vi kan säga ”Jesus”. Och i namnet Jesus finns allt syndaren behöver för sin frälsning. När syndaren säger ”Jesus”; i det ögonblicket, händer det något med honom.

Det är ju inte nog med att Jesus har en tron i himmelen, där han verkar *för oss*, även om det är underbart och väsentligt – han har också en tron upprättad *i oss*. Vi kan säga att Jesus är i himlen och verkar *för oss*, men han är också här och verkar *i oss*.

Den gamla människan representerar allt vad vi är innan vi mött Jesus. Det inkluderar allting vi är i kraft av vårt arv, allt vad vi är i kraft av den onda gärningen, alltså våra synder; både det vi är och det vi gjort innan vi mötte Jesus.

Hur blir det då med den gamla naturen sedan den gamla människan blivit begraven? Denna natur finns kvar som en närvarande verklighet. Vi ska läsa några versar i Romarbrevet 7, och frågar om det här är ett normalt kristenliv, eller av övergående form?

> -Vi veta ju att lagen är andlig, men jag är av köttslig natur, såld till träl under synden. Ty jag kan icke fatta att jag handlar såsom jag gör; jag gör ju icke vad jag

vill, men vad jag hatar, det gör jag. Om jag nu gör det som jag icke vill, så giver jag mitt bifall åt lagen och vidgår att den är god. Så är det nu icke mer jag som gör sådant, utan synden, som bor i mig.
-Ty jag vet att i mig, det är i mitt kött, bor icke något gott; viljan är väl tillstädes hos mig, men att göra det goda förmår jag icke. Ja, det goda som jag vill gör jag icke; men det onda som jag icke vill, det gör jag. Om jag alltså gör vad jag icke vill, så är det icke mer jag som gör det, utan synden, som bor i mig. Så finner jag nu hos mig, som har viljan att göra det goda, den lagen, att det onda fastmer är tillstädes hos mig.
-Ty efter min invärtes människa har jag min lust i Guds lag; men i mina lemmar ser jag en annan lag, en som ligger i strid med den lag som är i min håg, en som gör mig till fånge under syndens lag, som är i mina lemmar.
-Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp? – Gud vare tack, genom Jesus Kristus, vår Herre! Alltså tjänar jag, sådan jag är i mig själv, visserligen med min håg Guds lag, men med köttet tjänar jag syndens lag." Rom 7:14–25

När Paulus vittnar om att *"jag arma människa, vem ska frälsa mig ifrån denna dödens kropp?"* är det uppenbart att han uppfattar sig själv som två. Han är två motsägelsefulla personligheter. Och dessa två bor i den ene. Han jämställer sig faktiskt med brottslingen, som har begått den mest nesliga av handlingar, och därmed, på grund utav sitt brott, blivit dömd till döden. När han hade blivit dömd till döden för ett mord, och det var bevisat att han hade begått denna gärning, då band man den mördade kroppen vid mördaren. Straffet bestod i det att man band ihop den döde med den levande och surrade ihop dem. Så fick mördaren släpa på

liket till dess att han själv gick under. Det är den situationen aposteln beskriver: *"Jag arma människa, vem ska befria mig från denna dödens kropp som jag bär, detta lik som jag bär på – som jag är fastsurrad vid?"* Lägg märke till att Paulus är här både den mördade och mördaren i en person. Det här är ingen figurativ beskrivning av ett tänkt förhållande, utan det är alldeles för verkligt – han är fastsurrad vid ett lik. Så upplever han sig. Han känner dödens kalla vånda och krafter tränga in i sin egen organism och fullständigt ta kål på den andliga hälsan. Det handlar om en som har begått en illgärning, en som har mördat en annan och som nu får bära konsekvenserna av mordet. *"Jag arma människa, vem ska befria mig ifrån denna dödens kropp"*.

Paulus, vad är det för lik du bär på, som gör tillvaron så outhärdlig för dig? Syndens kropp, kallar han den. Syndens och dödens kropp. Vem ska befria mig ifrån denna. Då säger han så här: *"Gud vare tack genom Jesus Kristus vår Herre."* Så visar det sig att befrielsen ifrån den gamla människan ligger i Jesu död. Och befrielsen ifrån den gamla naturen, den ligger i Jesu liv.

Är vi fastsurrade vid ett lik? Känner vi likstanken och tycker att det är odrägligt? Det vore ju något så när uthärdligt om det var någon annan som slagit ihjäl den här, men mördaren är samme man. Han är på en och samma gång mördaren och den mördade. Det är rätt illa ställt då; en komplicerad situation.

> -Vad skola vi då säga? Skola vi förbliva i synden, för att nåden skall bliva så mycket större? Bort det! Vi som hava dött från synden, huru skulle vi ännu kunna leva i den? (Rom 6:1–2)

Nu har vi råkat på en motsägelse, för han säger i sjunde kapitlet att det är synden som är hans problem. Rekommenderar aposteln åt församlingen andra vägar än han själv

kan gå? *"Skulle vi förbliva i synden?"* Nej, det är otänkbart, säger han. Ungefär som när jag sänker ner något i vatten, är det här synden som är elementet vi är nedsänkta i. Men i sjunde kapitlet handlar det om synden i oss. Vi är alltså nedsänkta i synden, så om vi vore aldrig så rena invärtes, kommer vi inte upp ur den. Det är som ett träsk; ju mer vi försöker komma ur den, ju djupare sjunker vi. Hela världen är som ett jättelikt träsk. Vi måste upp ur det här eländet, och så börjar vi kampen. Vi börjar trampa och sjunker bara allt djupare – till dess en kraft kommer och lyfter oss upp. När vi har lyfts upp ur träsket, upptäcker vi att vi har det smutsiga i oss. Så kommer vi alltså bort från miljön och de kringliggande tingen, men vi har synden i oss och av den anledningen kommer vi inte loss.

> -Bort det! Vi som hava dött från synden, huru skulle vi ännu kunna leva i den? (Rom 6:2)

Synden är det element som vi egentligen är nedsänkta i, än om vi försöker hålla näsan ovanför för att inte gå under. Vad är då frälsningen? Är frälsningen den att Gud lyfte oss upp ur det här träsket, så att vi slipper undan döden? Han lyfte oss ur det, men icke på så sätt att vi slipper undan döden, utan han lyfter oss ur det *genom döden.* Vi kommer alltså inte undan döden, utan Gud för oss upp ur syndens träsk genom döden. Om vi har näsan ovanför det här elementet, trycker han oss ända ner. Han låter oss gå ända ner i graven, i vattnet, där vi blir begravna. Då blir vattnet bekräftelsen på att Guds domar är sanna.

Det är sant vad skriften har sagt att den som gör det eller det ska döden dö. Gud tar oss inte ut ur den döden, men han för oss igenom den. Han låter oss gå ner i graven, och gå under i den. Men just igenom döden föder han oss till liv. Detta är hemligheten: själva dödsriket blir det modersskötе som föder oss ut.

Om en människa är döende, så kommer läkaren och sät-

ter in alla medel han kan för att rädda patienten. Gud går motsatta vägen. Han påskyndar förloppet. Han sätter inte in sina åtgärder för att befria oss ifrån döden – han påskyndar den. Han upphör med alla hjälpmedel och yttre försök att förbättra vår situation. Han påskyndar processen fram till döden.

> -Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har, för den stora kärleks skull, varmed han har älskat oss, gjort oss levande med Kristus, oss som voro döda genom våra synder. Av nåd ären I frälsta! (Ef 2:4–5)

Varför har Kristus gjort oss levande? Därför att vi var döda. Å ena sidan så är vi alltså döda, och så har vi blivit levande. Sedan ska vi till vattnet för att bekräfta döden. Hur hänger det här ihop? Vi är döda i synder och överträdelser, och så ska vi till dopet och bekräfta genom begravning något som redan ägt rum. Vore det då inte lika bra att döpa hela världen, eftersom alla är döda genom synder och överträdelser? Döp alla och sedan är de kristna!

Det är två saker man alltid måste ha med i det här sammanhanget: Det handlar om död och liv. I själva dopakten, är det två rakt emot varandra verkande krafter som samtidigt är närvarande – det är döden och livet. Att begrava en död är naturligt, men det är inte bara fråga om det. Det är ju också fråga om att uppstå till liv!

Även om det var hela världen som begravdes i vattnet, så var det bara åtta som blev begravna till liv. Även om egyptierna gick under i vattnet, så gick israeliterna igenom. Tydligt och klart är det här framställt för oss: det är två motverkande krafter som är mäktigt verksamma. Den här begravningsakten är mer verklig än den som vi har på kyrkogården när vi sjunger våra psalmer över den döde. Den här begravningsakten är mycket verkligare. Här sätter himmelen stopp för den gamla människan, och där låter himmelen den gamla människan gå under. Lika verkligt

som Noas samtid gick under, egyptierna gick under, så går du under och hela din kultur, hela din värld, din sfär, den går under i dopet. Och jag tycker inte att det kan uttalas mäktigare och allvarligare än det bibeln gör när den ställer fram de här kontrasterna så tydligt för oss – massornas död och de fås uppståndelse.

> -Veten I då icke att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död? (Rom 6:3)

Det är oerhört viktigt att vi poängterar det: vi har blivit döpta till *Hans* död. Och varför är det så viktigt att vi blivit döpta till hans död? Därför att det är något som slutar med Jesus, något som upphör och aldrig kommer igen. Något som aldrig kan göra anspråk eller krav på oss, om vi håller före att vi är döda med Honom.

Vi måste läsa i 1 Kor 15:45

> -Så är ock skrivet: »Den första människan, Adam, blev en levande varelse med själ.» (1 Kor 15:45)

Där ser du hans utrustning och omfattning.

> -Den siste Adam åter blev en levandegörande ande. (1 Kor 15:45)

Vad är det som sker då Jesus dör på korset? Den förste Adam dör! Det vill säga: allt vad den förste Adam representerar inkluderas i Jesus.

> -Därför är det så: Genom en enda människa har synden kommit in i världen och genom synden döden; och så har döden kommit över alla människor, eftersom de alla hava syndat. (Rom 5:12)

Genom den ene kom synden och döden. Två stormakter. Det här är inte små problem eller defekter – små missöden eller en plump i protokollet. Det är något långt allvarligare. Något blev fullständigt förändrat genom att två stormakter har kommit in och ockuperat människan, tagit henne totalt i sin besittning.

I första Moseboks första och andra kapitel läser vi om livets krafter. I tredje kapitlet kommer synden in i världen, och i det fjärde kapitlet handlar det i stort sett från början till slut om en enda sak – det handlar om död, död, död. Den ena släkten efter den andra plockas bort av döden som har blivit verksam. Det handlar om ett konungsligt välde. Vem kan sätta upp något vapen emot döden? När döden kommer, så frågar den inte om du godhetsfullt vill följa med. Döden skördar sitt byte. Och döden, både den biologiska och andliga döden, är människans fiende.

Man brukar säga att döden kommer som en befriare. Jag vet inte vad man har fått det ifrån. Jag tror inte på döden som en befriare, men jag tror på Jesus Kristus som en befriare från döden. Det må vara hänt att man kan bli befriad ifrån den fysiska smärtan genom döden, men det finns en smärta som är långt långt allvarligare och som det inte finns någon medicin för, det är skilsmässan ifrån Gud. Det är detta som är det allvarliga. Döden är vår fiende ända till slutet. Men Skriften säger att också döden ska bli Honom underlagd. Fullständigt underlagd, ära vare Herrens underbara namn! Det sker i det ögonblick då vi får uppståndelsekropparna.

> -Därför är det så: Genom en enda människa har synden kommit in i världen och genom synden döden; och så har döden kommit över alla människor, eftersom de alla hava syndat. Ty synd fanns i världen redan innan lagen fanns. Men synd tillräknas icke där ingen lag finnes; och dock har under tiden från Adam till Moses döden haft väldet också över dem som icke hade syndat genom en överträdelse, i likhet med vad Adam gjorde, han som är en förebild till den som skulle komma. (Rom 5:12-14)

På vad sätt kunde denne Adam bli en förebild till den som skulle komma? Han öppnade ju dammluckorna för det elände som sen flöt fram som en ödesflod över hela

mänskligheten: synden och döden. Om honom heter det att han är en förebild för den som skulle komma. Hur är det möjligt? Det handlar faktiskt om två typer. Det står inte att Jesus är lik Adam, men det står att Adam är en förebild till Jesus. Det finns en förebild på himmelen, given på jorden, det är tabernaklet. Tabernaklet är en förebild för de himmelska tingen.

> -Därmed giver den helige Ande till känna att vägen till det allraheligaste ännu icke har blivit uppenbarad, så länge det främre tabernakelrummet fortfarande äger bestånd. Ty detta är en sinnebild som avser den nuvarande tiden, och i enlighet härmed frambäras gåvor och offer, vilka dock icke kunna fullkomna, efter samvetets krav, den som förrättar sin gudstjänst. (Hebr 9:8-9)

Det som finns i himmelen är förebildligt tecknat i tabernaklet. Men nu sägs det att Adam är en förebild till Jesus.

> -Så är ock skrivet: »Den första människan, Adam, blev en levande varelse med själ.» Den siste Adam åter blev en levandegörande ande. Men icke det andliga är det första, utan det »själiska»; sedan kommer det andliga." (1 Kor 15:45-46)

Icke det andliga är det första, utan det själiska. Den första människan var av jorden, jordisk – den andra människan är av himlen. Hade Adam kunnat komma till himlen innan fallet? Aldrig. Han var av jorden och jordisk. Det handlar om arten och bestämmelsen. Ursprunget avgör målet. Adam var av jorden, jordisk och hade aldrig kunnat komma till himlen.

Nu står det att Adam är en förebild till den som skulle komma. För att det nya skulle kunna börja, så måste det gamla avslutas. Det gamla, den förste Adams herravälde, måste avslutas. Det måste förlora sin kraft genom att besegras. Slutet för den förste Adams herravälde var Jesu död.

Här är inte Jesus en förebild, utan han är den siste Adam. Men han skulle dessutom vara motbilden till förebilden.

För det första: Jesus är den siste Adam – men han är också den nya människan. Han står såsom stamfader för ett nytt släkte. Det räckte inte med att han var av jorden och jordisk – då hade han aldrig kunnat frälsa oss. Han måste vara av himlen och himmelsk. Han måste vara av evighet, ha en föruttillvaro hos Fadern. Halleluja! Från evighet till evighet är Jesus! Det är himmelens stora mysteriums härlighet. Och för att han skulle kunna bli stamfader som en levandegörande ande åt ett nytt släkte, avslutar han den förste Adams bana på korset. Därefter står Jesus upp från döden.

Skriften säger att när vi blir döpta, så följer vi Jesus ned i graven som *den siste Adam,* och när vi står upp igen så är det inte som den andre Adam, utan som *den andra människan.* Vad har då skett? Vi har stått upp igen, han är stamfader åt ett nytt släkte; ett himmelskt släkte. Hur blir det då med jorden, när Jesus är stamfader åt ett himmelsk släkte? Gud vare evigt lov, det är inte jorden som ska invadera himmelen, utan det är de av himmelen födda som ska invadera himmelen. Först ska det nya släktet ryckas upp på skyarna, Herren till mötes. Det skall för evigt sammanvigas med Jesus, och sen ska de frälsta skarorna återvända till jorden, och fridsriket skall upprättas. Men det är icke slutet, utan vi vet att efter tusenårsriket kommer det stora upproret då Satan går ut för att uppvigla människorna till det sista ödesdigra slaget. Men efter det, skall jorden slutligen rensas. Ära vare Gud. Skriften säger att det ska bli nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor. Halleluja!

I 1 Kor 15 får vi veta vad det här innebär för oss. Adam fick en jordisk kropp, som passade för jorden. Men vi behöver en kropp som passar för himlen – och därför tror vi också på kroppens uppståndelse. Pris ske Gud.

-Sådan som den jordiska var, sådana äro ock de jordiska; och sådan som den himmelska är, sådana äro ock de himmelska. Och såsom vi hava burit den jordiskas gestalt, så skola vi ock bära den himmelskas gestalt. Mina bröder, vad jag nu vill säga är detta, att kött och blod icke kunna få Guds rike till arvedel; ej heller får förgängligheten oförgängligheten till arvedel. (1 Kor 15:48–50)

O, du gamla människa. Du tillhör jorden. Du tillhör köttets och blodets sfär. Det finns ett nytt liv som pulserar i det nya livets inre. Det är icke kött och blod, utan det är ande och liv. Där finns cirkulationen i gudslivet. Anden gör levande, därför att Jesus Kristus är en levandegörande ande!

-Mina bröder, vad jag nu vill säga är detta, att kött och blod icke kunna få Guds rike till arvedel; ej heller får förgängligheten oförgängligheten till arvedel. Se, jag säger eder en hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi bliva förvandlade, och det i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå till oförgänglighet, och då skola vi bliva förvandlade. (I Kor 15:50–52)

Det är ju fantastiskt! Det handlar om vår framtid! Vi ska uppstå till oförgänglighet!

-Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet, och detta dödliga ikläda sig odödlighet. Men när detta förgängliga har iklätt sig oförgänglighet, och detta dödliga har iklätt sig odödlighet, då skall det ord fullbordas, som står skrivet: »Döden är uppslukad och seger vunnen.» (I Kor 15:53–54)

Förstå den här bilden: Det står i Skriften att det stora vidundret slukade Jona, och vidundret kastade sedan upp honom på stranden. Men här är det inte vidundret som slukar Jona, här är det Jona som slukar vidundret. Rollerna är full-

ständigt omkastade. Vi är dödens trälar, men så helt plötsligt kastas hela situationen om, och vi blir dödens besegrare.

Ett liv jag nu äger som aldrig kan dö,
och Kristus det livet själv är.
Det kom till mitt hjärta som spirande frö,
och underbar kraft i sig bär!

En verksam tro som griper in i nuet

Om budskapet i de första kapitlen av Romarbrevet ska få någon betydelse för oss, är det helt uppenbart att vi förutom det profetiska och historiska perspektivet måste ha en verksam tro som griper in i nuet. Den verksamma tron gör det möjligt för oss att erfara den personliga helgelsen så att vi i den tid som nu finns kan leva och verka på ett sådant sätt att vi tjänar Jesus som han förväntar sig.

Det finns en allmän beskrivning som gäller generellt för alla. Facit möter vi i tredje kapitlet. ”Alla har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud.” Situationen för hela mänskligheten är den här, säger Paulus: Alla har syndat. Det är konstaterat och kan icke på något sätt bortförklaras. Paulus har beskrivit hedningens situation, han har beskrivit judens situation.

I Lukas evangeliums femtonde kapitel talas om det förlorade fåret – det är hedningens situation. Den förlorade penningen är det förlorade värdet i huset, i hemmet. Den förlorade penningen talar om den hemmavarande sonens situation. Han var hemma men förlorad. Han var ett förlorat värde och på samma sätt som sonen i främlingslandet måste gå tillbaka till sin fader, så måste också den hemmavarande sonen bli föremål för den uppsökande kärleken. Där har vi kort och sammanfattningsvis situationen. Den förlorade sonen, det är hedningens situation. Den hemmavarande sonen, det är judens situation. De är förlorade för fadern, den ene i främmande land, den andre i huset. De är förlorade

på grund av synd och överträdelser.

Då vi läser vidare i Romarbrevet, gör Paulus klart för oss vad synd egentligen är. Han börjar med att tala om synd såsom gärningar eller missgärningar, och använder begreppet synd i pluralis. Det är fråga om verk–synd, handlingssynd. Det vi har gjort. Det är inte fråga om kollektiv synd, utan individuell synd, som blir individuell skuld. Synd leder alltid till skuld. Den första upptäckten människan gör innan hon söker Gud, det är att hon är en syndare. Det är en ytlig upptäckt i det stadiet. För övrigt förmår hon inte ta emot någon djupare kunskap om sin situation, därför att här är det frågan om att människan har stulit, ljugit eller begått andra missgärningar. Finns det någon som inte har gjort något av detta? Den helige Ande överbevisar oss om synd, om rättfärdighet och om dom.

Vad den helige Ande först måste överbevisa en människa om, det är synd. Och när den helige Ande gör det, samtalar icke den helige Ande med vårt förstånd eller vårt förnuft – utan den helige Ande går till den inre domstolen i vårt väsen – den går till samvetet och förstärker samvetets reaktion. Vi har i vår naturliga utrustning en inre domstol, som anklagar eller försvarar oss. Vi kallar det samvetet. Vi vet något tillsammans med någon. Den reaktionen, den kan avtrubbas, nonchaleras, mutas eller dödas. Men den helige Ande förstärker samvetet, så att det blir synd, verklig synd, otäck synd. De minsta ting, som andra människor betraktar som löjliga, de blir synd.

Har man fått kännedom om synd, måste man få hjälp med det, annars så blir det en olidlig börda att bära. Den överbevisade syndaren kallas till korset. Platsen vid korset är uteslutande till för överbevisade syndare. Där vid korset, blir syndaren föremål för Guds underbara kärlek. Gud utrustar oss med ett betalningsmedel, så vi kan betala vår skuld. Det enorma krav, som det av Guds Ande förstärkta samvetet

ställer, kan tillgodoses, och när samvetets krav har blivit tillgodosedda, då har vi fått frid. Det enda betalningsmedel som kan ge det överbevisade samvetet frid är Jesu blod.

> -Så mycket mer skola vi därför, sedan vi nu hava blivit rättfärdiggjorda i och genom hans blod, också genom honom bliva frälsta undan vredesdomen. Ty om vi, medan vi voro Guds ovänner, blevo försonade med honom genom hans Sons död, så skola vi, sedan vi hava blivit försonade, ännu mycket mer bliva frälsta i och genom hans liv. (Rom. 5:9–10)

Vilken utformning, vilken beskrivning som här ges. Lägg märke till vilka ord som användes: Frälsning i två tidstempus. *"Så mycket ska vi nu, sedan vi nu* hava *blivit rättfärdiggjorda..."* Det är något som har skett. *"...i och genom hans blod, också genom honom bliva frälsta undan vredesdomen"*. Nu är det fråga om frälsning i framtiden. Alltså – frälsning i det förflutna, med tanke på missgärningarna, men också frälsning i kommande tid.Våra missgärningar kvalificerar oss för vredesdom. Din missgärning är tillräcklig för att du ska gå förlorad. Det behövs ingenting mera än det du redan har gjort för att kvalificera dig för förlusten av det eviga livet. Det säger skriften. Men, heter det, i och genom Jesu blod har vi blivit befriade ifrån dessa gärningars fortsatta inflytande. Igenom Jesu blod är vi befriade från missgärningarna, och så heter det att genom honom ska vi också bli befriade ifrån – *frälsta undan* – vredesdomen.

I nästa vers noterar vi också just den uppdelning i två olika tidstempus som används:

> -Och icke det allenast; vi berömma oss ock av Gud genom vår Herre Jesus Kristus, genom vilken vi nu hava undfått försoningen. (Rom 5:11)

Det är oerhört viktigt att vi gör klart för oss att det är frälsning i förfluten tid, frälsning i närvarande tid och frälsning i framtiden. Vi ska se varför detta är så nödvändigt. Synd

enligt Romarbrevet, kapitlen 3–5, handlar om missgärningar som leder till *skuld*. Skulden kommer att plåga oss ända till dess vi blir medvetna om att den är betald. Den helige Andes uppgift är trefaldig. Det är tre ting vi måste bli överbevisade om. Det är om *synd*, men också om *rättfärdighet* och om *dom*. Frälsningen är inget annat än ett domsutslag av den högste domaren. I det ögonblicket vi anropar Jesus Kristus, då vi blir frälsta, går vi in under domen, och möter domaren. Domaren utfärdar frigivningsbeviset. Det sker genom Jesu Kristi blod.

> -Och när han kommer, skall han låta världen få veta sanningen i fråga om synd och rättfärdighet och dom: i fråga om synd, ty de tro icke på mig; i fråga om rättfärdighet, ty jag går till Fadern, och I sen mig icke mer; i fråga om dom, ty denna världens furste är nu dömd. (Joh 16:8–11)

När den helige Ande kommer börjar vi addera ihop, och kommer underfund med att vi har ett berg av synder och missgärningar. Så kommer ovanpå allt detta den jättelika synden: vad har vi gjort med Jesus?

Visst har vi stulit, visst har vi svurit, visst har vi varit onda på många sätt, och det är otäckt i och för sig. Men vad har vi gjort med Jesus? Du människobarn, vad har du gjort med Jesus? Älskar du Jesus? Följer du Jesus? Har du lyssnat till Jesus? Eller har du varit likgiltig för Jesus? Varit oberörd och ointresserad av Jesus? Har du försmått hans kärlek? Det är den stora synden. Vad har du gjort med Jesus? Det är den avgörande frågan.

En del säger: jag vill vara neutral. Jag vill inte ta parti i målet. Min älskade vän, du är redan part, för du är redan under domen. Det är dig saken gäller. Vad har du gjort med Jesus? Inför den här frågan kan vi testa oss själva. Några har hjärta av sten, och det rör dem inte över huvud taget. Frågan om vem Jesus är, är för dem ointressant och meningslös.

Andra har hjärta av kautschuk. Det kan vidga sig till en viss utsträckning och ta emot någonting, men det är okänsligt. De som har hjärtan av kött har nerver. Man lider, gråter och är bedrövad, och har kommit in i det hälsosamma tillståndet som bibeln kallar *"bedrövelse efter Guds sinne."* Man har syndanöd, ångest, ånger, och får uppleva den här ohyggligt hälsosamma smärtan. Man blir bedrövad och gråter. Den bedrövelse som är efter Guds sinne, den kommer något gott åstad, och leder till sinnesändring, omvändelse och frälsning. Den som varit likgiltig, avvaktande, aggressiv och fientlig, börjar helt plötsligt åkalla namnet Jesus, och i det ögonblicket blir han frälst.

I Joh 16 undervisar Jesus om just pedagogen och psykologen; den helige Andes förnämsta uppgift, som är att överbevisa oss om synd, rättfärdighet och dom.

"I fråga om synd, ty de tro icke på mig..." Det stora och intressanta i det här sammanhanget är att ingen längre går förlorad på grund av sina synder. Det vill säga: de här missgärningarna finns det redan full täckning för. Varenda en kan bli fri, och Gud graderar inte synderna, så att han håller den ena synden allvarligare och farligare än den andra. I Guds rike existerar inte sådana begrepp som vi använder oss av, såsom *"stora syndare"* eller *"små syndare"*. Bibeln konstaterar sakligt att alla har syndat och är i avsaknad av härligheten ifrån Gud. Och det räcker. Sedan om synderna har fört oss i misär, så vi har hamnat i sociala svårigheter, eller om synden gett oss materiell framgång, så att vi har skaffat oss sociala positioner genom den, det hör inte dit. Synd är synd, det finns bara ett frälsningsmedel, och det är Jesu Kristi blod. Det finns ingenting av det vi gör, som i och för sig kvalificerar oss för ett evigt straff. För det finns ett blod som gäller för hela mänskligheten. Gud behöver inte ett, fem eller tio år, för att frälsa en syndare. Gud behöver bara en syndares åkallan, och verket sker ögonblickligen,

oberoende av vad syndaren upplever eller känner – ty därigenom bevisar sig Gud vara rättfärdig.

Det som är syndens moder och orsaken till allt det andra som vi möter, det är otro. *"...i fråga om synd, ty de tro icke på mig..."* sa Jesus. Och så säger han vidare *"...i fråga om rättfärdighet, ty jag går till Fadern, och I sen mig icke mer..."* Vad menar Jesus med detta? Jesus var dömd av alla instanser. Han dog, dömd för det grövsta brott man kunde belasta en människa för.

I första Timoteus brev beskrivs vad som skedde med Jesus. Jag tror att det här var den trosbekännelsen de urkristna sjöng vid sina sammankomster.

> -Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet:»Han som blev uppenbarad i köttet, rättfärdigad i anden, sedd av änglar, predikad bland hedningarna, trodd i världen, upptagen i härligheten.» (1 Tim 3:16)

Här har vi den stora hemligheten. Det är inte nog med att vi blir rättfärdiggjorda, får syndernas förlåtelse, utan rättfärdigheten handlar om någonting mera.

> -Ja, så ville han i den tid som nu är lämna beviset för att han är rättfärdig. Härigenom skulle han både själv befinnas vara rättfärdig och göra den rättfärdig, som låter det bero på tro på Jesus. Huru bliver det då med vår berömmelse? Den är utestängd. Genom vilken lag? Månne genom en gärningarnas lag? Nej, genom en trons lag. (Rom 3:26–27)

"Så ville han i den tid som nu är, lämna beviset för att han är rättfärdig"! Här talas om ett bevis och en bevisföring av Gud själv. Han lämnar ett bevis på att han är rättfärdig, men inte nog med det, att han också gör den rättfärdig som tror på Jesus. Det måste lämnas ett vattentätt bevis för att denna frälsning är hållbar inför den högsta domstolen. Gud låter inte udda vara jämt, ser inte mellan fingrarna med människans synder. Gud måste undanröja allt det som är

orsaken till den disharmoni som skapelsen befinner sig i. Gud måste lösa hela människans situation – både den inre och den yttre. Det vill säga: han måste lösa hennes situation i tiden, men också för evigheten. Människan måste i nuet, inom tidens gränser komma fram till visshet att det till fullo är styrkt att vi är frälsta. I sin död betalade Jesus vår skuld. Men när en skuld är betald, måste man få ett kvitto på det. Vem är gäldenär? Och vem är motpart? Vad är beviset för att Gud existerar, för att Gud kan frälsa? Det är viktigt att vi får förvissning om att vår frälsning inte vilar på något osäkert, utan det är någonting visst, fast, hundra–procentigt.

Frälsningen kan inte påverkas av vad vi känner eller upplever. Frälsningen är objektivt sett någonting som Gud har gjort. Frälsningen kan inte ens vila på vår tro. Det vore alldeles för bräckligt. Det finns en sanning, som är opåverkbar av om vi är på höjderna eller i dalen. En sanning, som lika verkligt gäller varje människa, oberoende av hur hon känner sig. Om detta är ett objektivt faktum, så måste jag också subjektivt kunna tillägna mig det på ett sådant tillfredställande sätt att jag har ett vapen emot alla de krafter inom mig och omkring mig som vill ifrågasätta min frälsning. Jag måste få någonting som ger mig bevis för att det är så. I sin död betalade Jesus skulden och i sin uppståndelse gav han oss kvittot! Ty i uppståndelsen möter vi Guds erkännande. Det heter *”rättfärdigad i Anden”* – följaktligen måste en domstolsprövning ha ägt rum i evigheten.

Då Jesus lämnade tiden, gick han in i evigheten och gick ner i dödsriket. Det måste ha varit en febril verksamhet på högsta nivå, när striden utkämpades i höjden. Striden handlade om Sonen, men icke om gudasonen sådan som han var till från före tidernas begynnelse, utan det handlade om *Människosonen*. Frågan var om människan skulle släppas in i himmelen. Ty om Jesus släpptes in i himmelen, då var vägen öppen för människan.

Den som sitter på Faderns högra sida är icke en ängel, heller icke en djävul; det är Människosonen. Om Sonen kom hem, fanns det möjlighet för människan till frälsning. Det var detta Satan till varje pris ville förhindra, och därför uppträdde han med alla de anklagelser som över huvud taget kunde läggas Jesus till last. Vi förstår av Hebréerbrevet, att då Jesus hade vunnit seger över döden, inom dödens egen maktsfär – dödsriket – så gick han ut därifrån. Då han var i dödsriket, var frågan den om han skulle bli kvar där. Men dödsriket blev förvandlat till ett moderssköte. Det börjar våndas av liv i själva dödsriket. Det var omöjligt att dödsriket skulle kunna behålla Jesus.

Därför föddes han ut därifrån, och därför säger också skriften att han är den förstfödde ifrån de döda. Då han gick ut ur dödsriket, hade uppenbarligen en stor domstolsprövning ägt rum i höjden. Åklagaren gjorde sina anklagelser gällande mot Sonen. Jag tror att han kom med alla anklagelsepunkterna som var uttalade genom människor, och som var uttalade genom åklagarmaktens alla bisittare – hela den onda andevärlden.

Det räckte icke med att Jesus blev bevisad vara fri ifrån moraliska defekter och synder eller orenhet. Det var också frågan om vad som ägde rum i dödsriket; om han skulle bli dödsrikets befriare, så att de som fanns där skulle kunna föras ut därifrån, befriade ifrån dödens makt och herravälde. För att det skulle kunna äga rum, måste Jesus bli rättfärdigad. Det vill säga: alla åklagarens anklagelser måste tillbakavisas, beträffande Jesu jordiska liv och hans försoningsgärning. Gud måste godkänna honom som offerlammet. Och då måste hans blod bevisas vara rent. Fritt ifrån all besmittelse och förorening. Åh, halleluja! Då Jesus gick ut ur dödsriket, gick han hem till himmelen med sitt eget blod. Det heter i Skriften: *”Så renas jämväl de himmelska tingen med blodet.”* Han gick in i himmelen.

Vi ska läsa några versar i Kolosserbrevet. Det handlar om verkningarna av Jesu Kristi försoning. Vi ser människans situation, hur underlägsen hon var de ohyggliga krafter som stod över henne, bekämpade och höll henne i fångenskap.

> -I honom haven I ock blivit omskurna genom en omskärelse, som icke skedde med händer, en som bestod däri att I bleven avklädda eder köttsliga kropp; jag menar omskärelsen i Kristus. (Kol 2:11)

Vartenda ord här är nycklar som öppnar nya områden och nya perspektiv.

I *honom*! I Romarbrevet 7 får vi se att också där öppnas en ny sida av försoningen för oss. Den inte bara täcker området som avser synden som missgärning och skuld, utan leder oss in i försoningens rikedom och i detta konungsliga välde i liv, där vi också befrias ifrån syndens makt. Alltsammans har vi i Jesus.

> -I haven ju med honom blivit begravna i dopet; I haven ock i dopet blivit uppväckta med honom, genom tron på Guds kraft, hans som uppväckte honom från de döda. (Kol 2:12)

Här talas om någonting som har ägt rum. Har Jesus uppstått från de döda? Sitter Jesus på härlighetens högra sida i höjden? Javisst, men hur ska jag veta detta? Jag kan skaffa mig intellektuell kunskap om de här tingen genom att läsa bibeln och jag kan stapla logiska bevis ovanpå varandra, och på det viset försöka att få tro. Nej, säger skriften, det är inte på det sättet man får tro. Jesus uppväcktes från de döda, men det stannar icke med det. Den som tror på Jesus Kristus bliver på samma sätt uppväckt från de döda!

Genom våra synder och överträdelser var vi hemfallna åt vredesdomen. Vi brukar säga att världen går under eller världen lider, eller världen blöder. Sanningen är att världen är död i synder och överträdelser. Vi befann oss i samma situation. Det fanns ingen annan frälsning för oss än att

bli uppväckta från denna död, och det blev vi genom en pånyttfödelse.

Nu säger skriften att Gud måste bevisa att Jesus är rättfärdig. Det måste han bevisa inför åklagaren och inför hans bisittare; inför hela åklagarämbetet. Men Gud måste också ge mitt samvete, min inre domstol ett bevis. Skriften säger att beviset är att jag själv har gjort uppståndelsens erfarenhet. Gud har gett oss beviset genom att han har fött oss på nytt. Vi är uppståndna från döden, uppväckta med Honom.

Det är fantastiskt att vi kan vara med och väcka upp döda! Här handlar det inte om fysisk eller biologisk död – det handlar om något långt allvarligare – det handlar om andlig död.

Vi ska läsa i Efesierbrevet, som ger en oerhört dyster beskrivning av människans situation. Men så helt plötsligt förvandlas all den dystra, mörka och tragiska problematiken till det underbaraste ljus.

> -Så har han ock gjort eder levande, eder som voren döda genom de överträdelser och synder i vilka I förut vandraden, efter denna världs och tidsålders sätt, i det I följden fursten över luftens härsmakt, över den andemakt som nu är verksam i de ohörsamma. (Ef. 2:1–2)

Här finns inte något stort utrymme för personliga ställningstaganden. Varje människa befinner sig i ett järngrepp. I ett yttre järngrepp, men också i ett inre tvång. Detta är inte kärlekens tvång, utan fruktans tvång. Varenda människa är jagad och stressad av makter som hon inte kan tygla eller tämja. Hon bär dem i sitt eget väsen, i sitt eget sinne. Dessa makter och krafter förstärkes av den miljö hon befinner sig i. Det som ligger i vårt väsen kan vi inte fly för att befrias ifrån. Miljön kan hjälpa och förstärka de latenta makter som finns i vårt väsen. De kan få större eller mindre grepp över oss, men de finns där. Skriften säger:

> -Bland dessa voro förut också vi allasammans, där vi vandrade i vårt kötts begärelser och gjorde vad köttet och sinnet ville; och vi voro genom vår natur hemfallna åt vredesdomen, vi likasom de andra. Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har, för den stora kärleks skull, varmed han har älskat oss, gjort oss levande med Kristus, oss som voro döda genom våra synder. Av nåd ären I frälsta! Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus, för att i de kommande tidsåldrarna bevisa sin nåds översvinnliga rikedom, genom godhet mot oss i Kristus Jesus. (Ef. 2:3–7)

Halleluja. Det heter här: *"han* har *uppväckt oss"*. När vi talar om att vi ska förvandlas, ska vi inte därav dra slutsatsen att uppståndelsen till arten är annorlunda än det vi redan varit med om. Vi har blivit döpta till hans död, men vi har också blivit döpta till hans uppståndelse. Skriften säger också att vi med honom är införsatta i den himmelska världen. Vi är placerade på Faderns högra sida i Jesus Kristus.

Vad är det som sker i det Skriften kallar *"den första uppståndelsen?"* Det är ingen artskillnad på livet vi då ska leva i Kristus och det vi nu är insatta i. Det är naturligtvis många gradskillnader, men ingen artskillnad. När vi kommer hem tror jag att vi blir mycket mindre chockade än vad vi föreställer oss. Det blir ingen kulturchock. Jag tror fastmer att i det ögonblick förvandlingen äger rum, och vi kommer hem, känner vi igen den himmelska atmosfären – för vi hade en liten aning av den redan här nere. Men inte bara atmosfären, utan också tingen känner vi igen. Även om vi inte varit i beröring med dem någon gång, har vi upplevt dem i vår ande. Vi kommer förmodligen att säga så här: jag förstår det inte – det verkar som om jag varit här i evighet. Det känns som om jag aldrig varit någon annanstans!

Jag tror inte att vi i himlen sätter oss ner och resonerar om besvikelser som vi varit med om på jorden. Vi kommer inte att minnas vår kära församlingslokal särskilt mycket. Vad vi kommer att tala om, är de ting som hör himmelen till. Och det ska visa sig, att när vi kommer dit hem, kommer vi att förvånas över att de samtalsämnen som överlevde tiden och förgängligheten, var de som gällde Guds verk. Samtalen kommer att röra sig om vad vi äger i Jesus Kristus. Det kommer att ta tid – det är inte lätt att tala om tid i sådana här sammanhang, för när den första eonen är avslutad, då ska vi säga: men, gode Gud, det är ju detta vi förnummit, anat och känt! Vi hade det som ett oförlöst foster, ett embryo i vårt eget väsen. Så kom förlossningsögonblicket, då vi förlöstes. Då gick vi in i en fullkomlig härlighet, som var en fortsättning av det vi redan tagit emot här.

Det måste bevisas att Jesus är rättfärdig. Alla de som ville ifrågasätta hans rättfärdighet måste tillbakavisas. De blev tillbakavisade när Jesus gick in i himlen med sitt eget blod. Då kastades Satan ut från tronhimlen. När Jesus gick in, då kastades Satan ut. Han har inte längre någon rättslig kompetens att anklaga bröderna inför Fadern. Han kan komma till ditt och mitt samvete och inbilla oss en massa dumheter, men han har ingen annan domstol där han kan göra sig gällande än i människorna. I höjden har hans röst tystnat. Men också samvetet, som han vill anklaga genom sina fruktansvärda resurser och instrument, har fått ett medel som täcker alla de krav som samvetet kan resa. Det är blodet. Kan en syndare, överbevisad om synd få frid med sitt eget samvete, då har Gud bevisat sig vara rättfärdig. Då har vi beviset också för att vi är rättfärdiga. Prisat vare Herrens underbara namn! Har vi genom Jesu blod blivit frälsta från våra missgärningar, ifrån skuldens fruktansvärda verklighet, då vet vi också att vi ska frälsas

undan vredesdomen. Vi är, som Skriften säger, ostraffliga, oåtkomliga för all bestraffning. Detta är bibelns största, härligaste och underbaraste sanning! Inte nog med att Jesus har befriat oss från allt detta onda genom sitt blod, han har också införsatt oss med honom i en himmelsk, skön värld, som redan här är en verklighet.

I Efesierbrevets tredje kapitel ser vi vilken plats Gud givit församlingen. Församlingen skulle, befriad från skuld och komplex, oåtkomlig för all bestraffning, ostrafflig i Kristus Jesus, befriad ifrån vredesdomens ohyggliga verklighet, inta sin maktposition och utöva den. Genom den ställning församlingen är insatt i, kan hon också hävda denna ställning inför alla dem som vill göra församlingen denna ställning stridig:

> -Ty Gud ville att hans mångfaldiga visdom nu, i och genom församlingen, skulle bliva kunnig för furstarna och väldigheterna i den himmelska världen. (Ef. 3:10)

Här är nivåerna där Gud opererar. Först i vårt samvete. Sedan furstarna och väldigheterna. Och så tronhimlarna, dit vi kallas att med frimodighet gå in för att begära hjälp i rätt tid. Halleluja! Frid i vårt samvete genom Jesu Kristi blod. Seger i andevärlden och tillträde i den himmelska världen, med rätt att träda fram inför nådens tron och begära hjälp i rätt tid.

> -Sådant hade hans beslut varit från tidsåldrarnas begynnelse, det som han utförde i Kristus Jesus vår Herre, och i honom kunna vi med tillförsikt frimodigt träda fram genom tron på honom.

När Paulus talar om detta, gör han en kommentar, där han hänvisar till sin egen situation. Hans situation verkar vara en ren demonstration mot det han nyss har sagt. Han säger:

> -Därför beder jag eder att icke fälla modet vid mina lidanden för eder. De lända ju eder till ära.

Kristus har lidit och uppstått. Kristi namn har blivit kungjort i himlen. Jesus tog fångar, han har farit upp och blivit sedd av änglar i den himmelska världen. Han har trätt fram inför Faderns tron i höjden.

Allt är, objektivt sett, färdigt, tillrättalagt och klart. Problemet är att tillgodogöra sig och bli bevarad, så att man inte faller ur nåden. Göra klart för människor att allt har blivit gjort från Guds sida för att vi ska få uppleva fullkomlig och härlig frälsning. Det är Gud som genom oss förmanar en hel mänsklighet, en hel värld: *"Låten eder försonas med Gud!"*

Det är inte budskapet som bereder smärta, utan det gensvar budskapet får. Vi borde fly till källan, fly till Gud och ta emot hans renande kraft, hans försoning, hans frid. Istället drar vi oss ofta undan.

I Kolosserbrevet gör Paulus klart för församlingen i Kolosse att det finns ett fridlyst område där seger är proklamerad och bevisad.

Det finns ett område där striden är förvandlad i frid, och det är vid Golgata. Vid Golgata har döden gjort sitt inträde, och gjort slut på alla strider. Därför sägs det också i Kol 2: 12: *"I haven ju med honom blivit begravna i dopet."*

När döden gjort sitt inträde äger begravning rum, hur kär den döde än har varit i livet. Uppbrottet är ett faktum, den döde förs till graven. Där kan man uttala många högtidliga ord om den dödes förflutna, den dödes livsgärning. Men faktum är att den döde talar inte, han vare sig protesterar eller bejakar, vare sig tar emot eller stöter ifrån sig.

-Så mån ock I hålla före att I ären döda från synden
och leven för Gud, i Kristus Jesus. (Rom. 6:11)

Det är ett faktum. Det har också bekräftats, och fått sin tydliga manifestation i det faktum att begravning ägt rum. Det liv som fanns före begravningen har gått med den döde

i graven. Det som äger rum efter begravningen är, som Skriften säger, *"I ären uppståndna med honom"*. Det nya livet, den nya människan.

> -I haven ju med honom blivit begravna i dopet; I haven ock i dopet blivit uppväckta med honom, genom tron på Guds kraft, hans som uppväckte honom från de döda. Ja, också eder som voren döda genom edra synder och genom edert kötts oomskurenhet, också eder har han gjort levande med honom; ty han har förlåtit oss alla våra synder. Han har nämligen utplånat den handskrift som genom sina stadgar anklagade oss och låg oss i vägen; den har han skaffat undan genom att nagla den fast vid korset. Han har avväpnat andevärldens furstar och väldigheter och låtit dem bliva till skam inför alla, i det att han i honom har triumferat över dem. (Kol. 2:12–15)

Halleluja – han har avväpnat andevärldens furstar och väldigheter och låtit dem bliva till skam inför alla i det att han i honom har triumferat över dem!

Jag återknyter till Romarbrevet, där det var fråga om gudsbevis. En del frågar: kan du bevisa att Gud finns? Ja, det kan jag. Men inte så att du tror det. Kan du bevisa att Jesus lever? Ja, det kan jag. Men inte så att du tror det. Ändå har Gud lämnat beviset på att han är rättfärdig. Han har gett mig ett fullgott bevis, så jag vet att när hela åklagarmakten med alla sina bisittare träder upp och vill anklaga mitt samvete och få mig fälld, har jag ett bevis. Jag tar inte upp en massa moraliska, filosofiska, religiösa, etiska diskussioner med honom eller makterna. Vet du varför? Jesus har redan besegrat dem. Jag kan åberopa den seger Jesus redan vunnit. Och jag har beviset i mitt bröst, eftersom jag är född på nytt till ett levande hopp. I mitt hjärta ropar det abba, abba Fader! Jag har fått barnaskap och barnaskapets

ande. Jag behöver inte gå till kyrkan eller prästen och fråga om jag är frälst. En är medlare mellan Gud och människa. Det är Herren Jesus Kristus och han bor i mitt hjärta. Jag vet att Jesus lever! Jag har inte läst i historien, jag har inga naturhistoriska bevis för det, men han lever i mitt hjärta. Jag har honom därinne, och jag hör honom. Han talar bevisande, övertygande om att jag är Guds barn. Och så säger han att jag har fått himlen till hem.

Min älskade vän, vad du behöver är inte moraliska, etiska, intellektuella bevis. Du behöver ett möte med den uppståndne Frälsaren. Du behöver få hans ande in i ditt väsen. Har du den upplevelsen av honom, så blir du frälst. Och den upplevelsen blir din i det ögonblick du åkallar hans namn. Vänta inte, gör det nu!

Vi tackar dig, käre herre Jesus Kristus att försoningen är ett faktum, att förlåtelsen är en verklighet, att rättfärdiggörelsen inte är något osäkert, vacklande. Tack att du aldrig lett oss in i vankelmod och tvivel. Tack att du gett oss bevis. Därigenom att du själv uppstått från de döda så vet vi, Herre, att du är på Faderns högra sida i höjden. Att du har uppstått från de döda bär oss vårt samvete vittnesbörd om, ty sedan vi åkallat ditt namn har vårt samvete fått frid genom ditt blod, käre herre Jesus Kristus. Vi tackar dig för att vi fått uppleva en rening som täcker hela vårt behov och räcker till för vår frälsning i alla avseenden. Öppna våra sinnen, våra ögon, vårt hjärta, så vi blir mottagliga för vad du har att meddela oss. Käre Herre, du har kallat oss ut ur döden, ut ur träldomen, fruktan och förnedringen. Du har givit oss ett nytt mål.Amen.

En suverän frälsningslära

Vi har tidigare försökt skaffa oss en överblick över den suveräna frälsningsläran i Romarbrevet. Den är verkligen utomordentlig i alla avseenden. Den första delen i detta studium omfattar kapitlen 1–8. Denna del sönderfaller igen i tre olika delar. Första delen handlar om en universell brottslighet, som omfattar undantagslöst alla. Klart och tydligt bevisas att vi religiöst och moraliskt har kvalificerat oss för straff. När bibeln i detta sammanhang talar om straff, gäller det inte bara en dom verkställd inom en begränsad, given tid, utan det talar om *fördömelse,* som egentligen är ett evigt tillstånd.

Den brottslighet det handlar om, berör vårt förhållande till Gud Fadern. Vi har syndat mot Gud. Synd är ett otäckt uttryck, men vår verklighet är långt otäckare. De som i första delen bevisades vara brottslingar, blir föremål för Guds barmhärtighet bevisad i Jesus Kristus. Då möter vi ett nytt begrepp: *rättfärdiggörelse*. Rättfärdiggörelse är ett juridiskt begrepp. Uttrycket ”rätt” har med rättsligt förhållande att göra. Att vara dömd på rättslig grund.

I detta sammanhang talas inte om Gud Fadern, utan här möter vi Gud Sonen. Brottsligheten handlar om vårt förhållande till Gud Fadern. Denna otäcka brottslighet, som är så djupt rotad i vårt väsen, har vi i arv från våra första föräldrar. Den kan aldrig bortopereras eller medicineras bort. Den leder ofelbart till döden. Nu har vi en felaktig föreställningsvärld och på grund av vår massiva okunnighet

begränsar vi döden till en biologisk process, eller hellre, till slutet av en biologisk process. Men döden är något annat än materiens upplösning och sammanbrott. Död betyder i första hand skilsmässa. I detta avseende är det fråga om skilsmässa mellan Gud och människa. När människan dör, innebär det inte bara att hennes kropp upphör att existera. Personligheten, människan själv, eller, som skriften säger, den invärtes osynliga människan, lämnar den synliga världen. Det är döden.

De tre första kapitlen i Romarbrevet behandlar vår brottslighet i förhållande till Gud Fadern. Det fjärde och framför allt femte kapitlet behandlar rättfärdiggörelsen; rättfärdiggörelsens grund och vad rättfärdiggörelsen egentligen är.

En följdverkan av rättfärdiggörelsen är också *helgelse*. En del av helgelsens verk är att man blir avskild. Skild ifrån, men också förenad med. Det finns både en negativ och positiv sida. Vi måste skiljas ifrån världen och synden. Att vara avskild – är det detsamma som att gå i kyrkan? Ha sitt namn skrivet i en matrikel och vara med i kyrkokören? Vara predikant, pastor, äldstebroder eller diakon? Är det detsamma som att ge några kronor till välgörande ändamål eller offra till kyrkan? Är det detsamma som att döpa sig och delta i olika riter? Att vara avskild – vad innebär det?

Helgelse möjliggöres genom den tredje personen i gudomen och hans verk i oss. Jag blir inte bättre genom att göra vissa saker annorlunda. Jag kan exempelvis förfinas i mina vanor och besluta mig för att verkligen bli en god människa och göra något rejält av mitt liv. Det förändrar inte min situation ett dugg. Utan Gud är människan en narr. Trots att hon inbillar sig vara upplyst, lever hon i ett djupt, kompakt mörker. Hon kan vara intellektuellt väl utvecklad, intelligent och förfinad i sina umgängesformer och vanor. Men hon är ingenting annat än en regelrätt helveteskandidat.

Frälsningen handlar inte om vad vi kan göra. Den som

genom att bli dömd har förpassats till ett fängelse, är ingenting annat än en fånge så länge han är underkastad detta straff. Vad han gör av det har ingen betydelse; han är en fånge tills han kommer därifrån.

Nu säger skriften att hela jorden inte är något annat än ett globalt fängelse. Varenda människa sitter rättsligen i ett häkte och väntar på att det utmätta straffet ska gå i verkställighet. Vare sig jag är i Sverige eller Chile, Rumänien eller Ryssland, Amerika eller Tyskland, rör jag mig inom samma murar och terroriseras av den ohyggliga furste och makt som är verksam i världen. Jag blir inte ett dugg bättre av att komma till någon annan plats på jorden, och min situation förbättras inte ett dugg, vare sig moraliskt eller andligt. Det är uteslutande genom ett möte med Jesus Kristus som förändringen inställer sig. Jag kan vara på ett sätt i mitt yttre beteende på en plats och kanske något annorlunda på en annan plats. Men det är samma inneboende makt och kraft som hela tiden manifesterar sig i mitt liv. Det finns ingen mänsklig makt som rår på egoismen och självviskheten. Min situation måste radikalt förändras. Icke bara mina yttre vanor, mitt beteende. Jag måste bli en ny människa med ett nytt sinne, ett nytt liv. Det handlar inte om ting som jag kan göra. Den situation i vilken jag lever, har fört mig till fördömelse.

Utan Jesus Kristus är varenda en av oss under fördömelse, hur vi än försöker skapa en dräglig tillvaro i denna världen.

Hur ofta har vi inte beslutat oss för att göra saker och ting annorlunda – framför allt bli annorlunda. Varför är det så svårt? Inte blir vi bättre av att någon ständigt gisslar och påminner om allt vi inte gör. Vi stagar upp vår personlighet och försöker göra vissa saker litet bättre, men vår natur förändras inte. Där ligger problemet. Jag kan inte ta mig själv i håret och lyfta mig en centimeter. Det måste till en kraft

som lyfter mig upp, och den kraften måste vara starkare än alla mina brister, all min svaghet. Den måste vara större än all min synd. Den måste besegra min natur, men den måste samtidigt ge mig en ny natur.

Saknar man rättfärdiggörelsens grunderfarenhet, kommer hela det religiösa livet att bara bli en kulturfernissa, en polityr och narrkåpa, ett religiöst skådspel och en teater med ett gyckel. Det kommer att bli ett raffinerat spektakel.

Vi måste ha rättfärdiggörelsens grunderfarenhet. Det handlar om att vara född på nytt. Jag kan be en person som inte är släkt med mig att bli min son. Han kan finna det motigt, jobbigt och svårt, t.o.m. helt onaturligt. Det stämmer inte med hans förutsättningar. Jag kräver att han ska se ut som jag. Jag kräver också att mitt blod ska flyta i hans ådror. Det är en omöjlighet. Jag kan inte kräva det av honom. Han kan vara imitatör och bli lik mig, men det är bara ett spel. Han kan låna mina ord och gester, han kan låna vissa drag; ta efter genom inlärning. Han kan skaffa sig en mask, så han får ett likadant ansikte som jag. Han kan få en peruk exakt lik min kalufs. Men han blir aldrig min son. För han är av annan släkt.

Men så har jag min egen son. Jag känner igen min son på ögon, näsa, mun och hår. Om några drag inte är från mig, är de från modern. De är förenade till ett i denna människa. Han har vår natur. Skulle det vara så att jag ändå tvekar och identiteten inte kan fastställas, så tar avgör man genom blodprov faderskapets äkthet.

Nu säger Skriften att vi är antingen Satans barn eller Guds barn. Barn – det har med organiskt liv att göra. Man känner igen Satan eller Gud i oss. Vi kan ingenting göra för att frälsa oss själva. Det handlar om liv och livskvalitéten bestäms av ursprung och art. Grenen kanaliserar stammens liv. Bibeln talar om att vara i Kristus Jesus som grenen i stammen. Bibeln talar om att övergå från ett rike till ett annat.

Flyktingarna har all möda i världen att hålla sitt fäste i Sverige. Det finns inga möjligheter för dem utan oerhörda strider att övertyga myndigheterna om att de bör stanna här och vill stanna här. Det finns lagar som ligger flyktingen emot. Den kamp flyktingen har i Sverige har inte vi som är födda i Sverige. De är födda i ett annat rike. Vi har medborgarskap.

Nu talar Bibeln om två andra riken. Guds rike, och det rike där denna tidsålders gud Satan, är mäktig regent. Vi kan inte klara naturalisationen genom att vädja till någon institution. Vi kan inte gå till kyrkan och säga till en präst eller predikant: se till nu att jag kommer in i Guds rike! Jag kan inte vädja till någon makthavare eller myndighet och säga: Gör mig till Guds rikes medborgare. Vad är det som ska till? *Födelse*! Vad gjorde mina barn för att bli födda? Strängt taget ingenting. De kom till som resultat av ett kärleksmöte mellan föräldrarna. Detta kärleksmöte som ledde till konception, befruktning, havandeskap och förlossning; det hade de ingen som helst möjlighet att påverka.

Skriften säger: ni måste födas på nytt. Hur ska det kunna gå till, sa rådsherren och teologen. Skulle jag åter kunna gå in i min moders liv och födas? Åh, sa Jesus, det som är fött av kött är kött, och det som är fött av ande är ande. Där har vi skillnaden igen. Det är fråga om ursprunget som bestämmer arten.

Skriften säger att vi är födda på nytt. Det vill säga, en kristen är född en andra gång. Inte genom någon mans vilja, utan genom Guds vilja. Vi är inte födda genom en förgänglig säd, utan genom en oförgänglig säd. Genom Guds levande ord som förbliver.

Rättfärdiggörelsens grunderfarenhet är pånyttfödelse, men hur vet man att en människa är född på nytt? Halleluja, vi har vissa kännetecken och livsyttringar som inställer sig

utan att de är beställda, utan att de är inlärda och inövade. Det finns livsyttringar som uppenbaras.

Det berättas om en man i bibeln. En synnerligen duktig karl, som också var en framstående teolog. Men han saknade frälsningserfarenhet. Han hade läst mycket och var bildad. Efter den tidens betraktelsesätt var han också en oförvitlig man. Han var prototypen på en god samhällsmedborgare. En samhällets stöttepelare. Ett ideal för unga människor.

Men Skriften säger om denna oförvitliga personlighet att han saknade frälsning. Han var förlorad. Helt plötsligt gjorde han en chockerande erfarenhet då han var ute på en tjänsteresa i ett synnerligen viktigt uppdrag. Där mötte han sin överman. Han mötte inte översteprästen, landshövdingen eller kejsaren eller någon annan prominent person. Han mötte en man som knäckte honom. Han hörde en röst, där han låg vanmäktig i vägdammet, blind av skenet som omgav honom. Han hörde rösten: –Saul, Saul, varför förföljer du mig? –Herre, Herre – vem är du som jag förföljer? –Jag är Jesus. Det står om Saulus att han leddes in i staden. Men en ängel, en uppenbarelse från höjden kom till en liten Jesu lärjunge och sa att han skulle gå till Saulus av Tarsus. Lärjungen blev chockerad. Gå till honom, han som var känd för sina avancerade planer att utrota hela den kristna läran och alla Jesu lärjungar. Men ängeln sa till lärjungen: –Gå åstad! Se, han beder! Halleluja!

Den första livsyttringen hos den som är född på nytt, är att han börjar bedja på ett nytt sätt. Saulus hade bedit precis hela livet, men nu började han bedja på ett nytt sätt. Första livsyttringen; han börjar andas – han beder!

Den som har blivit född på nytt börjar bedja i Jesu namn. Man behöver inte lära någon att göra det. Det är en ny natur som börjar uttrycka sig på detta underbara sätt.

Det är så man känner igen att här har det skett något. De som blivit pånyttfödda beder. Det är inte många och

märkliga ord, men det är själva ljudet som är så gripande. Själva livsyttringen. Det är inte väl formulerade och inlärda böner. Det är bara ett rop, en tacksägelse, en lovsång. Bara det att man säger Jesus, så hör man på tonen att här har det skett något. Det känns att något skett. Man börjar också äta helt nya rätter. Man får ett märkligt intresse för bibeln och upptäcker att här har vi den oförfalskade modersmjölken. Man får en otrolig vetgirighet, man kan egentligen äta på alla dygnets timmar. En mor vet att det är bara att låta barnet äta tills det somnar. Det är också en livsyttring. Man behöver vila. Den sömnen vittnar inte om slöhet, likgiltighet eller slapphet. Den vittnar om harmoni, tillfredsställelse och livsförnyelse.

Nu har jag talat om den nya födelsen och dess grunderfarenhet; rättfärdiggörelsen. När livet har börjat kommer livsuttrycken. Det är grunderfarenheten.

Jag skulle ha varit förtvivlad om vi fått fortsätta och bära vår lille pojke år efter år. Om han än idag suttit i sandlådan och jollrat! Det som var en glädje för mamma och pappa när han var liten, skulle idag ha varit en bedrövelse. Tänk om han idag hade velat ha modersmjölk eller napp i munnen! Visst hade han liv, men vad hjälper det om detta liv inte manifesterar sig i olika funktioner! Vi vill inte ha bara uttrycksmedel, men också livets funktioner. Vi räknar med att benen ska bära, armarna komma i tjänst och hjärnan utvecklas.

Den nya skapelsen har sitt mål, sina ideal, sina uttrycksmedel och sina funktioner. Det heter att vi ska växa upp till Kristus, och det talas om åldersmått och mognad. Vi kan växa och utvecklas hela livet. Växa till i visdom, växa till i kärlek, växa till i kraft. Jesus Kristus är målet för tillväxten. Längtar du efter att bli mera lik Jesus, lära känna honom och bli mera ett med honom; delaktiggjord med honom i hans död och uppståndelse?

Om min dotter hade varit sjutton, arton och nitton år och inte kunnat gå, inte kunnat använda sina händer, inte kunnat ta till sig näring – vad hade då hjälpt om vi köpt världens vackraste kläder att ta på henne. Vi kunde ha köpt de vackraste kläder i Paris och det dyrbaraste i världen och satt på henne. Det hade inte förändrat hennes situation ett enda dugg. Det är inte frågan om vilket religiöst prål du går omkring i. Det är fråga om hur livet gestaltar sig.

En del tror att helgelse är något man hänger på sig av religiösa vanor. Helgelse börjar med grunderfarenheten *pånyttfödelse*. Sedan måste livet som kommit näras. Så ska det fostras, skickliggöras, utrustas. Därefter kommer frukten.

Det är skillnad på frukt och påhängt prål. När julen kommer, då drar vi iväg ut i skogen och hämtar en gran. Vi hugger av roten, tar med den hem och sätter den på en fotställning. Vi öser vatten i fotställningen för att granen inte ska börja barra förrän julen är över. Vi hänger på den änglahår. Flaggor. Skimrande dekorationer. Inte nog med det. Vi sätter på den ljus så att det ska lysa. Det är ett dekorerat träd. Men alla dekorationerna är bara påhängda. Det är en väsentlig skillnad på det trädet och fruktträden vi går till när skördetiden är inne. Vi skördar frukt från äppelträden. Ingen har varit därute och hängt frukt på äppelträden eller päronträden. Frukt är utflöde av ett inneboende överflödsliv.

Som ett resultat av frälsningens överflödsliv kommer *helgelsen*. Här gäller det icke Gud Fadern eller Gud Sonen. Här är det Gud Anden.

Nu är vi framme vid Romarbrevet 5.

Vilken härlig frälsning! Hur ska detta ske? Vi talar om brottslighet inför Gud i två avseenden. Det är fråga om gärning och natur. Det jag har gjort som jag vet och också Gud vet. Men det är också fråga om vad jag *är*. Fastän jag inte stulit något eller sagt fula ord, så är jag i alla fall ingen

annan än den jag är – det är fråga om *natur*. Vi är genom vår natur hemfallna åt vredesdomen. Gud måste lösa vår situation. För den onda *gärningen* gäller *blodet,* då blodet renar oss från all synd och för den onda *naturen* gäller *korset,* då vi är korsfästa med Kristus. Denna korsfästelse med Kristus äger rum radikalt. Korsfästelse genom dopet i vattnet. I dopet förenas vi med honom i hans död. Dopet är en nödvändighet.

När ett barn föds, är allt ordnat genom naturen. Det som hjälper fostret ut är vattnet. Det finns med hela tiden. Då vi har blivit födda på nytt, kommer nästa absoluta nödvändighet: dopet. Vi måste döpas i vatten. Renas. Stå upp, och låt avtvå dig! Vi måste avtvås och renas från besmittelse, pris ske Gud!

Detta sker som ett verk av Gud genom Ordet och Anden. Men för Ordet måste det finnas ett modersskötе. Ordet är det oförgängliga utsädet. Modersskötet är vårt hjärta.

Genom tron blir vi rättfärdiggjorda. Tron är ingen prestation, den är en gåva. Ordet går in i örat och inte upp i hjärnan, utan djupast ner i vår personlighet. Det går inte upp i hjärnan för att kritiseras och analyseras. När en människa har överlämnat sig åt en älskande partner, då följer med naturlig nödvändighet som resultat en befruktning. När du överlämnar dig åt Gud, då du ställer ditt öra till Guds förfogande och börjar lyssna på Ordet, då kommer Ordet att gå in i örat och sjunka ner i hjärtat. Där blir din ande befruktad, halleluja! Så pågår grosessen. Man går havande med Guds ord i sitt hjärta. Många gånger visar det sig förändringar hos den människa som är påverkad av Ordet. En kvinna som blivit havande är annorlunda. Hon förändras psykiskt och fysiskt. Så småningom ser man att det skett något. Den som går havande med ordet blir också annorlunda, och blir ibland irriterad, svårmodig och besvärlig. Till och med elak.

Jag minns en människa som vi bad till Gud för att han

skulle bli frälst. Hans hustru kom och berättade: –Jag förstår inte hur det är med era böner. Han har aldrig varit så elak som han är nu! Då sa jag: –Tack och lov, han är på väg att bli frälst! –Vad säger du, sa hon, ska man bli så fruktansvärt elak för att bli frälst? Då sa jag: –Han är havande med Guds Ord! Och, riktigt nog, det var han! Det gick inte lång tid innan det blev en förlossningsakt i ett härligt väckelsemöte, då hela församlingssalen blev en förlossningssal då ett nytt liv föddes. Då låg han vid första bänken och skrek och ropade: –Gud, förlåt mig min synd! Det fanns ingen ände på hans rop, men Herren svarade och döpte honom momentant i den Helige Ande.

Genom hjärtats tro bliver man rättfärdig, och genom munnens bekännelse blir man frälst. Det finns människor som har upplevt förlåtelsen, men aldrig frigörelsen. Det beror på att de aldrig kommit fram till bekännelsen, eller att de bekänner på ett felaktigt sätt. Vad Gud vill ha tag i när han söker en människa, är inte hennes etiska eller estetiska jag. Han frågar efter örat. Han vill att hon ska lyssna. Bara han får oss att lyssna, har han vunnit halva segern.

Förr gick vi omkring och bekände vårt armod, vårt elände och vår klagan. Men nu, när vi kommit till tro på Jesus Kristus, bekänner vi att Jesus är Herre.

Tag emot ordet, låt det sjunka ner i ditt hjärta! Inte kritiskt, analyserande och dömande, utan låt det sjunka ner och verka i ditt hjärta. Ingen som sått, springer ut på åkern och gräver upp jorden för att kolla om något händer därnere. Man plockar inte upp fröet och analyserar och dissekerar för att sedan åter lägga ner det i jorden. Har man sått, så får utsädet ligga i jorden. När Gud sått Ordet i våra hjärtan, kommer han inte och plockar upp för att mikroskopiskt granska utvecklingen i olika etapper. Det får växa. Och rätt vad det är, ser man att det börjar knoppas på fälten. Det kommer nytt liv.

Låt ordet ligga i ditt hjärta och verka. Det växer snart upp och bär frukt till evigt liv. Frukt. Helgelse. Vilken frälsning! Låt oss säga ja till Jesus: –Kom in i mitt väsen! Jag vill bli ett med dig. Halleluja, ära vare Gud!

Kapitel 11

Rättfärdiggörelsen kan inte bli meningsfull innan vi ser dess motsats. Det går inte tala om rättfärdiggörelse utan att teckna den otroligt mörka bakgrund och den fruktansvärda belägenhet i vilken människan egentligen befinner sig. Ganska konsekvent betonar vi den positiva sidan, och glömmer den negativa verklighet som måste vara med. Hur är det egentligen med helvetet? Har vi inte på ett alldeles för smärtfritt sätt rationaliserat bort det från vår förkunnelse? Det är ingen uppbygglig förkunnelse, men månne det inte är nödvändigt att också beröra det som handlar om straff? Vi tänker på vad vi frälsas *till* och betonar hela tiden detta, men om vi inte riktigt tar med det vi frälsas *ut ur*, och får se vad det handlar om, har jag en känsla av att det här går för lätt, blir för ytligt och också för oäkta. Det är märkligt att vi hamnat i den situationen att vi hela tiden måste injicera människor med uppbyggelse och lustmomenten i evangelium. Vi sockrar ofta där vi borde salta. Jag känner mig väldigt dömd och plågad över vår benägenhet att dra oss undan det fruktansvärda ansvar vi har. Det handlar ju inte om en filosofi, åskådning eller anammandet av religiösa teorier. Det handlar om liv eller död; himmel eller helvete.

De flesta av oss tycker nog att det är väldigt välsignat med möten som har en frigjord karaktär; och där vi får många glädjefulla uttryck. Men det kanske ibland också behöver bli tårar och bedrövelse. Vi kanske behöver bedja om för-

låtelse, till och med, för att vi har tagit så ytligt på dessa ting. Jag har en längre tid brottats med benägenheten att välja ut bitar ur evangelium som vi gillar. De bästa bitarna, delikatesserna som passar vår smakriktning. Men det är inte det vi gillar som vi ska ha, utan det vi behöver. Det vi behöver är Sanningen och Ljuset.

I detta ämne finns strängt taget ingenting uppmuntrande eller positivt. Det är becksvart och oigenomträngligt mörker och det enda ljuset i sammanhanget är Jesus Kristus. När vi kommit till insikt om att frälsning inte finns utanför Jesus och håller fast vid det, lurar fienden oss att konstruera om själva Kristusbilden. Vi säger Jesus och Kristus, men menar något annat än Bibeln menar. Vi får en annan Kristusbild än den vi möter i Nya Testamentet, en annan än den apostlarna förde fram. Vi får en hemmagjord, kyrkans eller traditionens Kristusbild. Rörelserna, kyrkorna, samfunden – Maranata inkluderat – består av människor med benägenhet att duka under för traditionens tryck och ta bort eller ändra något i själva den evangeliska substansen. Så småningom, när man har tagit sig friheter – det är inte samma sak att vara fri och att ta sig friheter – att ändra på vissa saker, då följer också därutav att man höjer sig över Guds ord, och istället för att bli Gudsordets görare, blir man Gudsordets domare.

Vad vet vi om försoningen? I vårt sekel har det förts en hel del strider i teologiska frågor. Det har varit mycket hälsosamma strider; vi ska inte tro att alla strider är förödande. Här ligger väldiga laddningar, värderingar och uppfattningar som bryts emot varandra. Det gäller för oss att verkligen ta reda på vad Guds ord säger, så vi vet att detta är Guds ord som vi vill förkroppsliga.

I slutet av 1800–talet kom ”försoningsstriden”. Waldenström förkunnade att det inte fanns någon objektiv nåd. Han menade att Jesus inte tagit någon synd upp på korset.

Synden kunde man inte bli befriad ifrån genom något ställföreträdande dödslidande. Det skedde uteslutande genom sinnesändring och bättring. Det gick en skiljelinje mellan Waldenströms och Rosenius' försoningslära. Missionsförbundet valde att gå sin väg. Där var försoningsstriden en avgörande orsak.

Försoningen har alltså vållat en enorm strid. Ur den här striden har det kommit kolossalt mycket gott och underbart. Det skärpte vittnena och förkunnarna. De studerade försoningen i månader, i år och det kom fram en underbar och härlig försoningsförkunnelse som vi ska tacka Gud för. Den förkunnelsen behöver vi ha tillbaka.

Förr i tiden talade man mycket mer om fördömelsen, straffet och helvetet än man gör idag. Då vi i bibeln läser Jesu undervisning, gör vi ganska snart den ohyggliga upptäckten att han talar praktiskt taget tio gånger mera om straffet än han talar om räddningen. Till och med då vi läser sådana ord som *"Ty så älskade Gud världen..."*, har jag en känsla av att vi begår våld på texten. Vi talar om Guds kärlek på ett felaktigt sätt. Den kärlek som inte har en motpol, kommer inte från Gud. Kärlek har sin motpol i hatet. Utan hat blir det ingen kärlek – ja, kärlekens förutsättning är hat. Det finns ingen möjlighet att uppleva kärlek, om man inte samtidigt hatar. Detta bevisas konkret i Jesu undervisning då han säger så här: *"Den som kommer till mig och därvid icke* hatar..." Det finns naturligtvis många möjligheter att missförstå detta, men lägg märke till: *"Den som kommer till mig och därvid icke hatar fader, moder, syster, broder..."* Vad menar Jesus med hat? I Hebréerbrevets första kapitel talas om Jesus. Han som ju *är* kärleken. Låt oss läsa:

> -Och medan han om änglarna säger: »Han gör sina änglar till vindar och sina tjänare till eldslågor», säger han om Sonen: »Gud, din tron förbliver

alltid och evinnerligen, och rättvisans spira är ditt rikes spira. Du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet; därför, o Gud, har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder» (Hebr. 1:7–9)

Hat och kärlek. Vi ska läsa ytterligare ett ord från Jesu mun i Matteus tionde kapitel:

-I skolen icke mena att jag har kommit för att sända frid på jorden. Jag har icke kommit för att sända frid, utan svärd. Ja, jag har kommit för att uppväcka söndring... (Matt. 10:34–35)

Lägg märke till vad Jesus säger här. Han har kommit för att *uppväcka* söndring. Alltså en söndringsväckelse. Detta uppvaknande är nödvändigt, då faktum är att de flesta människor är omedvetna om sitt andliga tillstånd. Hur många människor vet att de är under fördömelse, eller tar den saken särskilt allvarligt? Man vet helt enkelt inte att man är under fördömelsen, och vet naturligtvis inte heller vad det innebär. Det är allvarligt, men det är ännu mera allvarligt när en kristen församling eller kristna människor har hamnat i den belägenheten att de inte längre kan bedöma sitt andliga tillstånd. De har ingen aning om hur det verkligen förhåller sig, utan lever många gånger i den falska tryggheten att allt ska ordna sig, att det nog är bra.

Vad beror det på att Uppenbarelsebokens sändebrev så sällan förs fram i vår tid? Det är sällan man predikar över de sju sändebreven som är skrivna till församlingarna i Mindre Asien. Det finns någonting i sändebreven som är så avslöjande. De är som en spegel som återspeglar vår situation och ger oss många obehagliga överraskningar.

-Och skriv till Sardes' församlings ängel: »Så säger han som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar; du har det namnet om dig, att du lever, men du är död...» (Upp. 3:1)

Om vi ville använda oss av moderna uttryckssätt, skulle vi kunna tala om en församling med good–will, med utomordentlig image. Den var känd för sina gärningar; sin filantropi, sina insatser på det sociala planet. Du har namnet om dig att du lever, men du är död. Här har vi det fruktansvärda självbedrägeriet. Du har namnet om dig att du lever. Det är andras vittnesbörd baserat på en fullständigt felaktig grund. Frågan är inte om våra fäder; tidigare generationer levde. Frågan är om du och jag lever. Vi ska läsa ytterligare några versar i detta kapitel:

> -Och skriv till Laodiceas församlings ängel:»Så säger han som är Amen, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar: du är varken kall eller varm. Jag skulle önska att du vore antingen kall eller varm. Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun. Du säger ju: 'Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet'; och du vet icke att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. (Upp. 3:14–17)

Här har vi ett annat tillstånd. Det vi möter som ett embryo, som en fullständigt osynlig företeelse i Efesus: *"Du har förlorat din första kärlek"*. Det kan inte ses eller registreras med yttre sinnen, men det har skett ett fall, en förlust, som påverkat församlingen i en bestämd riktning. Man måste vara kvalitetsmedveten för att förstå det. Det handlar om andliga kvalitéter. Det som ser bra ut, kan dölja en fara. Det kan dölja en ond verklighet; förlusten av den första kärleken. Detta arbetar vidare och genomtränger hela gemenskapen. Det som sker på det osynliga planet, tar form i nästa generation eller nästa församling – om man är inne i ett missionsarbete, fortplantar man den ande som finns i församlingen till de nya församlingar som kommer till. Man påverkas inåt och påverkar utåt. Så ser vi hur detta som äger rum på det

osynliga planet så småningom gestaltar sig som en idé, en filosofi och en lära. Vi ser det i Pergamus och Tyatira, och vi möter det som ett slutligt tillstånd i Laodicea. Där har det skett en total förskjutning och en fullständig omvärdering. Ett helt nytt sätt att se på tingen och bedöma dem. Nu säger man: *"Jag är rik, mig fattas intet!"* medan himlen förklarar: du är fattig, ömkansvärd. Så heter det vidare:

"Så råder jag dig då att du köper av mig..." Det handlar om förlusten av gudomliga kvalitéter. Kom ihåg att det är ingen borgen för vår frälsning att vi är med i en verksamhet; inte ens en livlig verksamhet. Det är ingen borgen för vår frälsning att vi deltar i bibelstudier eller studiecirkelverksamhet. Det är ingen borgen för vår frälsning att vi är med i kör, orkester, strängmusik eller gospelgrupper. Det är heller ingen borgen för vår frälsning att vi är aktiva – inte ens i det som kallas för själavinnande. Det är definitivt ingenting som kan garantera frälsning att vi har namnet i en medlemsmatrikel.

När vi läser Skriften upptäcker vi hur denna närvarande andemakt kan bryta sig in i församlingen, in i gemenskapen och upplösa och underminera tron. Då tron är underminerad och suspenderad, då kommer det här otroliga kompensationsbehovet. Då kompenserar man på olika sätt med andra ting som ser kristna ut och som kristnas. Det kan vara kulturaktiviteter, det kan vara filantropiskt och socialt, det kan vara mission. Hela världen är under fördömelse. Det finns dock ett fridlyst område, dit fördömelsens makt inte kan nå. Detta fridlysta område är Golgata, det är korset. Det är oerhört viktigt för församlingen att den lever kontinuerligt i försoningen, och lever under andens förnyelse, så det personliga, individuella gudslivet ständigt förnyas i nya möten med den uppståndne Frälsaren.

Låt oss läsa i Hebréerbrevet 6. Jag tror att det är det mest fruktansvärda kapitel som finns i Nya Testamentet:

-Låtom oss därför lämna bakom oss de första grunderna av läran om Kristus och gå framåt mot det som hör till fullkomningen; låtom oss icke åter lägga grunden med bättring från döda gärningar och med tro på Gud... (Hebr. 6:1)

Så går vi till 1 Kor. 10

-Ty jag vill säga eder detta, mina bröder: Våra fäder voro alla under molnskyn och gingo alla genom havet; alla blevo de i molnskyn och i havet döpta till Moses... (1Kor. 10:1–2)

Ett folk var på väg. Den första etappen ligger bakom, så kom den andra och den tredje. Israels folk gick tre dagsresor ut i öknen, för att hålla högtid åt Gud. Det handlar om de första grunderna för frälsning. De blev alla döpta till Moses – både i havet och i molnskyn. Här finns både vattendop och andedop.

-Alla åto de samma andliga mat, och alla drucko de samma andliga dryck – de drucko nämligen ur en andlig klippa, som åtföljde dem, och den klippan var Kristus. Men de flesta av dem hade Gud icke behag till; de blevo ju nedgjorda i öknen.
(1 Kor. 10:3–5)

Då de var kvar i Egypten fick de klart besked om att de skulle stryka blodet på dörrposterna. När fördärvaren såg blodet, skulle han gå förbi. De som satt i dessa hus, med blodsbestrukna dörrar, kunde säga: *”Så finns nu ingen fördömelse”* – fördärvaren gick förbi. De satt på ett fridlyst område, oåtkomliga för straff. Vi läser vidare i detta sammanhang om hur de bröt upp, gick ut ur Egypten och hur de gick igenom havet, blev döpta till Moses i vattnet och i molnskyn. Då de gick ut i öknen heter det:

-Men de flesta av dem hade Gud icke behag till; de blevo ju nedgjorda i öknen.

Vilken rörelse. Vilken uppslutning. Vilken massa. Men det

kommer ingen maranatarörelse in i himlen. Vi kommer inte dit i kollektiv. Det är de som är i Kristus som blir frälsta. Ordet säger: han kommer för att hämta dem som hör honom till. Vi läser vidare:

> -Detta skedde oss till en varnagel, för att vi icke skulle hava begärelse till det onda, såsom de hade begärelse därtill. Ej heller skolen I bliva avgudadyrkare, såsom somliga av dem blevo; så är ju skrivet: »Folket satte sig ned till att äta och dricka, och därpå stodo de upp till att leka.» (1 Kor. 10:6–7)

I den versen känner vi igen mentaliteten, atmosfären. Just genom att se dessa stickord lär vi oss oerhört mycket. Här fanns en speciell atmosfär, ett utslag av det som egentligen rörde sig i deras inre.

> -Låtom oss icke heller bedriva otukt, såsom somliga av dem gjorde, varför ock tjugutre tusen föllo på en enda dag. (1 Kor. 10:8)

Och så kommer detta märkliga uttryck:

> -Låtom oss icke heller fresta Kristus. (1 Kor. 10:9)

Vi talar om våra frestelser och att vi frestas. Men här står det att vi uppträder som frestare och vill fresta Kristus. Hur kan vi fresta Kristus?

Det heter:

> -Låtom oss icke heller fresta Kristus, såsom somliga av dem gjorde, varför de ock blevo dödade av ormarna.

Så är vi tillbaka i den fruktansvärda verklighet vi gick ut ifrån. Hat – kärlek. Det stora och genomgående problemet är att vi hela tiden verkar i en annan riktning än vad Gud gör. Gud vill åtskilja, men vi vill gärna blanda ihop. I Jakobs brev finns ett annat uttryck, som talar om vänskap och fiendskap. Om vi säger med vår mun att vi älskar Jesus; dvs. vi bekänner oss tillhöra honom, men samtidigt går i

armkrok med världen, lever vi i en dualism som det inte finns några som helst möjligheter att överbrygga. Vi vet att vänskap med världen innebär fiendskap mot Gud. Vänskap med Gud är fiendskap med världen.

Hur kan vi fresta Kristus? Ett utomordentligt sätt att fresta Kristus är att använda kärleksbegreppet på ett felaktigt sätt. Att med kärleksbegreppets hjälp integrera världsliga ting och kristna det som Ordet fördömer. Det kan vi göra på ett lättvindigt sätt. Det finns saker som vi vet är förbjudna. Det går inte bejaka dem och samtidigt vara en kristen, det vet vi. På vissa områden är vi kanske ganska klara. Men det är inte tingen vi dömer, som i och för sig är det allvarligaste, utan det som är legalt och tillåtet.

Låt oss läsa några fler verser i 1 Kor. 10 och se vad resultatet alltid blir, då man står där som en färdig produkt av en inre process, eller som ett resultat av en utveckling. Det heter att Israels barn blev döpta till Mose, de drog ut med honom, de drack ur en och samma andliga källa. Men de flesta av dem hade Gud inte behag till, därför blev de nedgjorda. Här kommer fördömelsens herravälde som en nergörande makt in över Guds folk, som skulle vara fritt från all fördömelse.

Vad gjorde Israels folk i öknen när ormarna kom in som en påminnelse om fördömelsens herravälde? Vad hade skett i öknen? Ta reda på vad som står, läs och begrunda vad som skedde därute när ormarna invaderade lägret och allesammans anfrättes av detta ohyggliga gift – bilden på syndens makt.

> -Knorren icke heller, såsom somliga av dem gjorde, varför de ock blevo dödade av »fördärvaren». Men detta vederfors dem för att tjäna till en varnagel, och det blev upptecknat till lärdom för oss, som hava tidernas ände inpå oss. Därför, den som menar sig stå,

han må se till, att han icke faller. (1 Kor. 10:12)

I Egypten hölls Fördärvaren utanför av blodet som var struket på dörrposterna. Men ute i öknen ser vi fördärvaren igen göra oerhörda inbrytningar i församlingen. Här hjälpte det inte med något blod. Vi återvänder till Hebr. 6 och ser hur oerhört allvarligt detta är.

> -Låtom oss därför lämna bakom oss de första grunderna av läran om Kristus och gå framåt mot det som hör till fullkomningen; låtom oss icke åter lägga grunden med bättring från döda gärningar och med tro på Gud, med undervisning om dop och handpåläggning, om de dödas uppståndelse och en evig dom. (Hebr. 6:1–2)

Vad beror det på att vi talar om allt det andra – dop, handpåläggning och de dödas uppståndelse – men inte om en evig dom? Det heter vidare:

> -Ja, detta vilja vi göra, såframt Gud eljest tillstädjer det. Ty dem till vilka ljuset en gång har kommit, och som hava smakat den himmelska gåvan och blivit delaktiga av helig ande, och som hava fått smaka det goda gudsordet och den tillkommande tidsålderns krafter, men som ändå hava avfallit –dem är det omöjligt att återföra till ny bättring, eftersom de på nytt korsfästa Guds Son åt sig och utsätta honom för bespottelse. (Hebr. 6:3–6)

Nu handlar det inte om Israels uttåg ur Egypten och deras erfarenheter i öknen, nu handlar det helt närgånget och personligt om din och min upplevelse. Vi kan nå himlen – det är sant. Men det är också sant att vi befinner oss i farozonen och kan gå under. Vi kan inte skylla på omständigheterna, vi kan inte skylla på Gud, vi kan inte skylla på predikanten, vännerna eller ovännerna. Vi kan inte skylla på någon annan än oss själva. Ty var och en personligen har ensamt och individuellt ansvar för sin frälsning. Når vi inte fram,

kan vi inte åberopa någon annan. Vi står där under den dom som drabbar oss lika personligt och individuellt. De som har avfallit, säger han, är det omöjligt att återföra till ny bättring. Tänk att leva i tiden, leva, existera biologiskt som mänsklig varelse, men vara bestämd för evig dom. Hur kan detta ske? Det är uteslutande av en orsak detta kan äga rum och det är på grund av *förakt*. Bibeln kallar det för förhärdelsens makt. Vi har hört om syndens makt att bedraga. Här talas om förhärdelsen som en maktfaktor. Det finns också förförelsens makt. Döden och synden är makter, kombinerade och sammansatta på ett så ohyggligt sätt att vi har ingen möjlighet att överleva eller hålla oss undan, om vi inte håller oss till Kristus. Detta att hålla sig till Kristus, innebär något mera än att ha en tillfällig och ytlig gemenskap med honom. Det är att *vara i* Kristus. Den som *är i* Kristus, är utanför och oåtkomlig för all fördömelse.

Vi läser från vers 4 igen:

> -Ty dem till vilka ljuset en gång har kommit, och som hava smakat den himmelska gåvan och blivit delaktiga av helig ande, och som hava fått smaka det goda gudsordet och den tillkommande tidsålderns krafter, men som ändå hava avfallit – dem är det omöjligt att återföra till ny bättring, eftersom de på nytt korsfästa Guds Son åt sig och utsätta honom för bespottelse.

Det har att göra med Kristusbilden och kärleksbegreppet. Jag har en känsla av att vi håller på att skapa ett nytt kärleksbegrepp med ett helt nytt innehåll. Vi ger kärleksbegreppet ett helt världsligt innehåll och kan inte längre förankra det i Gud. Gud är kärleksfull, det är sant, men han är också helig. Vi ska inte glömma det. Gud är kärlek, men han är också rättfärdig. Gud kan inte se mellan fingrarna och låta udda vara jämt och säga: du kan bli lika bra frälst än om du inte är så perfekt kristen. Visst inte. Sådant tal

måste betraktas som ormasäd. Vi ska vara försiktiga, så vi inte ger kärleksbegreppet ett fullständigt nytt innehåll. Ett innehåll som passar människan. Det vill säga, hon erbjuds frälsning utan sinnesändring, utan omvändelse, utan rättfärdiggörelse, utan helgelse. Men det finns ingen sådan frälsning. Utan helgelse kan ingen se Gud, säger Skriften. Vi ska se till att vi inte snickrar ihop en teologi som passar vårt temperament, våra vanor, vår stil och vår tradition. En sådan religiös hemslöjd leder inte fram.

Gud slösar sin nåd över oss. Men nåden är ett medel som vi kan använda. Det finns ett klart och direkt samband mellan Apostlagärningarna 2 och Hebréerbrevet 6. Det är inte lätt att oförbehållsamt acceptera och bejaka det. Men här ligger en fruktansvärd sanning och dom.

> -Nu bodde i Jerusalem fromma judiska män från allahanda folk under himmelen. (Apg. 2:5)

Det var fromma judiska män som korsfäste Jesus och nu säger Skriften i Hebr. 6 att det finns sådana som åter korsfäster Kristus. Vilka är det? Jo, det är fromma kristna män. Vi rör oss hela tiden på religionens område. Det ohyggliga problemet är just detta att vi ständigt degraderar kristendomen till en religion. Det blir en religion som alla andra religioner. Likvärdig med, eller kanske något bättre. Men kristendomen är ingen religion. Hela det kristna livet blir ett slags religiositet. Den religiositeten är fruktansvärt farlig, därför att den för med sig ohyggliga konsekvenser. Detta låter fruktansvärt dömande, men det måste sägas, för det är sant.

Hebréerbrevets författare säger att de som upplevt mest och gjort de största och bästa erfarenheterna, står i farozonen att åter korsfästa Kristus. De som smakat det goda gudsordet, upplevt den tillkommande tidsålderns krafter; upplevt härligheten, upplevt evangelii fullhet till rättfärdiggörelse; andedop och gemenskap. Det är dessa som står i farozonen

att åter korsfästa Kristus.

Vi tänker kanske: att åter korsfästa Kristus eller att avfalla i det här sammanhanget är att återvända till den värld man kom ifrån. Men det är det visst inte! Det är inte ett sådant fall det handlar om. Det är inte så att alkoholisten som blir frälst återvänder till ett liv i alkoholism. Eller att vi på nytt blir offer för de laster vi en gång lämnat. Problemet är hela tiden detta att sedan vi har gjort en hel del andliga upplevelser blir självsäkra, självtillräckliga. Vi börjar genom detta att föra in en smygande gärningslära. Vi förskjuter hela tiden tyngdpunkten, så vi kommer bort ifrån det ursprungliga.

Bibeln talar om dem som har fallit ur nåden. Den som fallit ur nåden, är åter under fördömelsen. Det heter:

> -Ty Kristus har kallat eder. Stå därför fasta, och låt därför inget nytt träldomsok läggas på eder.

Det är alltså inte det gamla träldomsoket i ny form, utan det är ett *nytt* träldomsok. Kom ihåg en sak, att en människa som kommit ut ur världen och befriats ifrån hedniska träldomsok, hon kan bli offer för religiösa ok. När hon lämnar de hedniska träskområdena, kommer hon in under ett Babyloniskt inflytande, och förvandlas till träl under babyloniska, religiösa träldomsok. De oken är kolossalt många.

Mycket av den filantropiska verksamheten är ingenting annat än kompensation. Man kompenserar förlusten av det direkta Gudslivet. Då är den filantropiska verksamheten ett nytt sätt att korsfästa Jesus, därför att man lägger en ny grund för frälsningen, och kommer utanför försoningens område och är på gärningarnas mark. Mycket av det vi kallar andlig sång och musik, är inget annat än fåfängliga försök; imitationer. Prål och prestationer. Vi använder kristendomens namn, men i verkligheten korsfäster vi på nytt Kristus.

Vad världen idag behöver är inte filantropi och sociala aktiviteter. Den behöver inte politiska insatser, inte heller

underhållning i form av sång och musik; gospel, gregoriansk körsång eller något sådant. Den behöver möta Jesus i församlingen som utstrålar Honom och hans härlighet. Församlingen måste leva i den direkta och omedelbara kontakten med Jesus, och kanalisera vittnesbördet om honom på ett så närgående och direkt sätt så man inte kan missförstå honom. Istället för att måla Kristus genom Andens kraft och uppenbarelse, fördunklar man hans härlighet. Istället för att uppväcka människorna, immuniserar man dem. Man påverkar deras sinne i rakt motsatt riktning. De får en religiös vaccination. När människorna sedan möter det radikala budskapet till omvändelse är de vaccinerade och påverkas inte. Vi har hela tiden en benägenhet att försöka komma bort ifrån den kristna anstöten. Vi gör allt vi kan för att dekorera och frisera och göra evangeliet tilltalande, nästan vackert och imponerande. Skönt och fint. Vi får visserligen ett tilltalande budskap, men det är inte frälsande. Man kan värva proselyter på det. Men det blir inga frälsningskandidater.

Mycket av den kristna verksamheten vi ser i våra dagar och mycket av våra egna aktiviteter är under fördömelse, och kommer aldrig att kunna leda fram till något andligt liv. Det heter att de ånyo korsfäster Jesus Kristus. Vad hade man gjort i Laodicea och Sardes? Man hade korsfäst Kristus. Fört fram en ny Kristusbild.

Låt oss läsa i 2 Kor 11:

> -Jag skulle önska att I villen hava fördrag med mig, om jag nu talar något litet efter dårars sätt. Dock, I haven helt visst fördrag med mig. Ty jag nitälskar för eder såsom Gud nitälskar, och jag har trolovat eder med Kristus, och ingen annan, för att kunna ställa fram inför honom en ren jungfru. Men jag fruktar att såsom ormen i sin illfundighet bedrog Eva, så skola till äventyrs också edra sinnen för-

därvas och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus. Om någon kommer och predikar en annan Jesus, än den vi hava predikat, eller om I undfån ett annat slags ande, än den I förut haven undfått, eller ett annat slags evangelium, än det I förut haven mottagit, då fördragen I ju sådant alltför väl. (2 Kor. 11:1–4)

En annan Jesus. Ett annat slags ande. Ett annat slags evangelium. Jag har en känsla av att varje läroanstalt för fram sitt evangelium, sin Kristusbild och sin ande.

Vad ska vi göra? *"Renen edra själar i lydnad för sanningen!"* Vi måste inse fakta som de är. Vi kan inte gå till traditionen eller till lärosätena, till teologiska fakulteter och fråga experter och specialister. Vi måste gå till Ordet och på det viset bestämma var vi står någonstans. Se efter om vi är under fördömelsens makt, eller om vi är i Kristus Jesus. Skriften säger inte att vi ska gå till predikanterna, äldstebröderna och församlingens ledning och fråga. Skriften säger: Rannsaken eder själva huruvida I ären i Kristus. Rannsaka dig om du är i Kristus Jesus. För om du är i honom, då är du utanför all fördömelse. Ingenting annat kan hjälpa dig fram till den vissheten än Ordet och Anden.

Vi tackar dig, Herre Jesus Kristus, att du har öppnat våra ögon för ditt eget ord. Vi lever i en värld så full av skådespel och religiös teater. Du ser hur vi frestas att duka under för dessa krafter, fångas och bli ett med något som inte hör himmelriket till. Lär oss förstå, Herre Jesus, vad det innebär att älska och hata. Att verkligen kunna bryta upp från det som ligger i vägen och hindrar oss att följa dig. Bryta upp; antingen det är de käraste och naturligaste band som binder oss och hindrar oss att gå din väg, eller andra ting i vårt eget liv. Våra intressen som är så många och oftast kolliderar med din vilja. Våra särintressen, som vi så gärna vill vårda

och odla. Jesus, vi upplever att då de inte kan besegras av vår egen kraft, vill vi gärna kristna dem och göra dem till ett med din vilja. Men du har sagt att det som är tillspillogivet är under domen. Hjälp oss att förstå detta när svärdet måste gå över ömma punkter i vårt liv och skilja oss ifrån det du aldrig kan bejaka eller stödja eller välsigna.

Vi vet att då vi förlorar allt, då vinner vi allt. Då vinner vi dig. Vi vet att all den ära vi kan samla på oss här, allt det som vi kan intresseras av och inspireras av här, det tar slut. Skilsmässan kommer i alla fall och vi måste gå in i den eviga världen för att möta dig.

Herre, hjälp oss att vi inte står i den skaran som korsfäster dig genom att bedriva något eget arbete utanför försoningens område. Att vi inte öppnar vårt väsen för de krafter som är under fördömelse och verkar död. Vi anbefaller oss i dina händer. Herre Jesus, låt oss vara dina tjänare och tjänarinnor i denna tid. Låt oss vara dina budbärare. Låt oss vara dina, Herre Jesus Kristus, allt igenom, utan någon som helst protest eller på annat vis något undandragande från din kallelse.

Jesus, förena oss du med dig på ett mäktigare sätt än någon gång förut. Låt oss förstå allvaret och ansvaret vi har. Du har inte kallat oss att tillhöra en rörelse. Du har inte kallat oss att tillhöra kollektiv. Du har kallat oss att följa dig, Herre Jesus Kristus, och där i efterföljelsen med dig kan gemenskapen manifesteras. Hjälp oss att vi inte slår oss till ro tillsammans med alla dem som har sänkt blicken till de närvarande tingen; upptagits av dem som står utanför möjligheter till frälsning. Tack att du hör bön. Amen.

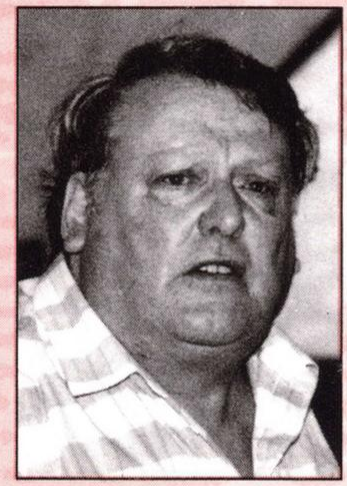

Arne Imsen (1930-1999) var föreståndare för Maranata-församlingen i Stockholm i närmare 40 år.
Genom sin bibelundervisning anvisade han en väg för församlingsgemenskap enligt den urkristna mönsterbilden som beskrivs i Apostlagärningarna. Människor runt om i landet bröt upp från olika sammanhang för att leva i storfamiljsgemenskap.
Dessa bibelstudier ur Romarbrevet hölls under 1970-talet, denna mycket dynamiska tid i Maranataförsamlingens historia. Det är inte en dogmatisk skrift, men en undervisning om den grund som den kristna församlingen står på. Om den stora utmaning som ligger i bekännelsen: ”Jesus är Herre!”

»Då Paulus förkunnade att Jesus är Herre, då utmanade han hela den hellenistiska världen med dess filosofi. Och vidare; han utmanade hela det romerska väldet. Men inte nog med det. Han nöjde sig inte med att säga att Jesus är Herre, utan han sa ”Jesus Kristus” och därigenom utmanade han också samtidigt hela judendomen.»

BMC -förlag